

HARLEQUIN®

Страст®

53

КРАСАВИЦАТА И ДРАКОНЪТ

Джейн Ан КРЕНЦ

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ КРАСАВИЦАТА И ДРАКОНЪТ

Превод: Татяна Виронова

chitanka.info

Когато Табита Греъм спасява Дев Колтър на малък карибски остров, тя наивно смята, че той е свит, благороден и има нужда от нежно приятелство. Но Дев доказва, че е опасен като митичните чудовища от легендите, които Табита обича и изучава. Тя постепенно осъзнава, че е събудила спящ дракон в човешки образ, ала откритието ѝ идва твърде късно и за двамата...

ПЪРВА ГЛАВА

— Ако сте от американската гвардия, малко сте закъснели. — Преди да се свлече на земята, пребитият мъж със сребристокриви очи опита да се усмихне. Усмивката му обаче приличаше повече на измъчена гримаса. Той се подпря на калдъръма и се облегна на тухлената стена зад себе си. — Все пак по-добре късно, отколкото никога, нали?

Сребристокривите очи се скриха зад тъмни мигли. Сигурно много го болеше. Въпреки това здраво стискаше абаносовия си бастун.

Табита Грѐм, която само преди секунди се бе появила на алеята иззад ъгъла, спря като закована пред окървавения мъж. Зениците ѝ се разшириха от изненада и изумление. Изпусна камарата пакети, които носеше.

— Господи! — едва промълви тя и, без да обръща внимание на сувенирите и дрънкулките, които се разпиляха по земята, затича към него. — Какво се е случило? — Мъчеше се да си спомни как се дава първа помощ.

По ризата и лицето на непознатия имаше кръв. Табита заатаи дъх. За да му помогне, трябваше да потисне уплахата. Той явно изпитваше силна болка, но, слава Богу, дишаше, макар и мъчително!

Като се овладя, тя прехвърли през ума си жизненоважните органи, които трябва да се проверят първо.

Толкова отдавна беше учила как се оказва първа помощ на пострадал! Прекара внимателно ръце по широките рамене и гърдите му, като търсеше наранявания. Когато докосна ребрата, мъжът простена.

— Може би мислите, че съм се опитал да мина през стената? — направи опит да се пошегува той, но дори не отвори очи. Сякаш бе изразходвал цялата си сила, за да се задържи в тази поза.

— По-скоро някой ви е блъснал в стената — промърмори Табита, като приключи прегледа си. — Легнете, моля. Тече ви кръв, но освен

някое и друго счупено ребро, едва ли е нещо по-сериозно. Да не припаднете сега?

— Жените припадат. Мъжете губят съзнание. — Тялото му бе плътно облегло на стената.

— Има ли някаква разлика за този, който припада? — попита Табита и посегна да го подкрепи.

— Да.

— Моля ви, легнете. Не бива да изпадате в шок. Докато си почивате, ще отида за помощ.

— Не! — Сребристосивите очи се отвориха и тя прочете в тях неочаквана заповед. — Корабът ще отплува след половин час, нали?

— Да, но не мисля, че...

— Чуйте ме. Предпочитам да ме прегледа корабният лекар, отколкото да остана на този затънт остров при някой местен шарлатанин. Един Господ знае каква лекарска помощ ще ми предложат.

Табита прехапа устни.

— Не съм много сигурна, че ще можете да се движите.

— Чувствам се отлично и не възнамерявам да прекарам нощта тук! — Отново затвори очи и простена. — Моля ви! Вие също сте от кораба, нали?

— Да.

— Май съм ви виждал. Ако ми помогнете да се върна, наистина ще ви бъда много задължен.

Тя се замисли. Разбираше колко е сериозно положението му. Той с основание не искаше да бъде изоставен на малкия Карибски остров, където екскурзионният кораб бе спрял за един следобед. Ако бе на негово място, и тя щеше да предпочете медицинската помощ на борда пред непознатите местни лекари.

— Добре. Ще намеря начин да ви помогна. Само не мърдайте, докато спра някое такси.

Той не отговори. Просто не бе в състояние. Като му хвърли тревожен поглед, Табита се изправи и затича към тясната уличка. Махна на първата появила се кола. Нямахше защо да се притеснява дали е такси, или не. Когато слезе днес на острова, откри, че щом туристическият кораб е в града, всяко превозно средство се превръща в такси.

— Такси ли искате, госпожо? — Шофьорът на спрелата пред нея развалина се усмихна широко.

— Да. Но ми трябва малко помощ. Има още един пътник. Там е, на алеята. Ще ми помогнете ли да го качим в колата? Ще ви платя двойно, естествено — добави бързо тя.

— О, разбира се! — Като чу за парите, усмивката му стана още по-широка и той бодро изскочи от нещото, което трудно можеше да се нарече автомобил. — Сейнт Реджис гостоприемнен остров. Радва се помогне — забърбори на лош английски мъжът.

Без да чака, Табита се обърна и затича по алеята. Тъмнокосият се бе свил още повече на калдъръма и очите му отново бяха затворени. Тя видя студена пот по челото му и уплахата й нарасна. Беше горещо, а този човек като че ли имаше температура. Ръката му обаче продължаваше да стиска здраво бастуна.

Шофьорът подсвирна, като го видя.

— Много лошо. Трябва доктор, да?

— Той иска да го прегледа корабният лекар — отговори бързо Табита, защото мъжът с бастуна се опита да поклати глава. Очевидно и най-леките движения му причиняваха болка.

— Дайте ми ръка. — Тя се наведе към него и започна да му помага да се изправи.

Шофьорът услужливо се присъедини. Лицето на ранения побеля и бръчиците около твърдата уста се врязаха по-дълбоко. Когато се изправи напълно, той пребледня още повече. Но не каза нищо. Мълчеше, защото изразходваше цялата си сила, за да се задържи прав. Тримата тръгнаха бавно към колата. С помощта на шофьора Табита намести непознатия на седалката и се мушна до него. Обгърна с ръка раменете му в инстинктивното желание да го крепи и да облекчи болката му. Той извърна нараненото си лице към нея. Очите му бяха затворени.

— Добро лекарство — каза шофьорът, пресегна се и измъкна изпод седалката малка бутилка ром. Подаде я на Табита. — Дайте малко. Това помогне.

— Наистина ли мислите, че може да пийне малко алкохол?

Сребристосивите очи веднага се отвориха и се фокусираха върху рома.

— Определено — промърмори дрезгаво раненият. Опита се да вземе бутилката, но Табита я отдръпна. Отвори я и избърса старателно гърлото.

— Добре, но малко — предупреди го тя, като я придържаше до устните му. Това бе трудна задача, защото малката кола друсаше.

Движеха се по единствената главна улица на градчето към пристанището. Амбулантните търговци от двете страни дори не поглеждаха към тях. Корабът щеше да отплува след половин час и никой не искаше да го изтърве. Улицата бързо се изпразваше от туристи.

Тъмнокосият отпи глътка ром и поиска още. Обаче Табита беше непреклонна.

— Това е достатъчно.

Той повдигна сребристосивите си очи и погледна право в нейните.

— Моля ви — прошепна едва чуто. — Много ме боли!

Като знаеше, че не може да му предложи нищо срещу болката, тя отстъпи. Раненият отпи още една глътка и най-неочаквано припадна. В един момент пиеше ром, а в следващия главата му се озова в скута ѝ.

— О, Боже! — извика Табита. — Побързайте! Моля ви!

Загледа мъжа, който лежеше в безсъзнание. Хвана китката му, за да провери пулса. С облекчение установи, че е силен и ясен. Белият ѝ панталон обаче беше целият в кръв.

Бе виждала непознатия няколко пъти през първите три дни на пътуването, но винаги отдалеч. Нямаше представа кой е. Бастунът, който дори в момента стискаше в ръката си, беше винаги с него — и на палубата, и в трапезарията. Явно бе необходимост, а не каприз или преструвка, защото мъжът забележимо куцаше. Табита бръкна в джоба му и извади износен кожен портфейл. Отвори го. Вътре имаше шофьорска книжка на името на Девлин Колтър. Който и да го бе нападнал, не беше задигнал парите му. Слава Богу!

Девлин Колтър... Ето че вече знаеше и името му. Таксито спря на кея и тя бързо прибра портфейла в джоба му. Вероятно усетил движението ѝ, мъжът се размърда. Обзе я чувство на вина.

— Пристигнахме — тихо продума Табита и леко докосна рамото му. — Ще повикам носилка.

— О, не, моля ви. Само ми помогнете да се измъкна от колата.

— Добре, обаче...

Девлин Колтър не обръщаше никакво внимание на това, което тя искаше да каже. Беше се концентрирал изцяло върху усилието да излезе от колата. Шофьорът изскочи да им помогне. Двама моряци от кораба видяха Табита и безпомощния ѝ спътник и също се притекоха на помощ.

— Извикай доктор Емерсън — нареди бързо единият, като пое цялата тежест на Колтър върху себе си. — И съобщи на капитана. Изглежда един от пътниците е имал неприятности на брега. — Той се обърна към Табита. — Катастрофирал ли е?

— Намерих го проснат на една алея близо до главната търговска улица. Струва ми се, че са го нападнали и пребили.

— Така изглежда, макар че досега не сме имали подобно произшествие на Сейнт Реджис — обясни морякът, като водеше препъващия се Девлин към мостика. — Вземете бастуна му.

— Не! — процеди Колтър през зъби, сякаш се бореше да не загуби съзнание. — Бастунът ще остане при мен.

Сърцето на Табита се сви от жалост, като осъзна зависимостта му от бастуна.

— Аз ще го пазя. Сега той наистина не ви трябва.

За миг си помисли, че няма да ѝ го даде. Стоеше, подкрепян от двамата моряци, и се олюляваше. Изведнъж отвори широко сребристите си очи. Изглежда разбра, че не е в състояние да спечели малката битка.

— Добре, вземете го. Но останете с мен. Обещайте ми, че ще останете...

Табита се трогна от искрената молба, която прозвуча в гласа му. И отговори, без да мисли:

— Ще остана толкова, колкото пожелаете.

Сребристоривите очи останаха приковани в нейните. После, сякаш доволен от това, което видя, Девлин Колтър се усмихна.

— Обещавате, нали? — И отново припадна, сякаш решението да ѝ повери бастуна бе изцедило и последните му сили.

Не, напомни си Табита, докато двамата моряци го отнасяха. Колтър не припадна, а само изгуби съзнание. Тя се подпря на бастуна му.

Два часа по-късно все още го стискаше в ръка. Беше седнала до леглото в малкия, но добре оборудван кабинет. Девлин Колтър на няколко пъти губи съзнание, докато корабният лекар почистваше раните му, но всеки път, когато идваше на себе си, виждаше Табита и това сякаш облекчаваше страданията му. Сега спеше, благодарение на успокоителните лекарства. Тялото му бе превързано с бинтове, а под очите си имаше синини. Ребрата му за щастие бяха само натъртени, а не счупени. Ала лекарят предупреди, че през следващите дни ще го болят силно. Все пак Колтър беше в добра форма за човек, претърпял толкова сериозно нападение.

Какво ли във вида ѝ го успокояваше през кратките мигове, в които я поглеждаше? Табита се чудеше, седеше до него и стискаше бастуна. Очите му бяха бистри и тя реши, че той не сънува, нито халюцинира. И не я бърка с никой друг.

Не че беше от жените, които един мъж никога няма да сбърка с друга, помисли тъжно Табита. Всъщност хората най-често не я забелязваха. Понякога бе удобно, понякога — много досадно.

Табита Грѐм бе достигнала своите двадесет и девет години със съзнанието, че не е нито красива, нито фатална жена. Беше съвсем обикновена. Кестенявата ѝ коса бе непретенциозно подстригана и стигаше до раменете — нито къса, нито дълга, нито особено модерна. Чертите ѝ бяха нежни, почти приятни. „Приятни“ бе дума, която не обичаше, макар че наистина подходеше за вирнатия ѝ нос и устните. Леко дръпнатите черни очи смекчаваха израза на лицето ѝ. Излъчваха интелигентност и хумор.

Тялото ѝ също можеше да се нарече приятно. Гърдите и бедрата ѝ имаха онази мека закръгленост, която никакъв глад не можеше да унищожи. Всички диети, които бе опитвала, стигаха до задънена улица. Обилната и вкусна храна, която се сервираше на борда на кораба, изобщо не допринасяше в битката с килограмите. Дори напротив. Но когато взе решението за това пътуване, си бе казала — никакви диети и ограничения. Беше на почивка и щеше да си угажда и да се наслаждава на всичко.

С тази мисъл си купи свободни памучни дрехи, които да не ѝ напомнят за добрия апетит — включително и белите панталони, сега изцапани с кръв, както и блузата с квадратно деколте и дантела. Единственото ѝ бижу бе малък грифон на сребърна верижка.

Фигурката представляваше лъвско тяло с орлова глава и бе свирепо, жестоко създание от средновековните легенди. Тя разсеяно го докосна и си спомни за дракона, който изтърва на алеята.

Беше един от многото сувенири, които хвърли на алеята. Но беше единственият, за който съжаляваше. Драконът бе прелестен, направо очарователен, с красива глава и детайлно оформени лапи. Всъщност този Колтър е още по-интересен звяр, помисли си с насмешка тя.

Когато той отново отвори сребристосивите си очи, на устните ѝ трептеше тайнствена усмивка.

— Не се безпокойте, тук е — увери го Табита, като повдигна бастуна му.

Погледът му се плъзна от лицето ѝ към бастуна и пак обратно.

— Благодаря за всичко. Много съм ви задължен.

— Не ставайте смешен. Всеки би го направил. Просто бях първият турист, който мина по алеята, след като са ви нападнали. Между другото капитанът иска да говори с вас, когато се почувствате по-добре. Сигурно има въпроси. Параходната компания не обича пътниците ѝ да бъдат пребивани на места като Сейнт Реджис. Слава Богу, побойникът поне не е взел портфейла ви.

Девлин продължи да я гледа. Все още бе замаян от лекарствата.

— Коя сте вие?

— Табита Греъм. От Вашингтон.

— От града ли?

— Не, от щата — намуси се тя. — Не мога да разбера защо всеки гражданин на щат Вашингтон трябва да обяснява едно и също. Всички първо си мислят за град Вашингтон.

Той кимна и трепна. Движението явно му причини болка.

— Повече приличате на провинциалистка, отколкото на столичанка. — Очите му се затвориха. Мъчително пое дъх.

— Как сте? — угрижено попита Табита.

— Живял съм там, в града. Хората са по-студени... и... — Гласът му трепна, сякаш търсеше точните думи.

— По-затворени? — предложи тя.

— Може би. Вие сте някак... — Очите му все още бяха затворени.

— Провинциална? Симпатична? Непретенциозна? — добави със сарказъм Табита.

— Да-а-а. — Явно беше уморен и изгуби интерес. Това не я изненада. Беше свикнала мъжете да губят интерес към нея. Помисли си, че отново е потънал в сън. Но за нейна изненада, сивите очи се отвориха.

— И какво правите във вашия щат, Табита Греъм?

— Имам книжарничка в едно малко градче. Всъщност работата ми е приятна и... безопасна. А вие?

Настъпи кратко мълчание. Тя не знаеше дали Девлин премисля думите си, или спи. Накрая той каза съвсем тихо:

— И аз имам приятна и досега безопасна работа — туристическа агенция.

— О, нека позная. Възнамерявате да включите Сейнт Реджис в списъка на препоръчваните от вас туристически обекти? Като се върнете у дома, нали?

— Изкушавам се да го направя.

— Какво се случи там, Девлин? — попита тихо тя.

— Наричайте ме Дев. — Той замълча, да посъбере сили. — Точно това, което видяхте. Бях нападнат от група млади хулигани, които горяха от нетърпение да увеличат годишния си доход.

— Да, но не са взели парите ви!

— И това е голямо облекчение за мен. Откровено казано, предпочитах да ме помолят най-учтиво да им дам чековете, които носех, вместо да ме обработят по толкова груб начин. Най-добре кажете на капитана, че съм буден.

— Сигурен ли сте, че сте в състояние да говорите?

— Да. И пазете бастуна ми.

— Няма да го изпускам от поглед. Искате ли нещо друго, преди да си ида?

— Една малка бутилчица уиски ще ми дойде много добре.

— А, не. Не и след всички болкоуспокояващи, с които ви натъпкаха.

— Болкоуспокояващите потискат едни и възбуждат други желания. Моля ви! — Направи опит да се усмихне и това я развесели.

— Не. Сигурна съм, че докторът ще бъде против. А сега си починете. Ще кажа на сестрата, че сте буден.

— Таби? — извика той след нея. Звучеше загрижено.

— Таби ли? — повтори като ехо тя и изненадано се обърна.

— Извинявайте. Нещо във вас ми напомня за котка с тигрова шарка — Таби-кет.

— Аха. Сладичка и мекичка. Какво искате, Дев?

— Само ви напомням за бастуна.

— Вярвайте ми. Няма да откъсна очи от него. — Табита хвана здраво бастуна и излезе.

Той наистина е привързан към него, помисли си тя със състрадание. Горкият, сигурно се чувства ужасно безпомощен. Куцането го правеше несигурен и уязвим. Не познаваше такива мъже.

Когато се преобличаше за вечеря, още си мислеше за него. Свободно падащият жълт пуловер, който си избра, бе удобен и галеше тялото ѝ. Не беше екстравагантно, ала бе приятен за носене. Типичният външен вид на Табита Греъм, помисли тя и среса косата си както обикновено. Прическа, което не привличаше ничие внимание. Поколеба се за миг и реши да смени сребърния грифон с широко медно колие с гравирани върху него еднорог. Взе чантата и се приготви да напусне малката каюта. Беше сложила ръка на вратата, когато телефонът иззвъня. Тя премигна от изненада. Не познаваше никой, който да ѝ звъни. Сигурно някой бе набрал грешен номер. Вдигна слушалката с известна досада.

— Таби?

Веднага позна ниския дрезгав глас.

— Да, Дев? Всичко е наред. Пазя бастуна. Цял и невредим е.

— Добре, благодаря. Само че не се обаждам за това. Чудя се дали би ви затруднило да ми донесете малко супа или нещо подобно?

— Как, нима сестрата не ви е поръчала вечеря?

— Не съм в лекарския кабинет, а в моята каюта. Не можех повече да издържам „стерилни“ погледи.

— Сигурен ли сте, че не трябва да прекарате нощта под лекарски надзор? Още не сте се възстановили напълно.

— Това може да стане и тук. Ако хапна нещо — добави той. — Е, какво ще кажете? Можете ли да измолите нещо от кухнята?

— Ще опитам — съгласи се неохотно тя, като се чудеше защо ли не се беше обадил на стюарда. Сигурно не е искал да обяснява надълго

и нашироко за инцидента. — Добре, ще видя какво мога да направя. В коя каюта сте?

Дев каза номера и затвори. Гласът му бе съвсем слаб. Табита замислено остави слушалката. Горкият, явно пътуваше сам — като нея. И също като нея не бе завързал никакви нови познанства на борда. Никой, към когото да се обърне в случай като този. Табита почувства топла симпатия към Девлин Колтър. Изглеждаше спокоен самотен мъж, който не бе свикнал да досажда никому или да се налага. Човек, който не се вписваше лесно сред околните и не пасваше на жизнерадостния живот на туристическия кораб. Човек, твърде подобен на нея.

След кратък спор и обяснения в кухнята тя успя да уреди вечерята да бъде сервирана в каютата му. За двама им. Испита задоволство от победата си, когато след половин час почука на вратата. Зад нея стюардът буташе количката с храна.

Дев лежеше гол до кръста, с превързани гърди. И изглеждаше много по-зле от днес следобед. Тя спря на прага и го загледа. Скъпоценният му бастун бе в ръката ѝ.

— Сигурен ли сте, че не трябва да сте в лекарския кабинет?

— Да. Не ме гледайте така. Просто синините от натъртванията започнаха да добиват по-тъмен цвят. Утре ще бъдат тъмносини.

— Говорите като експерт по тези въпроси — отбеляза сухо тя и се отмести, за да направи път на стюарда.

Дев погледна с нетърпение към вечерята.

— Боже мили, та аз поръчах само супа! А вие сякаш сте взели цялото меню на ресторанта!

— Мидите с лук са за вас. Останалото е за мен.

— Значи ще вечеряте с мен? — Изгледа я с интерес. — Ценя високо вашия жест. Но ще ви бъде скучно.

— Ще видим. А сега да се заемем с тези вкусни нещица. Ще можете ли да седнете?

— С ваша помощ.

— О, да! — Прекоси стаята и внимателно го прегърна през раменете.

Топлината на тялото му възбуди неочаквано, странно чувство у нея. Усети играта на мускулите му. Макар и с мъка, той все пак успя да

седне. Подпря се на възглавниците, а тя рязко се дръпна назад. За малко да събори таблата с вечерята.

— Ей, внимателно, че ще остана гладен!

— Извинете ме — промърмори едва чуто Табита и започна да сервира. Когато му поднесе чинията и голямо парче хляб, отново усети онова странно чувство. Но очевидно допирът на ръката ѝ нямаше подобен ефект върху него. Този човек е зле, напомни си тя. Последното нещо, за което му се мисли сега, е собствената му голота! А дори да се беше сетил, то не следва, че нейното докосване непременно ще докосне същите струни на очакване и копнеж! Мъжете не реагират по този начин, даже когато са в отлично здравословно състояние.

— О, чудесно! — каза с искрен ентузиазъм Дев. — Взели сте дори вино!

— Обаче то е за мен — засмя се Табита. — Ще върви чудесно с пастета и спагетите ми.

След като отвори останалите блюда, тя го погледна. На лицето му бе изписано ужасяващо примирение.

— И вие възнамерявате да седите тук, да си ядете вкусотиите и да си пиете виното, без да ми предложите нито капка!

— Но нали искахте само супа! — напомни му Табита и седна пред малката масичка.

— Ами, май промених решението си. — Очите му следяха ръцете ѝ, докато пълнеше чашата.

— Мина ми през ума, че може да стане така. Затова поръчах двойна порция спагети и две чаши. — Тя му показа втората, скрита зад сребърния похлупак. — Говорих с доктора. Той каза, че действието на успокоителните е преминало и може да пийнете малко вино.

Дев въздъхна с облекчение.

— Бях започнал да си мисля, че зад сладката ви нежна външност се крие сурово и жестоко сърце!

Табита се разсмя и му подаде препечена филийка, намазана с пастет.

— Обичам хубавата храна толкова, че не мога да лиша от нея когото и да било. Освен това във вашето състояние можех ли да седя и да ви измъчвам с всяка своя хапка?

— Права сте. О, по дяволите! Всичко ме боли! Дори краката. Гледайте! — Той вдигна супената лъжица. — Ръката ми трепери! От

всички тъпи, идиотски неща...

— Това е реакция след шока. Чакайте, ще ви помогна.

Отиде при него. Взе лъжицата от нестабилната му ръка и започна да го храни. Когато дойде ред на спагетите, Девлин се бе почувствал достатъчно силен, за да държи вилицата сам.

Табита го гледаше със задоволство. Ако не се беше заела да уреди вечерята му, той сигурно щеше да си остане само със супата. Съвсем недостатъчно за мъж с неговия ръст и килограми. Учудена от този неочакван майчински инстинкт, тя великодушно му отстъпи остатъка от божолето.

— Оу, страхотно е! — Той въздъхна и се облегна на възглавниците, а тя пое празната чаша от ръката му. — Бил съм погладен, отколкото смятах. А пък виното ми помогна много повече от хапчетата на доктора!

— Изглеждате изморен. Сега ви е нужен сън — каза Табита, докато нареждаше празните чинии върху таблата.

— Да, така е. Но знаете ли колко е хубаво да има някой, с когото да си говори човек? Бихте ли останали поне за малко?

Изненадана, тя се обърна и го погледна объркано. Наистина ли искаше тя да остане? Вероятно шокът, че е бил пребит от банда главорези, се бе отразил дори на силен мъж като него. И беше причинил това странно желание да прекара дългата нощ на болка с някого.

— Ще остана за малко. Искате ли да играем на карти или нещо друго?

— Не — поклати глава той. — Само... да си говорим. Става ли? Сигурен съм, че ще заспя много бързо.

Тя възприе недоизказаната мисъл. Всъщност той искаше само да постои до него, докато заспи. Нищо повече. Приблужи стола си и инстинктивно вдигна ръка, да го погали по челото.

— Как е главата ви?

— Боли ме страхотно, както и всичко останало. Ръката ви е хладна. Хубаво е...

— Може би един студен компрес ще ви помогне. — Още веднъж усети необикновената тръпка, която премина по гръбнака ѝ. Стана и отиде в малката баня. Намери една хавлиена кърпа и я натопи във вода.

Когато се върна, очите му бяха затворени. Тя нагласи компреса на челото му и Дев въздъхна с облекчение.

— Така е по-добре — промърмори той. Взе ръката ѝ и я постави на слепоочията си. — Тук боли най-силно.

Табита прехапа устни и осъзна, че наистина иска да облекчи болката му. Започна да разтрива нежно слепоочията му. Той отвърна с едва чута въздишка и тя усети как тялото му започва да се отпуска. Твърдите линии на лицето му омекнаха, но очите останаха затворени. Лицето му не е красиво, помисли си тя, а има толкова прекрасни очи. Като на дракон.

Образът, който тази мисъл събуди в съзнанието ѝ, я накара да се усмихне. След известно време усети, че Дев е заспал. Продължи да разтрива слепоочията му още няколко минути и внимателно отдръпна ръка. Трябваше да се връща в каютата си.

— Не... — каза той сънено. Хвана ръката ѝ и я върна на челото си.

Не можеше да си отиде. Дев имаше нужда от нея. Табита въздъхна и премести стола си по-близо. Той сякаш усети, че няма да го напусне и този път наистина заспа. Наблюдаваше го, удивена от странното чувство, което изпитваше към този напълно непознат мъж. Сигурно защото го бе спасила. Или защото бе изразил необходимостта си от нейното присъствие. Каквато и да беше причината, чувстваше желание да го приласкае и успокои. Никой мъж досега не бе показвал на Табита, че се нуждае от нея.

Неговата уязвимост бе нещо ново и ѝ допаднаше. Правеше го да изглежда по-загадъчен и... чувствен. С онази чувственост, която повечето мъже не притежаваха.

Осъзна, че го харесва. А това предизвика вълна от приятна топлина, която се разля по тялото ѝ. Щеше да се погрижи за Дев...

ВТОРА ГЛАВА

Котка с тигрова шарка... Лежеше свита на тясното легло, сякаш бе мъничка мъркаща котка. Всъщност не мъркаше, поправи се Дев, като оглеждаше жената до себе си. Тя каза нещо на сън. Какво ли сънуваше?

Той гледаше през прозореца на каютата как карибската зора се пуква и разсейва мрака. Осъзна кисело, че не мърда не заради болката от побоя, а заради Табита Грѐм. Не искаше да я събуди. Знаеше, че когато огромните ѝ очи се отворят, ще бъдат пълни с объркване и онази тревожна бдителност, която долови на няколко пъти вчера.

Дев харесваше мекото ѝ и приятно закръглено тяло, извито в отпусната поза до него. Трябваше да се насили, за да устои на изкушението да погали предизвикателната извивка на гърба ѝ. Знаеше, че ако го направи, неминуемо ще я събуди. А той желаше да удължи удоволствието да я усеща до себе си.

Интересът му бе възбуден и от нейната „пазва“. Старомодната дума предизвика усмивката му. Той я потисна, защото почувства болезнено опъване в натъртените места. Но погледът му продължаваше да гали извивката на раменете и гърдите ѝ под памучния пуловер. Би било интересно да види как ли би реагирала Таби-кет на мъжка ласка.

Не, реши с необичайно безпокойство Дев, не на коя да е мъжка ласка, а именно на неговата. Дали зърната ѝ щяха да се превърнат в малки тъмни връхчета?

По дяволите, какво му ставаше! Лежеше тук, стегнат и превързан с бинтове, а в ума му се вихреха такива луди фантазии, които ако се осъществяха, щяха да донесат само мъчение на изтерзаното му тяло. Да не говорим, че щяха да уплашат Табита и тя панически щеше да избяга в своята каюта. И никога да не се весне пред очите му до края на пътуването...

А това бе последното нещо, което искаше. Не желаше неговата тигрова котка да изчезне. Беше много приятно да е край него. В

присъствието ѝ имаше нещо успокояващо, а малко жени бяха успели да го накарат да се отпусне.

Когато се бе появила вчера на алеята, той веднага усети, че тя няма да изпадне в паника. След първоначалния шок захвърли всичко и дотича да му помогне. В мига, в който го докосна, той разбра, че може да ѝ се довери. Дев Колтър нямаше навика да се доверява на хората, но се бе научил да вярва на инстинктите си. Те го бяха спасявали много пъти досега.

По пътя към кораба той се остави на топлината и нежността ѝ. Все още пазеше спомена за скута ѝ, където се бе озовал, когато припадна. Дойде на себе си и бе щастлив да види симпатичното ѝ лице, озарено от топла усмивка. Никоя жена не го беше гледала така. Устните му се свиха ядосано, защото усети реакцията на тялото си при тези мисли. За всеки мъж сигурно бе нормално да помечтае, когато се събуди и намери до себе си жена, още повече, ако е същата, която го е спасила.

Но въпреки създалата се ситуация, Дев имаше достатъчно разум, за да осъзнае, че ако се нахвърли върху Табита Греъм, това би довело до истинска катастрофа. Тя щеше да избяга, а той не искаше това!

Жадуваше за успокояващото ѝ присъствие. На четиридесет години неочаквано бе открил, че копнее за неща, за които досега не бе и помислял. Контролираше се и не би позволил да разруши краткотрайното си щастие, като се поддаде на импулсите на тялото.

Когато тя се размърда, той затвори очи, за да не я притеснява.

Когато Табита се събуди, отначало не разбра къде се намира. Опитва се да проумее странното усещане, което я измъчваше. Ритмичното бумтене на кораба ѝ бе познато, но обстановката наоколо — не. Нещо не беше наред. Първо, до себе си усещаше някакво топло чуждо тяло. Когато истината просветна в съзнанието ѝ, тя се разсъни окончателно.

Остана да лежи вцепенена. Не смееше да погледне към него. Господи, какво ли си мислеше този мъж? Как е могла да заспи! Имаше смътен спомен, че сяда до него, за да разтрие слепоочията му. И не си спомняше нищо повече. Колко неудобно и за двамата, ужас!

Успя да събере кураж и да го погледне. Въздъхна с облекчение. Той още спеше. Първоначалното ѝ объркване се превърна в

загриженост. Горкият! Сигурно е ужасно изтощен. Слава Богу, че е успял да поспи малко.

Тя внимателно се измъкна от тясното легло. Набързо обу сандалите, които бе изхлузила през нощта и излезе тихо навън. Огледа коридора. Видя, че е празен и никой няма да види ранното ѝ измъкване от чуждата каюта. Не че някой на борда би проявил интерес — всички се забавляваха, както намираха за добре. Но Табита не бе свикнала да бъде център на чието и да е внимание и само мисълта, че някой ще забележи среднощното ѝ приключение, бе достатъчна да залее страните ѝ с червенина. Истината обаче бе, че ѝ липсва самоувереност да понесе подобна случка. И тя си го знаеше.

С огромно облекчение влезе в своята каюта. Един душ щеше да възстанови спокойствието ѝ. Свали жълтия пуловер и хвърли поглед към огледалото. Усмихна се на разстроеното си отражение. Какво ли би си помислил Дев Колтър, ако се бе събудил и открил, че тя лежи до него? Дали изобщо би изпитал нещо? Сигурно не. Тя философски въздъхна. Отдавна бе научила, че макар някои мъже да обичат хубавите едри гърди и бедра, на нея ѝ липсваше онази чувственост, която правеше тези форми привлекателни. А бившият ѝ съпруг се бе постарал да ѝ втълпи, че не притежава и пламенна природа, която да компенсира липсата на хубава фигура.

Влезе с гримаса под душа и пусна водата. После ще поръча закуска за Дев. Беше толкова гладен вечерта! Сигурно и тази сутрин щеше да е така. Той имаше нужда от силна храна, за да се възстанови по-бързо.

След половин час тя почука на неговата врата. Чувстваше се напълно уверена. Стюардът отново вървеше зад нея.

— Добро утро. Как сте? Нося ви закуска.

Дев седеше на края на леглото, облечен със светли панталони, стегнати в кръста с кожен колан. Гърдите му бяха опасани с бинтове, които контрастираха на бронзовата му кожа. Тъмната коса бе сресана и влажна.

— Гладен съм като вълк. Тъкмо се чудех дали ще ми стигнат силите да отида до трапезарията. Вие сте ангел! Много разумно от ваша страна, че сте се сетили за закуската ми.

В гласа му се долавяше искрена благодарност, която накара Табита да се изчерви. Беше страхотен — учтив, благороден, чувствен

и... уязвим. За какво повече можеше да мечтае една жена? Вероятно мъжете от този тип не се интересуваха особено дали женските закръглени са секси, или не!

— Искате ли още болкоуспокояващи? — попита тя, като пренебрегна стюарда, и започна да приготвя закуската — сок от грейпфрут и бъркани яйца. — Мога да помоля доктора. — Отвори кошничката с препечения хляб и провери дали готвачът не е забравил маслото.

— Днес смятам да мина само с аспирин — промърмори той, докато я наблюдаваше.

Развълнувана от следящите я очи, Табита се разбърза. Какво облекчение, Боже, че тази сутрин се събуди първа!

— Опитвам се да преценя дали трябва да прекарате деня в леглото. Виждам, че още не сте добре.

— Все още ме наболява тук-там. Но съм сигурен, че слънцето ще бъде полезно. А какво смятате вие?

— Може би сте прав. Навън е толкова приятно! Ще ви дам аспирин след закуска и ще намерим два свободни шезлонга край басейна. Е, добре ли звучи?

Стори й се, че в очите му припламна искрено задоволство.

— Идеята ви е чудесна! — Замълча и добави: — Не съм ви благодарил, че ме приспахте снощи.

Какво ли си спомняше той? Тя премига смутено, но в следващия миг се отпусна, защото Дев я гледаше съвсем невинно.

— Всичко е наред. Не ми дължите никаква благодарност. Бях щастлива да го направя за вас. Какво каза капитанът, когато му разказахте за Сейнт Реджис?

— Че е уведомил местните власти, но едва ли ще излезе нещо. Не трябваше да се разхождам там. Безлюдните алеи винаги крият опасности. Тези неща се случват всеки ден навсякъде по света.

— Господи, същото можеше да се случи и на мен. Ако бях минала няколко минути по-рано, вместо върху вас, те щяха да се нахвърлят върху мен!

Погледът му бе неразгадаем.

— А как се оказахте там, Табита?

— На външната стена пишеше, че в края на алеята има ателие на скулптор. Вече бях открила най-красивия дракон на една сергия и се

надеявах да намеря още нещо, преди да се върна на кораба. Никога не знаеш какво се крие в малките забутани магазинчета!

— Да не би да колекционирате подобни неща?

— Нещо такова — потвърди тя и вдигна ръката си, за да му покаже пръстен с доста интересна форма.

— Какво е това?

— Морски змей. Виждате ли перките и странната му глава?

— О да, след като ми обясните. Значи колекционирате морски змейове?

— Харесвам митичните същества. Дракони, еднорози, грифони, харпии, змейове, русалки... В тях има нещо, което ме привлича. Не мога да обясня защо.

— Може би защото и вие сте котка с тигрова шарка, нали, Табикет?

Тя го загледа изненадано и се засмя.

— Котките с тигрова шарка не са митични, а съвсем обикновени животни.

— Всяко същество е непознато за този, който не го е виждал. Ако един мъж никога не е виждал тигрова котка например, вероятно ще бъде силно изненадан, когато я срещне — замислено рече Дев.

— Вие сте напълно прав, знаете ли? — каза сериозно тя и се върна на любимата си тема. — Когато средновековните монаси пишели своите книги за зверовете, така наречените „зверилници“, те описвали същества, които никога не са виждали. Естествено е непознатото да изглежда странно.

— Зверилници ли?

— Така ги наричат — обясни през смях Табита. — Книги по естествена история. С информация за флората и фауната. Това са били доста сериозни изследвания по биология, но голяма част от информацията е изкривена поради неправилен превод. Което е напълно разбираемо, като се имат предвид ограничените възможности за комуникации по онова време. Много е забавно да седиш с подобна книга и да си представяш какво например е представлявал грифонът или еднорогът в действителност.

— А какво пише за котките?

— Не много, доколкото си спомням. Нещо от рода, че са полезни за хващане на мишки. Вероятно поради широкото разпространение на

мишките през онези времена. — Реши да смени темата. — Вие защо сте на кораба? За да проучите нови маршрути за вашите клиенти ли?

Дев се поколеба, но отвърна любезно:

— Точно така. Едно от неудобствата на моя бизнес.

— Отдавна ли сте в него?

— Доста отдавна.

— Сигурно сте обиколили света — изрече със завист Табита.

— Да. А за вас това е първото пътуване, нали?

— Как познахте?

— Изглеждате неподатлива на нови запознанства. През последните дни ви забелязвах няколко пъти и все бяхте сама.

Тя пламна цялата.

— Същото мога да кажа и за вас. И вие не се движите в голяма компания.

— Преди случката на алеята вие също сте ме забелязали, така ли? — Изглеждаше поласкан.

Нещо като момчешко задоволство проблесна в очите му.

— В интерес на истината — да.

— Сигурно заради бастуна — реши мрачно той. — Хората имат навика да забелязват недостатъците на другите.

— Ако мислите, че ви забелязват заради бастуна, почакайте да видите как ще реагират сега, като ви видят насинен и бинтован.

— Току-що ме убедихте да променя решението си и да прекарам деня в каютата.

— Глупости! — сгълча го тя. — Слънцето ще ви се отрази добре. Няма да позволя да се търкаляте в леглото, когато престоят на палубата ще има много по-силен терапевтичен ефект. Освен това, ако облечете риза, ще се виждат единствено синините по лицето ви. Видът ви ще бъде силно интригуващ, особено за жените. Да се качим и ще се убедите.

— Тук съм по работа, а не за да привличам жените!

Табита усети, че го е раздразнила, протегна ръка и докосна неговата.

— Извинявайте. Само се пошегувах.

Той кимна в знак, че приема извинението ѝ, и тя бързо се отдръпна. Дев погледна мястото, където преди малко бяха пръстите ѝ, сетне взе вилицата и започна да яде яйцата.

Табита се усмихна. Харесваше този мъж. Той бе в състояние да се развълнува при мисълта, че е възможно да бъде обект на внимание от страна на жените.

Колко е приятно да срещнеш човек, чието его не е най-важното нещо в живота му! Сигурно и тя би реагирала по същия начин, ако някой ѝ бе намекнал, че е способна да привлече мъжко внимание.

Денят течеше незабелязано. Очарована от Девлин Колтър, Табита се зае да организира всичко. Той пък напълно ѝ се довери и приемаше грижите ѝ с благодарност. Пренебрегна забраната ѝ да се показва на слънце, но прие избора ѝ да ядат печено пиле. Тя го накара да изпие огромно количество чай с няколко кифли в три следобед. Намери колода карти и играха джин-руми. А разговорът им течеше непринудено и приятно. Дев говореше за приключенията си като туристически агент, а тя му разказваше за удоволствието да има книжарничка в малкото викторианско градче.

— Имаме нещо общо — отбеляза той, след като загуби за трети път. — И двамата знаем какво е да си обикновен трудов човек.

Мисълта за това сходство я поласка и тя го дари с очарователна усмивка. Дев я загледа и сякаш за миг загуби нишката на мисълта си.

— Слушайте! Аз не мога да се къпя, но вие не бива да се отказвате от басейна. Много е горещо и сигурно искате да се поразхладите.

Зениците ѝ се разшириха от учудване.

— О, не! Така ми е добре! Наистина. Обичам горещините.

Нима щеше да я види по бански? В никакъв случай! Но защо така се развълнува? И преди бе плувала в басейна, и то, без да обръща внимание на другите. Беше свикнала само на бегли погледи, които се плъзгаха по нея и се преместваха в търсенето на по-привлекателни обекти. Сред изобилието на разкошни фигури и предизвикателни бикини тя се чувстваше защитена и незабележима в своя скромен бански. И сега сигурно щеше да я огледа преценяващо и щеше да загуби интерес към нея.

— Хайде, Таби — окуражи я той. — Всички са в басейна.

— Ами, аз... Добре тогава... — Тя се мотаеше. Бе в състояние да измисли куп неща за извинение. Но пък не искаше Дев да сметне, че се страхува. Освен това той бе джентълмен и приятел. Не би я оценявал и

сравнявал с другите жени, нали? Беше изключително благороден, за да се унижи, като покаже подобен вид мъжка жестокост.

— Добре, ако сте сигурен, че няма да ви е скучно сам, ще отида да се преоблека. Веднага се връщам.

Много е срамежлива, помисли Дев и скри усмивката си. Гледаше я как бърза по стълбите, които водеха към долната палуба. Дали наистина се обърка при мисълта да покаже хубавото си закръглено тяло? Усещането, че я смуги, му беше много приятно. Само внимателно, Колтър, не бързай, каза си той. Желанието му да се нахвърли върху нея нарастваше с всеки изминал час, ала инстинктите му подсказваха, че ако го направи, ще развали всичко. По-добре да си говорят невинни глупости, като се плъзгат по ръба на чувственото напрежение, докато тя осъзнае какво става в действителност.

Дев се отпусна в шезлонга и затвори очи. Зачака завръщането на котката с тигрова шарка. Чувстваше се като древен ловец, дебнещ непознато и невиджано животно. Мисълта, че е поставил примки и капани, го изпълни с нетърпеливо предчувствие. Какво ли в тази жена го караше да желае компанията ѝ? Дали беше удивителното чувство за сигурност, което тя му създаваше? Може би.

Жените в неговия живот се деляха на две категории. Те бяха или смъртоносно опасни и привлекателни в сексуално отношение, или малки хитри създания, които временно го намираха за интересен заради професията му. Той се стараяше да избягва и двата вида. За нещастие нямаше богат избор. Поне досега не бе осъзнавал какво точно му липсва. Как да търси нещо, когато не знае що е то, и дали изобщо съществува?

След двадесетина минути Табита се появи, обвита с огромна хавлия. Усмивваше се несигурно. Дори се зави още по-плътно. Дев веднага влезе в ролята си. Искаше неговата Таби-кет да мърка доволно.

— Дайте, аз ще пазя хавлията, докато сте в басейна. — Протегна ръка и с това направи отказа ѝ невъзможен. Тя се поколеба. После реши, че ще бъде смешно да се съпротивлява. Подаде му хавлията с храбро безгрижие, което го накара да се подсмихне.

— Веднага се връщам. — Обърна се и седна на ръба на басейна. След това се потопи във водата.

Беше облякла черен бански костюм с малки неопределени цветчета, високо деколте, широки презрамки и къса поличка,

предназначена да скрива закръгления ѝ ханш. Изпъкваше сред ярките бикини просто защото беше различен. Дев се зачуди дали тя осъзнава, че в опита си да избегне чуждото внимание, без да иска, постига точно обратния ефект. Беше направо уникална на тази слънчева палуба!

Макар че моделът на банския бе замислен така, че да скрива формите на тялото, доколкото един бански може да ги скрие, Дев истински се наслаждаваше на Табита, когато тя излезе от басейна. Беше толкова привлекателна! Спомни си докосването на ръката ѝ до челото си предната нощ и пое дълбоко дъх. Някои мъже стигаха до насилие, за да получат подобен род нежност. Но насилието не беше начинът, по който можеше да се отнесе с тази жена. Присви очи срещу слънцето и я загледа. Тялото ѝ блестеше от стичащите се по нея водни капчици. Тя тръсна кестенявата си коса и той осъзна, че я наблюдават не само неговите очи. С инстинктивно мъжко чувство за собственост проследи един или два погледа и се намръщи. В същото време разбра и нещо друго. Табита изобщо не ги забелязваше. Това не беше изкуствена преструвка, породена от увереността в собствената ѝ красота, а истинска липса на самочувствие. Тя не се възприемаше като жена, която би привлякла мъжките погледи и би ги накарала да я потърсят отново. Вероятно тъкмо липсата на интерес от нейна страна караше мъжете да търсят по-благоприятно разположени обекти в по-изрязани бански.

Само че никой от тези мъже не бе спасен от Табита Греъм! И никой не бе открил топлината и нежността на ръката ѝ. Дев реши, че иска да запази всичко за себе си. Само за себе си!

— Имам предложение — започна колебливо тя, като взе хавлията и се зави. Така се чувстваше по-добре. Не че той се държеше по-различно. Напротив! Погледът му си остана внимателен, а усмивката — приятелска. Беше много добре възпитан. Нито я свалеше похотливо, нито я пренебрегваше. — Дали ще успеете да отидете до трапезарията за вечеря?

— Чувствам се по-добре. Благодарение на храната, която ми донесохте днес. Сигурно съм вдигнал достатъчно енергийното си ниво, така че ще мога да се справя с приборите на масата.

— Чудесно. Мисля да говоря със сервитьора да ви премести. На моята маса има празно място и понеже пътувате сам... — Помъчи се да не прехапе устни, докато чакаше отговора му.

— Идеално, Таби — промърмори той и примижа срещу слънцето. — Идеята много ми допада.

Усмивката ѝ бе предназначена единствено за него. Табита се изтегна на шезлонга, за да изсъхне на слънцето. Самочувствието ѝ някак се подобри. Дев наистина искаше да вечеря с нея. Вероятно се е чудел как да направи същото предложение, но не е искал да става нахален. Дев Колтър не беше от мъжете, които биха се натрапили на някоя жена, без да са сигурни, че са желани...

Чувството на задоволство не я напусна и когато влезе в трапезарията, подпряна на ръката му. Беше облякла тънка свободна бяла рокля, украсена със зелено около врата. Чувстваше се лека и мъничка до неговата солидна фигура. Той бе с тъмно лятно сако и светли панталони, а бастунът му придаваше някаква деликатна изтънченост. Най-хубавото бе, че се държеше така, сякаш тя беше единствената жена на света.

— Много сте красива тази вечер, Таби — каза той, след като седнаха. — Бих искал да мога да ви поканя на танц.

Табита го погледна уплашено.

— Но сте много изморен и затова не можете, нали? — запита със слаб глас тя. Надяваше се вечерта да продължи колкото е възможно по-дълго. А сега се очертаваше кратка вечеря и разочарованието ѝ бе почти болезнено.

— Не съм изморен. Но се страхувам, че не съм в състояние да танцувам. — Сивите му очи се отместиха към подпрения на стола бастун.

— О, това ли ви притеснява!

— Е, той доста ограничава възможностите ми на дансинга, не сте ли съгласна?

— Та кой иска да танцува? И аз не танцувам добре. Просто ще седнем на някоя масичка в салона за коктейли, ще прием джин с тоник и ще се наслаждаваме на това как танцуват останалите.

Дев я изгледа, сякаш искаше да я пита нещо, но се отказа, защото към масата се приближиха хора. Разговорът бързо придоби общ характер. Другите две двойки бяха чули за инцидента на Сейнт Реджис и бяха страшно любопитни, когато разбраха, че жертвата седи срещу тях. Табита се учуди, че Дев е предразположен към разговор, макар повече да наблегна на нейната роля в историята.

— Повярвайте, никога не съм бил по-щастлив от мига, в който зърнах госпожица Грeъм да се показва на алеята.

— Не беше точно така. Вие казахте, че ако съм от американската гвардия, съм закъсняла. — Тя се обърна към сътрапезниците им, удивена от себе си, че се шегува. — Вие непрекъснато се оплаквахте. Първо, че съм закъсняла, след това, че не ви позволих да изпием бутилката ром в таксито и накрая, че вместо супа съм ви донесла почти от всичко, което предлага ресторантът. Някои мъже наистина са много капризни!

Дев се направи, че е засегнат.

— Е, наистина можех да употребя по-пълноценно остатъка от рома, който шофьорът на таксито ми предложи.

Един от мъжете на масата се разсмя.

— Не ви обвинявам, Колтър. Според мен алкохолът е много добро лекарство. — Той отпи голяма глътка уиски.

Докато не седнаха в салона за коктейли, Дев не успя да зададе въпроса, който тя прочете в очите му преди вечеря.

— Та защо не танцувате, Табита? — небрежно запита той, след като поръча напитките.

— Нямам опит. Трябва да си танцувал по-често, за да се чувстваш уверен на дансинга.

— Да ви кажа истината, аз не бях добър танцьор и преди катастрофата. Сега поне бастунът е моето извинение, за да остана седнал.

— Вашата катастрофа... — започна колебливо тя.

— Да — кимна той и премина на друга тема. — А защо не сте танцували, Таби? Няма ли мъже в онова ваше сладко малко градче, които да ви определят срещи?

— Има. Не сме чак такива изкопаеми. Но докато бях омъжена, не излизах много. Всъщност не излизах и преди това.

— Била сте омъжена, така ли?

— Допреди няколко години. Но бракът ми продължи единадесет месеца.

— И какво стана?

— Може да се нарече липса на интерес — опита да се пошегува тя, ала споменът за унижението се изписа върху лицето ѝ и я издаде.

— И кой от двамата изгуби интерес?

— Сигурен ли сте, че искате да говорим на тази тема?

Дев се усмихна окуражаващо.

— Вероятно това е обикновена тема за разговор в компания, която се е провалила в любовта. Като нашата. И моята бивша съпруга загуби интерес към мен след катастрофата.

— О! — Сърцето ѝ заби бясно. — Не предполагах... Е, зная как се чувствате. Много е депресиращо, нали?

— Когато партньорът загуби интерес ли? Да, меко казано. Но аз не мога да си представя някой да загуби интерес към вас.

При този комплимент на устните ѝ се появи усмивка, която след миг се превърна в презрителна гримаса.

— Всъщност изненадата бе, когато Грег се ожени за мен. В гимназията бях от онези момичета, които гледаха вечер деца, защото никой не им определяше среща. В колежа винаги си вземах изпитите първа, защото имах много свободно време за учене. После успях с моята книжарничка, защото изцяло ѝ се посветих. А когато се появи Грег, направо бях потресена от предложението му за женитба.

— И какво стана? — Сивите очи не се откъсваха от нея.

— Това, което не разбрах и което той не си направи труда да ми обясни, бе защо го направи. Дойде в нашия град, за да се излекува от някаква нещастна любов. Предполагам, че съм му се видяла спокойна и невзискателна жена, която с нищо не е напомняла за последната му връзка. Беше класически случай на грешен избор на брачен партньор и катастрофата бе неизбежна. Почти веднага разбрах, че не отговарям на изискванията му. После открих, че непрекъснато ме сравнява с голямата си любов. Беше безнадеждно. Грег също го разбра. Тогава жената на мечтите му се появи и той много бързо разреши проблема. Веднага се разведохме.

— И Грег се върна при голямата си любов?

— Да. Но всяко зло — за добро — завърши тя мъдро и смело запита: — А вие, Дев? Наистина ли жена ви си отиде заради катастрофата? — В очите ѝ се четеше съчувствие.

Той се вторачи в питието си.

— Бракът ни се беше провалил още преди катастрофата. Не бях мъжът, който тя искаше да има за съпруг. Предполагам, че начинът ми на живот ѝ се е виждал по-интересен, отколкото е в действителност. Или пък съм ѝ се сторил по-привлекателен, отколкото всъщност бях.

Понякога хората смятат, че щом пътуваш, си нещо като супермен. А аз не съм. Просто работя упорито. Трябваше ми време, за да се възстановя от катастрофата и междувременно решихме да се разделим. Всеки тръгна по своя път. Тя си намери друг още преди да е приключил разводът.

— Изглежда ние с вас имаме нещо общо.

— Ами, да. — Настъпи тишина и той добави: — Вие не ме притеснявате и никак не ми досаждате.

— Точно това е хубавото на палубните флиртове — каза Табита, без да се замисли. — Хората се разделят, преди да си омръзнат, и всеки поема по своя път. — В същия миг поиска да бе онемяла. Господи! Сега той ще си помисли, че го сваля. А тя нямаше това предвид! Или... напротив?

Но Дев сякаш не обърна внимание на двусмислените ѝ думи. Вместо това се усмихна и загледа танцьорите, които започваха да пълнят дансинга.

— Колко ли от тези хора мислите, че са завъртели корабен флирт? — запита той. — Ще се опитам да позная пръв. Онази двойка в ъгъла, например.

Благодарна за отклонението, тя се включи в играта. — Откъде знаете?

— Ами, вижте начина, по който са се притиснали един към друг.

— Може би са младоженци.

— Нямаат халки.

— Много сте наблюдателен. — Бе изненадана, че той е в състояние да забележи такива детайли от голямо разстояние в полутъмното помещение.

— Имам добро зрение и слух. Както и... други неща.

— Повече от нормалното ли? — попита тя, като не устоя на порива да направи коментар.

Той обаче сякаш не забеляза закачката във въпроса ѝ.

— Е, сега е ваш ред, Таби-кет.

— Добре, избирам онази двойка на бара. Обзалагам се, че между тях има нещо.

— Ами! Те са женени.

— Халки ли имат?

— Да, но не е само това. Вижте как той гледа през рамото на жена си онази блондинка в ъгъла. Флиртува с нея като дявол.

— Вие май сте голям познавач!

— Просто съм мъж. И разбирам собствения си пол.

— Женените мъже винаги ли флиртуват?

— Този там — определено. Я да видим ще открием ли още някой.

— Това може да стане интересна салонна игра — промърмори Табита.

Забавляваха се чудесно. Два часа минаха незабелязано. Тя дори си позволи да изпие повече от двете обичайни питиета и започна да се чувства замаяна. Вероятно от алкохола, но знаеше, че ѝ е весело не само заради джина. Беше опиянена от близостта, която разцъфтяваше между тях.

— Изглеждате много щастлива — забеляза той, когато излязоха да си допият питиетата на лунна светлина. Нощта беше свежа и въздухът ухаеше на море.

— Наистина съм щастлива. Прекарах чудесно. — В нея се надигаше непозната досега самоувереност. Подпря се на парапета и се облегна леко на рамото му. — Липсва още само едно нещо, за да стане прекарването идеално. — За миг сърцето ѝ спря, когато думите се изплъзнаха от устните ѝ. Това не беше Табита Греъм!

Дев я погледна право в очите.

— И какво е то, Таби?

Тя пое дълбоко дъх, с неочаквана смелост вдигна лице към неговото и подпря ръце на гърдите му.

— Ще имаш ли нещо против, ако те целуна за лека нощ?

ТРЕТА ГЛАВА

— Всичко е наред — продума Табита с окуражителна усмивка, когато той не отговори на въпроса ѝ. — Аз съм безобидна и безопасна. Не съм като котките.

— Не съм сигурен — отвърна Дев. — Това е част от твоя чар. Изобщо няма да се разсърдя, ако ме целунеш за лека ноц. Но трябва да те предупредя, че много отдавна не съм казвал лека ноц на жена под лунна светлина. Всъщност, струва ми се от памтивека.

Тя вдигна ръка, за да докосне лицето му. Очите ѝ бяха тъмни като вино от копнеж. Той изглеждаше така уязвим физически, а сега — и емоционално.

— Наистина ли?

Дев наклони глава, а сетне окачи бастуна си на металната рамка на парапета.

— След като Аманда ме напусна, прекарах доста време сам. Изглежда е било прекалено дълго, щом ме питаш дали може да ме целунеш. Би трябвало да те сваля още тук на палубата — завърши горчиво той, като задържа пръстите ѝ, които все още докосваха гърдите му.

Инстинктивно Табита се приближи към него и повдигна лице.

— Не ставай смешен, Дев! Ако се опиташ да ме сваляш, бих се чудила какво става. Това не е в характера ти.

— Така ли смяташ?

— Ти не си като другите. Ти си чувствителен и срамежлив. С теб ми е приятно. Мъжете винаги играят някаква игра, а ти — не. Ти си честен и не се опитваш да флиртуваш с всяка срещната хубава жена. Ние сме приятели. Имаме много общо. А това е по-хубава от всякакви игрички. Не мислиш ли? Почувствах, че сме на една и съща вълна, когато те попитах, дали мога да те целуна.

— А ако бях опитал да те имам? — попита полушеговито той, макар че очите му блестяха.

— Щях да реша, че си пийнал малко повечко. Не съм от жените, които мъжете пожелават. А и ти не си от мъжете, които биха го направили. Това е по-важното.

Очите му леко се присвиха.

— Сигурна ли си, че не изглеждам малко тъп?

— Направо си страхотен! — прошепна тя и се повдигна на пръсти. Ръката ѝ се плъзна леко по тила му, а устните ѝ докоснаха неговите.

Ласката бе точно такава, каквато тя си представяше. Беше развълнувана от чувството, което се надигаше в нея. Искаше този мъж, макар да знаеше, че не бива да отива твърде далеч. Не трябваше да го плаши, като иска повече, отколкото бе готов да ѝ даде. Не! Щеше да прекрати целувката.

Това, което не бе отчела, бе неочакваната топлина на устните му и треперенето на ръката, с която стискаше пръстите ѝ. Табита се отдръпна на около сантиметър.

— Да опитаме ли още веднъж? — чу се да шепне тя.

— Моля те. — Неговият глас бе дрезгав.

Когато отново докосна устните му, той промълви името ѝ и звукът бе опияняващ.

— Таби... Сладка Таби...

Почувства как ръката му се плъзга нерешително по кръста ѝ и достига извивката на бедрата. Беше толкова нервен и несигурен! Вероятно щеше да бъде по-лесно, ако тя поемеше инициативата. Табита се притисна силно към него. Почувства възбудата му и би трябвало да се стресне. Но бе убедена в неговото благородство. Познаваше несигурността му и затова не се отдръпна, а се наслади изцяло на мига.

Усещането беше странно — да бъде водещата страна и да диктува положението. Нямахше я болезнената агония от напрежението и съмненията дали е привлекателна, или не. Не беше нервна, а изпитваше силно желание.

Тъмната му коса я подканяше да зарови пръсти в нея. Табита усети как по тялото му минава тръпка и възбудата ѝ нарасна. Той не се отегчаваше! Ласките ѝ го караха да тръпне и да им отговаря. В мига, в който устните ѝ се отвориха приканващо, тя усети езика му. Чу тихо стенание и осъзна като в мъгла, че е нейно. За един безкраен миг вкуси

от сладката свежест на устните му, без да усеща, че пръстите ѝ нежно гаят врата му. Сега той се беше облегал на перилата с полуразтворени крака. Тя почти лежеше върху него и усети топлината на тялото му да прелива в нейното. Той беше нежен и ненастойчив! Табита бе обзета от нетърпение. Не! Не биваше да го плаши. Не искаше да прави нищо, което да разруши връзката им.

Краката му обвиха нейните, а силната ръка се плъзна надолу от кръста ѝ с лек натиск. Но най-много бе развълнувана от невероятната решителност на езика му, който си играеше с нейния.

— Таби? — прошепна задъхано той, като внимателно откъсна устни от нейните.

— Всичко е наред, Дев. Зная, че нещата се развиват прекалено бързо. Не се притеснявай, няма да позволя да ги изтървем от контрол.

— Таби. Аз...

— Недей! — помоли тя, като притисна пръсти към устните му. — Не го казвай. Зная, че е неочаквано и за двама ни. Не бих искала да го развалим, като насилим нещата. И за двама ни случващото се е необичайно.

Разсмяха се. Дев я загледа. Сивите очи обаче бяха потъмнели от желание.

— Лично аз не съм свикнал с подобни отношения — каза той.

— Знам. Това е едно от нещата, които толкова харесвам в теб — отвърна искрено тя.

— Така ли?

— Да. Имам чувството, че те познавам отдавна и че ти имаш същите задръжки и предразсъдъци като моите. И същите страхове.

— Какви страхове? — Дев с мъка преглътна. Беше не по-малко нервен от нея!

— Ами, относно създаването на нещо истински важно между двама души. Относно сигурността, че в отношенията има дълбочина и разбирателство, преди поемането на известни ангажменти. О, Дев, сякаш те познавам от сто години! Зная, че никой от нас не желае обикновено мимолетно преживяване. Не е чудно, че не се вписваме сред тълпата на тази палуба. И двамата не сме късметлии, нали?

— По един или друг начин... — отвърна той. Стори ѝ се, че е разтревожен от нещо и е нащрек. — Трябва да призная, че никой от нас не изглежда подходящ за развлеченията, които туристическият

кораб предлага на своите пътници. Аз явно съм на борда по делови причини. А какво накара теб да си купиш билет, Таби?

— Май беше мечтата... Представях си съвсем ясно това пътуване — вълнуващи нощи и слънчеви дни, пълни с екзотични цветове и преживявания. Може би съм мислила, че на борда ще се променя. Не зная. Зная само, че не беше минал и ден, когато открих, че съм си същата Табита. И десет дни да минат, пак няма да променят нищо у мен.

— Наистина ли искаш да си различна? Макар и само за десет дни?

— Всяка обикновена жена мечтае да бъде фатална поне за малко, да преживее романтична авантюра... Любов... Нима мъжете никога не мислят за подобни неща?

— Е, и мъжете също. Ще излъжа, ако ти отговоря отрицателно. Има случаи, особено напоследък, когато желая да бъда различен.

— О, не! — прекъсна го убедено Табита. — Недей! Не искам да се променяш!

— Ти ме харесваш такъв? Нали?

— Да, много... — Докосна устните му, сякаш можеше да премахне несигурността в гласа му. — Харесвам те много, Дев Колтър. И не бих променила нищо в теб.

Той хвърли поглед към бастуна.

— Дори и него?

— Единственото нещо, което искам да изчезне, е болката, която ти причиниха онези на Сейнт Реджис. Всъщност бастунът ти придава ореол на изисканост, също както и прошарените коси.

— Е, благодаря — промърмори Дев. — Прошарените коси обаче са признак на старост. Аз съм почти на четиридесет, Таби.

Тя помилва прошарените му кичури.

— Харесват ми. Като лунна светлина в сенките на нощта...

— Май си чела твърде много романтична литература, но няма да се оплаквам. — Ръцете му бяха на кръста ѝ, а тя все още стоеше облегната в него. — Е, ето ни, двама души, на които им харесва да живеят с мечти. Като че ли най-сетне открихме нещо, а?

— Хубаво начало — прошепна тя. Пръстите му като че ли усилиха леко натиска върху бедрата ѝ. Или може би си въобразяваше?

— Таби, ако това, което става между нас, е истинско, струва ми се, че го предпочитам пред авантюрите по екзотичните острови.

Когато осъзна какво всъщност се съдържа в думите му, дъхът ѝ секна.

— И аз, Дев... Много ми е хубаво. Само се страхувам, че не си се възстановил от ужасната случка на Сейнт Реджис.

— Чувствам се отлично — увери я бързо той.

— Няма защо да се преструваш пред мен. Аз те открих на онази алея, забрави ли? И зная много добре, че си натъртен на сто места. Освен това, вече е време за лягане. Знаеш какво нареди докторът — повече почивка. — Табита се отдръпна от него, хвана ръката му и го поведе към долната палуба.

— Ще ме завиеш ли, Таби? — попита той, като покорно я последва.

Тя опита да анализира тона на гласа му, като се чудеше дали се шегува, или го казва с надежда. Сетне изведнъж се сети, че може би го боли глава. Вероятно я молеше за масаж.

— Главоболие ли имаш?

— Не — отвърна автоматично той. Гласът му секна, сякаш бе казал нещо, което не искаше. После се усмихна. — Но беше много хубаво, когато остана с мен снощи, докато заспя.

— Никой не обича да страда в самота. И аз бях много щастлива да остана при теб, слава Богу! — Значи той смяташе, че си е отишла, след като е заспал! Беше успокоително да го чуе.

Стигнаха до нейната каюта.

— Е, лека нощ, Дев. Надявам се да спиш добре.

— Ще ти позвъня преди закуска — каза той. И бързо добави: — Ако искаш да закусваме заедно, разбира се!

Изведнъж Табита изпита съжаление към него.

— Ще чакам с нетърпение.

И като се чувстваше много смела и уверена в това, което прави, тя се повдигна на пръсти и леко докосна устните му.

— До утре — каза бързо, преди той да реагира. Агресивността ѝ бе достатъчна да шокира самата нея! Не биваше да го плаши в никакъв случай!

Дев остана в коридора. Вратата се хлопна под носа му и той така стисна бастуна, че кокалчетата на пръстите му побеляха. По дяволите!

Много му дойде! Какво си мислеше тя?! Колко ли търпелив може да бъде един мъж?

С едва преглътнато проклятие тръгна към собствената си каюта. Бяха минали пет дни от това глупаво пътуване. Пет загубени дни в чудене как да накара госпожица Табита Греъм сама да влезе в леглото му! Така де, сигурно не би се оплаквала! Все пак тази вечер бе постигнал доста! Насили се да изглежда добър и безопасен, а тя не отхвърли предложението му да излязат на палубата. Като си помислеше само, че цял час в коктейлбара се чудеше как да я вземе в прегръдките си, без да ѝ изкара акъла!

Всичко се развиваше както трябва. Нищо, че накрая така бързо избяга от него. Дев затвори вратата и остави бастуна. Табита трябваше да бъде в леглото му тази вечер. Но засега той щеше да се запаси с търпение. Не се ходи на лов за котка с пушка за слонове!

Странно, реши той, като се погледна в огледалото. Досега не се беше правил на хитрец. Но и не бе опитвал да омае жена като Табита Греъм! Е, един мъж никога не е толкова стар, че да не научи нещо ново. Седна на края на леглото и се намръщи. Ребрата го боляха.

Може и да не беше толкова стар, че да не научи някои нови неща в известни области, но без съмнение беше стар, за да продължи предишния си начин на живот. Как, по дяволите, се остави Делани да го придума да тръгне в тази акция!

Като се мръщеше болезнено и си мечтаеше за някоя и друга чаша уиски, той се съблече и легна. Наистина беше много по-приятно, когато Табита бе край него с нейните грижи и нежни пръсти. Не биваше да отрича, че има главоболие. За нещастие отговори, без да се замисли, и когато осъзна тактическата си грешка, вече беше късно. Само ако се бе сетил, сега тя щеше да бъде при него и ръцете ѝ щяха да гаят челото му. Като се ругаеше за глупавата грешка, се пресегна и изгаси лампата. Остана да лежи, загледан в тъмнината.

Не се заблуждаваше. Табита нямаше ни най-малка представа какъв в действителност е Дев Колтър. Тя го идеализираше. Смяташе го за нерешителен, уязвим и чувствителен — типът мъже, който ѝ харесваше. Ако той внимаваше и не правеше сериозни грешки през следващите дни, Таби скоро щеше да се сгуши в скута му като малка предана котка. И тогава той щеше да открие какво трябва да направи, за да я накара да мърка доволно.

Дев затвори очи и заспа. Не се замисли особено защо всъщност е толкова важно да я накара да мърка...

На следващия ден маршрутът на кораба включваше спиране на друг, още по-неизвестен остров. Табита очакваше това с голямо нетърпение. Просто кипеше от енергия на закуска, докато четеше описанието в брошурата.

— Тук пише, че емигранти-художници имат колония в западната част на острова и че приемат посетители — информира го тя, докато ядеше прясната папая.

— Да не би да искаш да отидеш?

— Определено! Но не пише какви необичайни неща могат да се видят.

— Да позная ли?

— Имам пред вид творчество.

— И аз също. Събери на един остров свободомислещи художници и един Бог знае какво ще роди вдъхновението им.

— Ти ме занасяш — обвини го тя, ала не се засегна. Безобидните закачки бяха израз на добро приятелство, нали така?

— Права си. И аз очаквам с нетърпение да разгледам колонията — увери я Дев. — Искаш ли още кафе?

— Да, моля. Сигурен ли си, че си в състояние да се разхождаш? Как са ребрата ти днес?

— Малко ме болят, но нищо няма да ме спре да те придружа.

Двамата не се разделиха през целия ден. Откриха малко магазинче в колонията на художниците. Табита се влюбваше последователно и с необикновен възторг в различните експонати. Имаше най-различни неща — от дърворезба до грънци.

— Погледни този дракон — ликуваше тя, като разглеждаше един килим за стена. — Ще стои великолепно над камината ми.

Дев замислено го огледа.

— Той сякаш си търси дом. Виж молещите му очи. Пълен контраст с огромните зъби и огнения език. Кой ли би го взел за домашен любимец?

— Не ставай смешен! Аз. Той е чудесен! — Тя започна да навива килима. — А виж тази бронзова пластика!

— Как са се появили драконите в книгите за чудовищата? От приказките ли?

— Монасите не са били толкова наивни. Знаели са разликата между приказките и реалния живот. Най-вероятно са описания на огромни змии като питоните. Освен това по света има и други едри рептилии, които биха могли да бъдат описани като дракони. Когато си мислиш за тях, не е трудно да си представиш истински дракон.

— Е, щом наистина искаш да си го носиш вкъщи, нека аз да ти го купя. Така ще компенсирам загубите на алеята в Сейнт Реджис.

— О, не бива! — отвърна бързо Табита, макар че бе поласкана от предложението.

— Наистина бих желал да ти направя подарък, Таби. Позволи ми!

Тя наклони глава на една страна, очарована от меката молба в гласа му. Той наистина искаше да ѝ го купи! Можеше ли да му откаже? Мъж като него винаги би се чувствал виновен, че заради него бе захвърлила покупките си на онзи остров. Беше толкова деликатен!

— Много любезно от твоя страна. Щом настояваш...

— Наистина.

— Ами тогава, благодаря. Всеки път, като го погледна, ще си спомням за теб.

— И какво точно в дракона ще ти напомня за мен? Огненият дъх или противната опашка?

— Очите — каза тя и се изчерви. Брилянтните сребристи очи на чудовището гледаха с нескрита уязвимост. Тъкмо това виждаше Табита всеки път, когато го погледнеше...

Тази вечер отново влязоха заедно в трапезарията. Кой знае защо, ала ѝ се струваше, че никога не е водила по-интелигентен и остроумен разговор. Изпълнена с магия и възбуда, вечерта сякаш летеше на мощните криле на митичен дракон. Дев сигурно чувстваше същото, защото изглеждаше захласнат, като нея самата.

Той просто ѝ се подчиняваше. Сменяше безропотно темите на разговор. Поръча еднаква вечеря — калкан със сос от краставички и настоя тя да избере виното.

Табита бе така омаяна от топлото приятелство, което се създаваше помежду им, че абсолютно не забелязваше все по-честите погледи, които ѝ отправяше един друг пътник. Нейното оживление и възбуда бяха обаятелни примамки, които привличаха вниманието на

околните. Но след толкова години в ролята на наблюдател, тя не знаеше как да разпознае този вид мъжко внимание.

От своя страна Дев откриваше, че развива нови инстинкти, свързани с нея. Седяха в коктейлбара, когато усети, че нещо ще се случи. Затова и направи бърза оценка на ситуацията. А Табита започна да разказва за базилиските.

— Това е създание, което е убивало само с поглед — говореше непринудено тя, докато Дев наблюдаваше високия, добре сложен рус мъж, който се упъти към тяхната маса. — Сигурно е напълно измислено, без аналог в живота. Някои изследователи твърдят, че вероятно е от рода рептилии, които плюят отровата си. Горките монаси, описващи чудовищата! Не са имали начин да проверят много от съобщенията, които са получавали от далечни страни. Във всеки случай, дори и да е изглеждало точно както е описано, то е било много уязвимо срещу нападенията на невестулките.

Дев се опитваше да придаде на погледа си убийственото изражение на базилиск и да го насочи към русия, който в момента бе точно зад Табита. Но това нямаше никакъв ефект, може би защото другият гледаше само Табита. Той бе видял бастуна и сигурно бе заключил, че Дев не може да танцува. А оркестърът тази вечер беше много добър.

— Извинете — каза мъжът с усмивка, точно копие на усмивката на холивудска звезда. — Искате ли да танцуваме?

Табита го погледна изненадано. Преди да успее да отговори, непознатият се обърна към Дев и каза хладно:

— Сигурен съм, че няма да имате нищо против, ако ви я отнема за малко.

„В края на краищата вие не можете да я поканите. Защо да не го направя аз?“ — прочете Дев в погледа му.

Това най-обикновено предизвикателство имаше неочаквано силен ефект. Обикновено Девлин Колтър проявяваше завидно самообладание. Но дори и да беше раздразнителен, вече познаваше добре Табита, за да знае, че не е от жените, които ще въртят на пръста си двама ухажори едновременно. Та тя изобщо не умееше да флиртува! Но от това яростта му към русия натрапник не намаля.

— Моля? — Табита гледаше непознатия с недоумение и изненада.

— Питам искате ли да танцувате? Казвам се Стив. Стив Уейвърли. — Целият сияеше от усмивка, която сякаш се излъчваше от всяка пора на тялото му. Явно бе решил, че няма никакъв шанс Таби да му откаже.

— О! — промърмори тя. В гласа ѝ звучеше обърканост. — Много любезно от ваша страна, но аз не танцувам добре. Съжалявам. И освен това съм точно по средата на разговора ми с Дев за базилиските. И за невестулките.

— За невестулките ли? — Усмивката на нахалника се стопи.

— Невестулките са били използвани, за да прогонят базилиските. Може и да не са били точно невестулки. Съществуват спекулативни твърдения, че са били мангусты. Те ядат змии. Но след като базилиските са вид змии, може да се извади заключение, че мангустите...

Оглушително стенание от другата страна на масата прекъсна думите ѝ. Дев я гледаше с най-храбрата си усмивка.

— Извинявай, скъпа. Ребрата ми. Нали знаеш, лекарят каза, че ще ме боли няколко дни. — Той предпазливо пхна ръка под сакото си. — Страхувам се, че ходенето днес не е било съвсем подходящо за мен, защото и кракът ме боли малко. Но ти не се притеснявай. Ще изпия два аспирина, докато танцуваш с господин Уейвърли. Може би лекарствата заедно с няколко питиета ще облекчат болките ми.

Табита мигновено се изправи на крака. Стив Уейвърли бе напълно забравен. Тя заобиколи масата и хвана Дев за ръката.

— Няма да седиш тук и да се наливаш с алкохол и аспирин! Ама че глупави идеи ти идват на ум! Имаш нужда от почивка. Не трябваше да те мъкна по острова. Хайде, Дев! Ще те заведа в каютата ти незабавно.

Той ѝ позволи да му помогне. Стисна здраво бастуна и се усмихна на изненадания си противник.

— Ако ни извините, Стив.

Чак тогава Табита си спомни за него.

— О, да, моля да ни извините, господин Уейвърли. Дев все още се възстановява от ужасния инцидент на Сейнт Реджис. Наложително е да си почива. Довиждане.

Хвана Дев за ръката и го поведе към изхода. Почти бяха стигнали до вратата, когато той се обърна.

— Само за момент, скъпа. Забравих да оставя бакшиш. Почакай ме тук. Веднага се връщам.

— И аз мога да оставя парите на масата.

— Не, не! — Той махна с ръка и се върна в претъпканото помещение. Като използваше бастуна, успя да си пробие път между танцуващите и да стигне до масата на Стив Уейвърли, който го погледна изненадано. — Слушай, невестулке! — изръмжа Дев с ледено учтив тон. — За да няма недоразумения, трябва да уточним един въпрос. Дамата е моя. Ако се приближиш до нея, ще те разкъсам на парчета. На борда на този кораб има много по-съблазнителни и екзотични създания. Стой настрана от моето котенце!

Хубавото лице на Стив доби изражение на страх. Дев бе доволен и не изпитваше никакви угризения, че бе използвал четиридесетгодишния си опит, за да отстрани по-младия противник. Знаеше много добре, че, когато иска, може да бъде страшен, а тази вечер бе решил да бъде УЖАСНО страшен.

— Лека нощ, господин Уейвърли — промълви невъзмутимо, обърна се и тръгна към вратата с властна увереност. През главите на танцуващите зърна тревожните очи на Табита, която се оглеждаше за него. Усмихна й се и добре, че се сети да придобие вид на страдащ човек!

— Остави ли бакшиша? — попита тя, като го водеше към вратата.

— Да.

— Сигурна съм, че ще го оценят.

— И аз.

— Как е кракът ти?

— Боли ме. — За нещастие не беше лъжа. Проклетият крак наистина го наболяваше. А също и ребрата. Четиридесет години може и да донесат опит и превъзходство над по-млади съперници, но носят също така и някои не толкова приятни придобивки, като ранявания и болки.

Неприятностите обаче си заслужаваха. Дори само заради топлото съчувствие в очите на Табита, която го водеше към каютата му. Той почувства нежността, с която държеше ръката му. Всичко вървеше като по мед и масло.

— Много ли те боли? — Тя отвори вратата на каютата му.

— Сега не — отвърна намръщен той.

Табита прехапа устната си за миг.

— Слушай, защо не се преоблечеш? Сложи си например халата или нещо друго и аз ще ти направя масаж. Може би ще ти помогне. А може да сложа и компрес на ребрата ти.

Дев въздъхна със задоволство, но се опита да звучи като потиснато стенание.

— Би било фантастично. Как да ти благодаря? — Подпря бастуна си на стената и влезе в банята. — Веднага се връщам. — Беше горд, че успя да запази спокойния си тон, макар че сърцето му биеше лудо. След пет минути се появи на вратата на банята. Около кръста си бе омотал кърпа. Видя как очите ѝ смутено се плъзнаха по голите му гърди. — Извинявай. Просто нямам халат.

— Виждам. Добре, легни и ми дай крака си. Ще взема кърпа от банята за ребрата ти — каза тя, като гледаше навсякъде другаде, но не и към голото му тяло.

Дев легна, а тя се засуети. Намокри кърпата в банята и се върна. Хареса му фактът, че ѝ действа по този начин. Беше ясно, че тя се възбужда все повече и повече от него. Другото бе въпрос на време.

Табита го покри с чаршафа и започна масажа. При първото докосване на нежните ѝ пръсти, Дев затвори очи и въздъхна. Ще трябва да хвърли чоп, за да реши кое му харесва повече — начинът, по който го възбужда, или по който го успокоява. Но знаеше кое ще надделее. Тялото му се напрегна от желание.

— Много е хубаво, Таби. Много по-хубаво от аспирина.

— Как нарани крака си, Дев?

Страхуваше се да разпитва за личния му живот, ала в същото време не можеше повече да сдържа любопитството си.

— Преди няколко години катастрофирах — отвърна той колкото може по-безразлично. Бе разказвал историята толкова пъти, че и на него тя вече звучеше напълно достоверно. — Нарязах се на счупени стъкла.

— Виждам — прошепна тя, като нежно докосна коляното, където все още имаше белези. Дев се усмихна. Кой би помислил, че след всичките тези години, ще му се прииска да се отдаде на нежността на една жена?

Харесваха му не само вниманието и загрижеността ѝ. Харесваше му да играе ролята, с която тя го бе натоварила. Намираше го за интелигентен, забавен и истински джентълмен. С нея наистина се чувстваше културен и възпитан бизнесмен, който е на кораба както по работа, така и за удоволствие. Господи! Щеше да бъде изумена, ако знаеше какъв бакшиш бе оставил тази вечер в бара!

Но Уейвърли си го заслужаваше. Таби беше откритие на Дев и той нямаше да позволи да му я отнемат, точно когато почти я бе докарал до леглото си! Всъщност в момента тя наистина седеше на леглото и му слагаше компрес.

— Добре ли е?

— Много. Ти си истинска медицинска сестра! Сбъркала си призванието си, като си се заела с книжарския бизнес. — Остана със затворени очи. Усещаше, че ръцете ѝ го масажират все по-несръчно. Знаеше защо. Тя искаше да го докосне по-интимно, но не можеше да измисли извинение. Ако се направи на заспал, например? Миналия път бе останала в леглото му цяла нощ. Как ли да накара котката да легне до него? За всеки случай опита една прозявка.

— Сигурно си изморен, Дев. Ще можеш ли да заспиш, след като кракът те боли?

— Вече не ме боли толкова силно — отвърна той с глас, в който освен изтощение имаше и нещо друго. Колко още трябваше да ѝ подсказва? Кога ще разбере, че я желае? По дяволите, нали е била омъжена! Независимо колко мързелив е бил мъжа ѝ в леглото, би трябвало все пак да знае кога се възбужда! Може би просто трябва да я сграбчи. Ами, да, по дяволите! И без това бе чакал твърде дълго! Но ако издържи още малко, тя ще поеме инициативата. Тогава няма да рискува да разруши представата ѝ. Стисна ръце под чаршафа. Колко ли още трябваше да чака?!

Забеляза нарастващото ѝ вълнение. Можеше да чуе тежкото ѝ дишане и макар че лежеше със затворени очи, съвсем ясно си представяше движението на хубавите ѝ гърди. Заобленото ѝ бедро се докосваше плътно до неговото и той едва се сдържаше да не го погали.

Когато тя се наведе, за да оправи чаршафа, усети дъха ѝ. Може би сега? Нали миналата нощ намери смелост да го целуне за лека нощ! Ако опиташе пак, той просто щеше да обвие ръцете си около раменете ѝ и да я придърпа към себе си. Възбудата му нарасна при мисълта

какво ще направи след това. Не можеше да чака повече. Щом тя се наведе да го целуне за лека нощ, ще рискува положението си на възпитан и ще я сграбчи. По дяволите! Един мъж не може да чака вечно! Всяко нещо си има граници!

— Лека нощ, Дев. Ще те видя утре на закуска. — Неочаквано ръцете ѝ се отдръпнаха.

Очите му се отвориха с недоумение и изненада. Изведнъж осъзна, че няма да има никаква целувка за лека нощ. Когато разбра, че трябва да направи нещо, беше много късно. Вратата се затвори след нея...

— По дяволите! — извика той, а ръцете му се отпуснаха безпомощно на чаршафа. — Къде сбърках?! — Имаше чувството, че кракът го боли ужасно. Както никога досега...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Табита отлично знаеше какво не беше наред. В един критичен момент изгуби контрол над себе си. А Дев бе срамежлив и нерешителен. Не пое инициативата и тя изгърва удобния случай! По дяволите!

Сега се чудеше какво щеше да стане, ако бе превърнала масажа в любовна игра. Беше почти сигурна, че той нямаше да я отблъсне. Нали почувства как тялото му, вместо да се отпуска, се стяга, а за това имаше само една причина — бе го възбудила. Сигурно се е чудил на намеренията ѝ!

Всъщност какви бяха те? Тя не искаше да прелъстява Дев Колтър тази вечер. Беше загрижена единствено за натъртените му ребра и болния крак! Но все пак, случилото се беше факт. Как можа да изпусне подходящия момент?!

Откритието за взаимното им привличане я разтърси дълбоко. Нали веднъж вече бе омъжена! Уроците на съпруга ѝ, който я намираще отегчителна и досадна, я бяха наранили толкова дълбоко, че не беше лесно да ги забрави. Беше ѝ трудно да повярва, че най-последно се е намерил мъж, който я намираще за интересна.

Таби и Дев си приличаха в много отношения. Той дори бе по-срамежлив и нерешителен от нея. Освен несполучливия брак, беше пострадал и в пътна катастрофа. През първите дни на пътуването тя се бе убедила колко е сдържан Девлин. Той не търсеше компанията на други хора.

Наистина беше по-притеснителен от нея. А това означаваше, че положението е в нейни ръце. С други думи, ако хранише надежда между двамата им да се получи нещо, инициативата следваше да поеме тя и да го съблазни. Той беше прекалено нерешителен, за да го направи сам.

Да прелъсти преднамерено един мъж! Тя, която никога не го бе правила? Тя, чийто съпруг ѝ беше дал недвусмислено да разбере, че е в леглото е кръгла нула?!

Но Дев Колтър не ѝ беше съпруг. Той бе пълна противоположност на Грег. Дев не би очаквал акробатка в леглото. И въпреки физическата му сила Табита имаше усещането, че ще бъде нежен и внимателен любовник. Може би щеше да я остави да открие себе си, ако заложи на най-чувствената страна от нейната природа — фантазията.

„Не се заблуждавай, момиче — каза си Табита пред огледалото. — Ти си влюбена в него. А разправяше, че никога няма да се забъркаш в любовна авантюра на кораба!“

Но можеше ли да остави този чудесен мъж да изчезне от живота ѝ, без да направи някакво усилие да го задържи? Какво ли би се случило, ако се бе подчинила на порива си тази вечер? Ако бе направила опит да го целуне? Дали щеше да ѝ отговори? Да се занимаваш със срамежливи мъже имаше своите предимства, но и недостатъци. Поставяше я в положението да вземе окончателното решение сама.

Оставаше ѝ съвсем малко време, само няколко дни. Ако нещо щеше да става, то трябваше да се случи скоро. По дяволите, беше се влюбила за първи път през живота си! И то — истински. Нима щеше да позволи вродената ѝ срамежливост и колебливост да разрушат единствения ѝ шанс?

Но да съблазни мъж съвсем умишлено?

С въздишка на отчаяние Табита седна на леглото. Подпря брадичката си с ръка и се замисли върху това, което искаше да направи. Отгоре на всичко я измъчваше и ужасният страх, че може би тълкува погрешно нещата. Може би Дев изобщо не се интересува от нея! О, Господи! Би било ужасно, ако го постави в неудобно положение, като се опитва да го съблазни. Какво унижение!

Можеше да се върне в Порт Таунсенд и да си работи в книжарничката, без изобщо да се опита да разбере истината за неговите чувства. Но знаеше, че никога не би си простила подобна страхливост. Прелъстяването на дракони беше опасно. Тя се отпусна върху възглавниците, загледана в тавана. Заспа с мисълта за неизбежното решение, което се налагаше да вземе. Всъщност никога досега, дори когато започна бизнеса си, не се беше чувствала толкова убедена какво трябва да направи!

На другата сутрин ѝ трябваше много кураж, за да облече ефирната шарена блуза без сутиен. Застана нетърпеливо пред огледалото и огледа ефекта. Не беше ли твърде пълна и стара, за да ходи без сутиен? В същото време дрехата бе толкова свободна, че Дев едва ли ще забележи възбуждащата закръгленост на гърдите ѝ. Стоеше и се колебаеше. В края на краищата, всички жени на борда ходеха къде-къде по-разголени от нея. Реши да остане без сутиен.

Обзета от чувство за свобода и невероятна дързост, Табита прекара гребена през косата си и потърси сандалите под леглото. И така — напред! Първо — закуска без сутиен.

Чу почукване на вратата точно когато закопчаваше сандалите си. Пое дълбоко дъх и отвори с непринудена усмивка.

— Добро утро, Таби. Идвам да видя дали вече си готова.

Сивите очи се плъзнаха по блузата. Сякаш знаеше какво бе умувала преди десетина минути!

— Умирам от глад — каза Табита и бързо излезе в коридора. О, Господи! Той бе забелязал! — Как се чувстваш тази сутрин? — сети се да го попита тя.

— Съвсем бодър съм — отговори провлечено той и хвана ръката ѝ с жест, който изглеждаше доста интимен. Нима опакото на ръката му и друг път се бе допирало до гърдта ѝ по този начин? Или сега го чувстваше поради липсата на бариера между тях? — Винаги спя добре, след като ти си ме завила.

Той сякаш очаква нещо. Таби усети колебанието му и изведнъж разбра. Чудеше се дали да я целуне за добро утро. И понеже беше уверена поради взетото преди малко решение, тя се усмихна и го прегърна през рамо. Сетне докосна леко устните му.

— Радвам се.

— Задето спя добре, когато ме сложиш в леглото ли? И аз. — Дев се наведе и ѝ върна целувката. Този път тя бе по-дълга и топлината остана на устните ѝ доста време след това.

Така започна денят. Часовете се изнизваха, а с тях растеше и чувството на интимност между двамата им. Дев е готов да го водя навсякъде, дори на края на света, мислеше Табита, когато се изтегна до него край басейна. Може би той наистина бе срамежлив, но в никакъв случай не беше безразличен към нея!

— Ще поплуваш ли днес, Дев?

Беше свалил бинтовете и тя се хвана, че проследява с поглед тъмната линия на косъмчетата на гърдите му, водеща към банските.

— Да. Как изглеждат белезите ми?

— Много по-добре — отвърна тя. Боже мой, беше силен, строен и с чудесна кожа! Прииска ѝ се да го докосне. — Все още има синини, но те определено изчезват. — Прокара пръсти по удареното му ребро. Кожата бе топла от слънцето.

Без да продума, Дев покри ръката ѝ, притисна я към гърдите си и тя забрави да я отдръпне.

— Последният ще плати пиенето тази вечер! — предложи неочаквано той и стана. Направи няколко крачки край басейна без помощта на бастуна. Накуцваше едва забележимо.

— Хей! — извика Табита, като осъзна за какво става дума. — Не е честно. Не бях предупредена навреме. — Скочи във водата няколко секунди след него и изплува след миг, за да го открие до себе си. — За ранен човек с травма се движиш ужасно бързо!

— Един мъж може да направи много, когато си заслужава. Ти пък доста добре се погаждаш с водата, като се има предвид котешката ти природа.

— Все пак мисля, че състезанието трябва да се повтори. Ще ми дадеш ли реванш, като се има предвид пола ми?

— Така значи! Хем се борите за равноправие, хем се правите на слабия пол! Женската природа е противоречива!

— Сега ще те убедя, че действително е така! — Успя да го натисне във водата.

Той се потопи с удоволствие. Но обхвана кръста ѝ и тя го последва. За миг светът се трансформира в абсолютно тихо приказно място. Табита не можа да устои на изкушението. Събра смелост, затвори очи и целуна твърдата извивка на брадичката му. Ръцете му обвиха главата ѝ и я притиснаха към себе си, а краката ѝ се преплетоха с неговите. Беше чуден миг, пълен с магнетично привличане и трепет. Магията си отиде заедно с въздуха от дробовете ѝ. Като осъзна, че след миг ще започне да гълта вода, тя се освободи и изплува на повърхността. Автоматично потърси лицата на околните.

— Притесняваш се, че някой те е видял ли? — попита Дев, след като изплува до нея. — Не се кахъри. Ще те помислят за русалка.

Табита избърса водата от очите си.

— Русалките са опасни същества — успя да отвърне и загреба към стълбичката на басейна. Надяваше се никой да не е забелязал малката сцена под водата. Но кой знае?

— И защо да са опасни?

— Като чуели омайните им песни, моряците скачали в морето и никога не се завръщали. Омагьосвали мъжете до смърт.

— Мислех си, че съществата, омагьосвали някога мъжете, са се наричали сирени — протестира през смях той.

Харесва ми смехът му, помисли си Табита.

— В различните книги наистина съществува объркване по отношение на сирените и русалките. Не можем да обвиняваме разказвачите за това. Но всички са единомдушни, че човек трябва много да внимава с тези същества. Всъщност има безброй предупреждения. Дори изображенията на жени върху монети са били смятани за опасни. Или поне през Средновековието са мислели така.

— Знаеш какво е отношението на мъжете към историята. Имат лошия навик да забравят уроците на миналото независимо колко пъти са се повтаряли.

— Искаш да кажеш, че ще останеш глух към предупрежденията относно русалките, сирените и харпиите?

— Искам да кажа, че няма защо да се страхувам от котка с тигрова шарка — поправи я той, а сивите му очи блестяха на слънцето.

— Нямам работа със сирена или русалка, нали?

Тя го погледна, обърквана от простото обяснение.

— Не. Но ти сам каза, че ако един мъж никога не е виждал тигрова котка, тя може да му се стори необикновена.

— Точно така. Котката е необикновена, чаровна и много привлекателна.

— Но безопасна, така ли?

— Все още не съм сигурен.

Табита стъпи на дъното и изгледа Дев. Безопасна значи, хм! Хвана нежно хлъзгавите му рамене и се приближи към него. Той не помръдна. Вероятно си мислеше, че ще го целуне. Беше сигурна, че му харесва. Тя наведе глава и захапа рамото му.

— Оу! — Отстъпи изненадан.

— Не ми харесва определението „безопасна“.

— Виждам. Повече, ох, няма да правя подобни грешки.

— Правилно. — Пусна го и стигна до стълбичката на басейна. — Гладен ли си? Време е за чай с кифлички.

Е, сега вече наистина го обърках, реши весело тя. Дори го бе заинтригувала. Нали видя пламъчето, което проблесна, макар и за миг, в очите му. Явно прелъстяването беше сложна игра. Трябваше да внимава, за да не се отиде твърде далеч и да не изплаши жертвата. Същевременно не биваше да изпитва колебание. Иначе нищо нямаше да стане!

На вечеря Табита се сети за двете основни правила при съблазняване: алкохол и двусмислени намеци.

Дотук нещата се развиваха много добре, реши тя — усещаше ръката на Дев на гърба си. Цяла вечер той си намираще едно или друго извинение, за да я докосва, а тя го окуражаваше. Роклята ѝ бе малко ефирно чудо от тънък памук в кораловочервено. Отново не бе сложила сутиен. Беше ѝ приятно да усеща как морският бриз прилепва тънката материя към тялото ѝ.

Ефектът бе по-голям, отколкото очакваше. Видя очите му да се плъзгат по бюста ѝ. За щастие влязоха в коктейлбара, където бе тъмно и докато търсеха маса, Табита възстанови спокойствието си. Значи така, алкохол и намеци. Силни напитки и разговори за секс...

Налагаше се да го понапие. Толкова, колкото да преодолее той бариерите на възпитанието и нерешителността си. А сетне Таби щеше да говори за секс...

— Не забравяй, че аз плащам тази вечер — обяви жизнерадостно Табита, когато седнаха. — Макар че имам определени възражения относно състезанието, все пак загубих. Да не кажеш, че съм непочтена! — Обърна се към сервитьора и поръча: — Два джина с тоник. Двойни. — А сега възбуждащите разговори! Пое дълбоко дъх и започна: — Казвала ли съм ти колко са се интересували монасите от... любовните навици на различните животни?

— Не, не си. Предметът представлява голям интерес, така ли?

Ето че се започна! Сега по-добре да не се колебае! Докато чакаха питиетата, тя започна да обяснява за сексуалните навици на древните животни.

— Слоновете били много скромни. Толкова целомъдрени, че една слонска двойка трябвало да дъвче мандрагора, за да преодолее естествения си срам от секса.

— Мандрагора ли?

— Да. Смятали я за афродизиак.

— Така както хората днес пийват по няколко питиета, преди да се заемат със... същественото?

Тя го изгледа стреснато. Не можеше да е отгатнал намеренията ѝ!

— Ами да, добро сравнение. Освен това са мислели, че потентността на коня се повишава, ако му се подреже гривата.

— Ще го запомня, когато отида следващия път на бръснар.

Табита се намръщи. Чудеше се дали се шегува, или е сериозен.

— В книгите не се споменава нищо за мъжете — съобщи за всеки случай тя.

— Ясно. Какви други интересни факти си прочела в твоите „зверилници“? — Дев отпи от питието си, като я гледаше с очакване.

— Ами, лешоядите изобщо не правят секс.

— Никакъв ли?

— Пише, че женските снасят когато и където им хрумне. — Това май не звучеше съвсем секси. Какво друго да се сети? — А пък усойниците имали особено буен метод за размножаване. След съвкупление женската усойница ухапвала главата на мъжкия.

— Имаш ли нещо против да си поръчам още едно питие? Този разговор е доста страшен!

— Аз ще ти поръчам. Все още плащам загубата си, не помниш ли? Ще вземем още две.

— Отново ли двойни?

— Да. Докъде бях стигнала?

— Женската усойница изяде главата на мъжката — напомни ѝ Дев.

— А, да. Монасите не са одобрявали подобна активност. Те са извлекли няколко строги поуки от това и са ги препоръчали... на жените.

— Какви поуки?

Табита изпита неудобство, което преодоля, като отпи от питието си. Сетне се наведе и сниши глас:

— Съветвали са жените да не отказват на съпрузите си.

— С други думи, да не се извиняват с главоболие, например?

Тя кимна.

— Заповядай, питието ти, Дев.

Той отпи голяма глътка и зачака тя да продължи.

— Яребиците го правят изключително често. Изобщо птиците са много агресивни в сексуално отношение и непрекъснато правят любов. Толкова често, че се разкъсват, бедните.

— Забележително!

— Лъвовете пък били на почит, защото са лоялни към лъвиците. Няма обаче никаква информация относно любовните навици на драконите и еднорозите.

— Може би така е по-добре.

— Кой знае — съгласи се замислено тя. — По-добре е някои предположения да съществуват само във въображението. Ще пиеш ли още едно?

— Първо да довърша това.

— О, добре. След малко.

— Благодаря. Много си щедра, когато плащаш облози. — Устните му се разтеглиха в лека усмивка.

— Опитвам се.

— А често ли губиш?

— Всъщност, не. Обикновено не участвам в облози или спорове.

— Винаги ли си наблюдател?

— Още от детската градина. А ти?

— Никога не съм бил участник. — Настъпи тишина и той вдигна празната си чаша. — Готов съм за следващото.

— Този път ще те изненадам. Ще поръчам нещо по-различно.

Табита поръча текила.

— Наистина си пълна с изненади — каза Дев, щом сервитьорът се отдалечи.

— Още нищо не си видял.

Чувството на растяща възбуда вече я замайваше. Нещата се развиваха чудесно. Той показваше все по-голяма заинтересованост и следваше играта. Табита трябваше само да поддържа правилната насока.

Продължи да поръчва напитки, като очакваше с нетърпение да забележи признаци на отпускане у него. Върна се към историите за любовните навици на животните. Слава Богу, Дев не бе от мъжете, които биха я притиснали с двусмислени забележки, за разлика от

онези, които след няколко питиета неизменно го правеха. Но все пак еротичният намек присъстваше в разговора.

Сигурно причината бе в знойната карибска нощ. Когато си тръгнаха от бара, Табита осъзна, че напълно контролира положението. Казано с други думи, Дев бе опитомен. Тя имаше чувството, че може да направи с него всичко, което пожелае.

— Изморен ли си? — Тя сложи глава на рамото му и му позволи да я прегърне през кръста.

— Не — промълви той в косата ѝ. — Всъщност тази вечер се чувствам най-добре.

— Дори не те боли главата? Нито кракът?

— Всичко ми е наред. Благодаря.

Тези извинения, за да го заведе до каютата му, явно не ставаха. Ще трябва да опита нещо друго. По-директно.

— Не си ли леко пиян след всичко, което изпихме?

— Ще бъде по-точно, ако кажа, че се чувствам на върха.

— Искаш ли да си лягаш?

— Нямам нужда от почивка.

— Дев! — каза Табита и вдигна неочаквано глава. — Май не ти разказах за любовните навици на котките с тигрова шарка.

Усети как той примира. Самата тя не можеше да мръдне.

— Не, не ми разказа. — Гласът му бе тих. — И какви са?

— Ами, мисля, че е най-правилно да бъдат наречени... необуздани. — Табита се обърна и обви кръста му с ръце. Сетне вдигна глава в очакване на целувка...

ПЕТА ГЛАВА

Табита видя сребристите отблясъци в очите му и разбра, че е спечелила. По гръбнака ѝ пробягаха тръпки. Имаше чувството, че изгаря. Наистина го бе накарала да я желае!

Когато устните им се сляха, тя притисна гърди към неговите. Приглушен стон ѝ подсказа, че не бърка.

— О, Дев! — прошепна тя и зарови ръце в косата му. — Кажете ми, че ме желаете. Поне малко. Аз те искам толкова силно...

— Как да ти устоя, Таби-кет — промълви той, като леко захапа долната ѝ устна. — Толкова си топла и сладка, толкова възбуждаща! — Ръцете му я обгърнаха по-плътно.

Табита не се поколеба. Допря устни до шията му и усети бясно биещия му пулс. Девлин подпря бастуна си на перилата и се облегна назад.

— Спящ дракон... — Гласът ѝ бе дрезгав от потиснато напрежение. — Имам чувството, че съм събудила един спящ дракон...

— На звяр ли ти приличам? — засмя се Дев и целуна рамото ѝ.

— Най-прекрасният звяр — силен, благороден и внимателен, онзи от легендите.

— Таби, Таби! Твоето въображение ме изумява! — Ръцете му се спуснаха по гърба към бедрата ѝ.

— Това не е от въображението ми, просто ти си такъв. А освен това си срамежлив, нерешителен и чувствителен. Идеалният мъж — въздъхна тя. — През целия ден копнеех да се любя с теб. Много ли е лошо?

— Твой съм — едва продума Дев. — Вземи ме и прави с мен каквото искаш.

Това беше отговорът, който бе желала, заради който проведе цялата игра. А сега, когато думите стигнаха до съзнанието ѝ, тя се поколеба.

— Наистина ли? Не е ли под въздействието на алкохола?

— Какво общо има алкохолът?

— Аз... те наливах с алкохол през цялата вечер — обясни в изблик на честност тя и моментално съжали.

— Искаше да се напия ли?

— Исках да се отпуснеш.

— О, разбирам. Използвала си алкохола, за да премахнеш задръжките ми и сега се тревожиш, че на сутринта ще съжалявам, нали? — Целуна косата ѝ.

— А ти наистина ли ще съжаляваш? — За миг във въздуха увисна някаква несигурност.

Той поклати глава.

— Не, скъпа моя. Няма да съжалявам. Знам, че утре ще се събудя с чудесни спомени за тази нощ.

— Ако си съвсем сигурен...

— Съвсем сигурен съм.

Действително ли в гласа му се прокрадваше нетърпение или само така ѝ се струваше? Тя събра кураж.

— Тогава ще дойдеш ли с мен? — Отдръпна се леко, без да откъсва ръце от раменете му, и се вгледа в сивите очи. Луната ги бе превърнала в бездънни езера, в които успя да прочете страст и желание. Тя мълчаливо го хвана за ръка и го поведе.

Дев я последва. През целия път по дългия коридор Табита трепереше. Отхвърли съмненията и несигурността и си напомни, че беше следвала зова на сърцето си. Нямаше причина за страх и тревога. Ако им се поддадеше, Дев веднага щеше да си отиде. Знаеше, че не би направил нищо, което тя не иска.

А тя желаше този... спящ дракон.

— Таби...?

Тя разбра незададения въпрос, затвори вратата и докосна ръката му.

— Всичко е наред, Дев. Зная какво правя.

— Сигурна ли си? — попита той, като я държеше за раменете.

— Да, Дев. Искам те. Аз много те харесвам. През целия ден се надявах, че и ти изпитваш същото.

— Как мога да не те желая? О, Таби!

Изрече го толкова естествено! Беше влюбена в Девлин Колтър. Вече изобщо не се съмняваше в това. Досега никога не се беше влюбвала истински и не бе усещала подобна тръпнеща омая. Дев

Колтър бе прекрасният звяр — среброокият дракон, който чакаше именно нея, за да го събуди.

Бавно, с безкрайна любов, Табита плъзна ръце под сакото му и го свали. То падна на пода. Тя чувстваше силните мускули, докато целуваше устните му. После започна да разкопчава бялата риза и да развързва раираната вратовръзка.

Бе очарована не само от съвършените пропорции на голото мъжко тяло, на което за първи път се любуваше, без да се притеснява. Опияняваше я изключителното мъжко ухание, премесено с дъх на сапун и афтършейв.

— Таби, ще ме побъркаш — промълви той.

Тя усети, че пръстите му треперят, докато сваляха ципа на роклята ѝ. Горкият Дев! Беше толкова нервен и нетърпелив! Роклята се смъкна в краката ѝ. Едрите гърди се оголиха пред очарования му поглед. За миг Табита изпита несигурност и неудобство, но когато съзря възхищението в очите му, се отпусна. Той я харесваше, значи тя нямаше от какво да се страхува.

— Дев — прошепна, като изследваше с устни кожата му, — толкова ми е хубаво, когато съм с теб! Чувствам се страстна, щура и безразсъдна.

— Защото си страстна, щура и безразсъдна. — Той плъзна ръце към гърдите ѝ. Загали нежно зърната. Те моментално се втвърдиха. Табита простена и затвори очи. Едва дишаше.

— Ти ме караш да изпитвам абсолютно същото — увери я той.

— Не ми се сърдиш, че те прелъстих, нали? — Тя се усмихна, уверена в силата си.

— Как бих могъл, след това, което правиш с мен? Заведи ме в леглото, Таби, моля те!

Табита ухапа нежно рамото му, докато той разкопчаваше колана си.

— Много си красив! — прошепна тя с възхищение, като се отдръпна, за да се наслади на гледката. Приблужи се към него и се сгуши в обятията му.

И двамата не разбраха как стигнаха до леглото.

— Таби, ти си сирена. Или русалка. Винаги ще следвам твоя зов. Не мога да се съпротивлявам.

Пръстите ѝ докоснаха бедрата му. Започна да целува гърдите му и стигна до стомаха. Любовта ѝ към него я подтикваше към непознати ласки, неща, които досега не бе правила. Никога не бе завладявана от желание да милва цялото тяло на някой мъж.

Потънала в море от страст и открития, Табита почти не чуваше дрезгавия му глас. Долавяше само задъханото дишане и тръпките на тялото му, които ѝ подсказваха, че това, което прави, му доставя удоволствие. Силните му бедра се стегнаха, когато тя откри с нежните си пръсти доказателството за едва сдържаното му желание.

— О, Таби! — Той сякаш изгуби контрол, когато го погали с копринена ласка. — Хайде, скъпа, вземи ме! Сега!

Без да мисли, съвсем импулсивно, тя го възседна.

— Дев? — Дъхът ѝ секна. Почувства, че той едва се сдържа и се поколеба.

— Страхуваш ли се, Таби? Знаеш, че няма да те заболи. Люби се с мен, сладко малко котенце!

После ръцете му нежно обхванаха копринената плът на бедрата ѝ. И когато я изпълни, Табита примря. Шокът от съединението на телата им бе неочакван и за двамата. Ноктите ѝ се забиха в раменете му. Дев разбра, че ѝ трябва миг, за да се приспособи, и остана неподвижен. Само я галеше.

— Така, мила. Ти си моето котенце. Не се страхувай от мен. Виж колко добре си подходяме! Никога няма да те нараня. Само ме обичай. И се отпусни.

Хипнотизиращите му думи имаха желания ефект. Табита забрави страха си. В нея сякаш бушуваше огън. Тя се остави на вълните на невероятното удоволствие със забрава, за каквато и не подозираше. И в най-развихрените си фантазии не си бе представяла, че е в състояние да изпита подобна наслада. Тялото ѝ бе гъвкаво и готово да се подчинява. Чу се да вика, почувства непоносимо напрежение, а след това дойде горещата вълна, която я остави бездиханна и безсилна...

Това, че толкова време Дев се беше правил на внимателен, възпитан и чувствителен джентълмен, помисли си Дев, бе стократно възнаградено. Наградата беше безценна!

Бе научил Табита Грѐм да се отпуска, беше я довел до екстаз. Сигурно ѝ се случваше за първи път...

Той лежеше усмихнат, прехвърлил ръка през раменете ѝ, и я чакаше да се размърда. Наслаждаваше се на всеки миг — още от сутринта, когато видя, че не е сложила сутиен, до вечерта, когато започна да го налива с алкохол и да му разказва за любовните навици на реални и измислени животни. Фантастично! Щеше да помни тази нощ, докато е жив. Ако имаше поне още малко време на кораба! Мисълта, че ще я загуби само след няколко дни, му беше много неприятна.

Трябва да направи нещо. Само глупак би я оставил да си отиде. Досега не беше срещал жена като нея и беше сигурен, че никога няма да срещне. Трябваше да има някакъв начин да я запази и тя да го прелъстява отново и отново...

Внезапно забеляза, че клепачите ѝ трепнаха. Подпря се на лакът и я загледа.

— Не можеш да се криеш вечно, Таби. Погледни ме!

В големите черни очи се четеше надежда и смут. Той се наведе и я целуна по носа.

— Не се крия — протестира плахо тя. — Само ми се спи.

— Сигурна ли си? Да не те е срам?

— Може би. Малко.

— Не си свикнала да прелъстваш мъже, нали?

— Е, добре, не съм. Ти го каза. — Той е прав, мислеше Табита. Срамуваше се и ѝ беше неудобно. — Прокара пръсти по натъртеното му ребро. Синините все още личаха. — Добре ли си? Нищо ли не те боли?

— Нищичко. Чувствам се отлично. А ти?

— Ами... Преживяването беше доста... интересно. — Срамежливо отмести поглед.

— Много интересно преживяване, значи! — повтори като ехо той, леко озадачен. — Какво искаш да кажеш?

— Никога не съм изпитвала подобно чувство. Нали ти казах, че съпругът ми ме смяташе за досадна. Е, и аз го намирах за досаден. Той не гореше от страст към мен, а и аз не съм от най-страстните жени. — Тя се изкашля притеснено. — Във всеки случай никога... Ами... Не съм преживявала... Имам предвид... — Вдигна умолително очи. — Знаеш какво искам да кажа.

— О, Таби! — засмя се той. — Ти непрекъснато ме изненадваш. Как е възможно толкова сладка, нежна и мила жена като теб да не е изпитала досега пълното удоволствие на любовта?

— Никой не ме е учил как да се отпускам. — Беше съвсем искрена. — Не съм си въобразявала, че съм страстна. Дори не съм си го позволявала. Но с теб се чувствам освободена от всякакви предразсъдъци, храбра и желана. О, Дев, сигурно е така, защото двамата с теб си приличаме.

— Струва ми се, че те разбирам.

— Не се сърдиш, че те прелъстих, нали? — Очите ѝ издаваха всички стаени чувства, които я вълнуваха. Беше влюбена. Нямаше никакво съмнение!

— Много ми хареса твоето прелъстяване и дори бих те помолил да го направиш още веднъж.

Отново?! След изпитаното току-що?

— Но не мога да искам толкова много от теб — побърза да добави Дев, като съзря колебанието в очите ѝ. — Беше повече от щедра. Сега ще се върна в моята каюта, за да поспиш. Все пак жена като теб е свикнала на известна самостоятелност. Няма да нахлуя в живота ти насила...

— Аз пък не мисля така — прекъсна го тя. И като се усмихна подканващо, сложи ръце на шията му и го придърпа към себе си. Дев не се поколеба нито секунда...

На следващата сутрин Табита се събуди с чувството, че целият ѝ живот се е променил. Това я изпълни със смесица от несигурност, очакване, удоволствие и срам. Лежеше и се вглеждаше в спящия до нея мъж. Как бе възможно да изпитва такава безумно щастие? Кой би допуснал, че пътуването ще ѝ донесе прекрасно преживяване като това? Девлин Колтър беше съвършен. Бе толкова идеален, че почти я плашеше. Беше достатъчно зряла, за да знае, че животът рядко предлага подобна връзка. Ами ако той не чувстваше същото към нея? Ако започнеше да се отегчава, както бившият ѝ съпруг? Ако се интересуваше само от мимолетното физическо удоволствие?

Не! Не беше от мъжете, които биха позволили нещата да стигнат толкова далеч, ако не бе увлечен. Дев приличаше на нея. Каквото и да се случеше занапред, тя бе сигурна, че поведението му през тази нощ бе искрено.

Табита отхвърли завивката и отиде в банята. Разбира се, сама си бе виновна за събитията от снощи, смъмри се тя под душа. Нямахме как да скрие факта, че направо вкара горкия човек в леглото!

Мисълта, че е прелъстителка, ѝ достави радостно усещане и възбуда, но също и малко несигурност. Дали не беше насилила нещата? Дали не беше избързала да го въвлече във физическа връзка, преди да е готов? Може би не биваше да поема инициативата. Ами ако е възмутен от поведението ѝ сега, сутринта, на дневна светлина? Намръщи се.

В този момент завесата на кабинката бе дръпната встрани.

— Добро утро — поздрави нежно Дев, а сивите очи наблюдаваха внимателно изражението на лицето ѝ. — Имам чувството, че се ругаеш колко очарователна сирена беше снощи. — Сякаш поглъщаше с поглед мокрото ѝ голо тяло. — Да не си премислила?

— Почти — потвърди тя и внезапно скри лице в голямата хавлиена кърпа. — Не трябваше да те насилвам. Струва ми се, че не беше напълно готов за... това.

— Ако е изглеждало така, приеми моите извинения.

— Знаеш, че... Нямам предвид...

— Моята сексуалност ли?

Будалкаше ли я? Или наистина смяташе, че не е доволна? Мисълта я накара да свали кърпата от лицето си.

— О, Дев! Беше чудесен!

Той влезе под душа и обхвана кръста ѝ с една ръка.

— И ти. — Наведе се и я целуна по челото. — И престани да се притесняваш. Нищо няма да спечелиш, ако на другия ден се самообвиняваш.

Устните ѝ затрепериха.

— Прелъстителките нямат ли угризения?

— Никакви. Но ти явно имаш.

— Защото те... насилих.

— Обичам да ме насилват.

— Сигурен ли си?

— Напълно.

Тя се успокои и усмивка освети лицето ѝ.

— Добре, щом няма да скърцаш със зъби и да питаш как мога да бъда толкова безчувствена, че първо да те напия, а после да се възползвам от...

— Няма.

— Тогава и аз няма да обръщам внимание на угризенията на съвестта си.

— И ще обръщаш внимание само на мен! — Дев взе ръката ѝ и я прокара по гърдите си. — Как да те накарам да ми го обещаеш? — Намери мократа ѝ уста и Табита с жар се отдаде на желанието му...

Привършваха закуската, когато корабът хвърли котва в пристанището на друго малко островче по маршрута им.

— Какво може да се види тук? — Дев се взираше със съмнение към брега, докато лодката ги превозваше към кея.

— Ти трябва да узнаеш. Нали ще го предлагаш на своите клиенти!

— Тези островчета си приличат като две капки вода.

Чудесно отношение на туристически агент към обектите! Тя разгледа брошурата.

— Тук пише да не пропуснем да посетим градината лабиринт на стария плантаторски дом, който е на хълма, на изток от града. Била оформена в английски стил от истински англичанин през миналия век. Плантацията вече не съществува, а къщата е превърната в хотел само за аристократи.

— А сега и за нас. Чудесна компания — въздъхна Дев. — Чувал съм за това място. Триста долара на нощ за единична стая. Май напоследък нямат много клиенти!

— Градината лабиринт обаче била разкошна. Сигурно е много интересно!

— Мислиш да ме оставиш в лабиринта и до края на дните си да се лутам и да се чудя как да изляза, а?

Табита вдигна изненадано глава, стресната от нотката, която усети в гласа му. Нима наистина се притесняваше, че би могла да го изостави? Беше толкова мил и несигурен!

— Не, никога не бих... те изоставила... там...

Акостираха на кея. Дев ѝ подаде ръка, за да слезе. Странно, обаче въпреки бастуна си, той съумяваше да бъде винаги внимателен, което ѝ доставяше неимоверно удоволствие. Силата и отношението му компенсираха накуцването. Тази утрин изглеждаше жизнен и изключително мъжествен. Всеки път, като го погледнеше, тя си

спомняше как се любиха. И се опасяваше, че спомените се четат в очите й...

Денят, който започна така хубаво, сякаш се обърна малко след като слязоха от файтона пред елегантния плантаторски дом. Настроението на Дев явно претърпя промяна. Табита забеляза това, докато обядваха в голямата трапезария, която гледаше към красивата градина.

— Не ти ли харесва обядът? — попита тя, като го гледаше как рови храната в чинията си.

— Не, всичко е наред. Защо?

— Просто не се храниш с присъщия ти ентузиазъм. Да не те болят ребрата?

Нима му личеше? Или Таби-кет бе толкова чувствителна към него, че моментално улавя промяната в настроението му? Трябваше да внимава. Да я наблюдава, иначе щеше да провали целия ден. Всъщност не се бе издал, че нещо го измъчва. В някакъв миг обаче почувства странното чувство на тревога. Докато обядваха, осъзна, че то не си отива. Напротив, постепенно го обземаше целия. Две години бяха много време. Две години настрана от оперативната работа би трябвало да притъпят някои от инстинктите му. А те очевидно бяха живи. Последния път, когато усети същото, бе на Сейнт Реджис. Два пъти за една седмица! По дяволите, защо ли се хвана на въдицата на Делани? Защо се съгласи да изпълни тази задача?

— Ще опитаме ли лимоновия десерт? — Табита четеше менюто.

— Звучи привлекателно — съгласи се той. Не искаше да я тревожи. И без това бе достатъчно чувствителна към настроенията му. Насили се да изяде остатъка от ориза и агнешкото, като се опита да изглежда весел. Всъщност отличната храна му беше безвкусна. Какво не беше наред?

Нямаше за какво да се тревожи. Не и тук, на този прекрасен задрямал малък остров в Карибско море. Всичко, което трябваше да се случи, бе станало там, на Сейнт Реджис. А ако грешеше? Ако, без да иска, бе въвлякъл и Таби в тази каша? Пръстите му стиснаха винената чаша. Беше глупаво да се опитва да потисне безпокойството си, като го удави в алкохол. Ако се задаваха неприятности, трябваше да бъде трезв. Той остави чашата настрана.

На първо място е Табита, мярна се в съзнанието му. Нищо друго нямаше значение. Само нейната безопасност. Тя, разбира се, не бе под прицел, но след като беше с него, автоматически се превръщаше в мишена.

— Дев, сигурен ли си, че нищо не те боли?

Той ѝ се усмихна. Очите му се изпълниха с нежност, когато видя загриженото ѝ изражение. Беше му хубаво, че Таби се тревожи за него. Но ако тя разбере, че нещо го боли, веднага щеше да настоя да се върнат на кораба. Това май бе единственият начин да успокои тревожните студени тръпки, които лазеха по гърба му.

— Ами, да ти кажа честно...

— Знам! — извика тя, като захвърли салфетката си. — Защо се правиш на герой и лъжеш, че нищо не те боли? Глупаво е. За всичко съм виновна аз.

— Ти ли?

Руменината, заляла страните ѝ, я разхубави.

— Заради снощи — продума Табита и се обърна да потърси сервитьора.

— Да не си решила да изкупуваш някаква криворазбрана вина заради една любовна нощ? — закачи я той. — Днес се събуди с угризенията, че си ме прелъстила, а сега се упрекваш, че си ме преуморила! Стига, скъпа. Ребрата ме болят само защото още не са оздравели.

Но тя вече викаше сервитьора. Така че беше най-лесно да я остави да го спаси още веднъж. Колко е решителна, помисли със задоволство той, като я наблюдаваше как дава нареждания на сервитьора. Дори изостави десерта си. Той едва потисна усмивката, като си спомни колко голяма е тази жертва за нея.

— Ще отида до тоалетната. Веднага се връщам. После тръгваме направо за кораба. Трябва да си легнеш.

— Съжалявам, че развалих ден като този — каза Дев съвсем искрено. Не се преструваше. Наистина съжаляваше, че провали разходката им на острова. Ала натрапчивото чувство не го напускаше. Напротив. А той отдавна се бе научил да не го пренебрегва. Може би този път тревогата бе фалшива. Но не смееше да рискува заради Табита.

— Не си провалил деня! — увери го тя, като стана. — Връщам се веднага.

Загледа я, като се наслаждаваше на начина, по който тялото ѝ се движеше под леката рокля на червено-бели райета. Без колан, естествено. Всичките ѝ рокли бяха леки, въздушни и свободни. А сега, когато знаеше какво се крие под дрехата, въображението му се развихряше.

Тя се загуби в дългия хол и Дев се зае със сметката. Бе убеден, че Таби няма да се забави. Не беше от жените, които смятат, че е задължително да оправят грима си при всяка възможност.

Когато след нетърпеливо очакване погледна часовника си, Девлин разбра, че я няма вече цели десет минути. А му бе обещава, че няма да се бави!

Безпокойството му се увеличи. С рязко движение той грабна бастуна си и стана. Напрежението го бе сковало. Трябваше да напуснат това място незабавно. Независимо дали тревогата беше фалшива, или не, не искаше да се мотаят тук. Ще почука на вратата на тоалетната и ще я помоли да побърза. Винаги може да се позове на болка в ребрата.

Когато застана пред вратата с надпис „Жени“, Дев знаеше със сигурност, че вътре няма никой. Пренебрегна възпитанието и отвори вратата. Наистина нямаше никой...

Градината! Може би е решила да ѝ хвърли един поглед. От трапезарията се виждаше само част от тях и Таби сигурно бе пожелала да разгледа лабиринта, който се намираше някъде по средата на градината. По дяволите, ако е тръгнала на кратка разходка, без да го предупреди... Отхвърли тази мисъл. Целият беше мокър от пот. Трябваше да ѝ каже, че много го боли, да се престори, че му е зле...

Спря и заоглежда градината. Великолепни живи стени, храсти, огромни дървета и заплетени гъсталаци от екзотични цветя образуваха плътен листак, който се простираше на няколко акра земя. И това ми било градина! Беше истинска джунгла, в която не се виждаше на няколко метра.

От Табита нямаше и следа. Всъщност нямаше НИКАКВИ следи. От никого. Цареше пълна тишина.

Дев стисна бастуна, докато обмисляше възможностите. Не бяха много. Може би Таби беше някъде в тази зелена бъркотия.

Преди да отмине първите десетметрови храсталаци, вече усещаше с всяка поразителност на тялото си, че във въздуха витае нещо нещастно. Безпокойството му се превърна в смразяващ страх.

Зави край поредната зелена стена, почти подготвен за сцената, която се разкри пред очите му.

Табита. Бе невредима. Стоеше съвсем неподвижно. Зениците ѝ бяха разширени. На лицето ѝ се четеше неописуем ужас.

Мъжът с пистолета държеше свободната си ръка на устата ѝ. Беше слаб и висок. Дългата му коса бе тъмна и изглеждаше мазна.

— Време беше да дойдеш и да я потърсиш, Колтър. Мислехме да ти пратим съобщение. Но Уейвърли беше сигурен, че ще се появиш, щом приятелката ти не се върне.

Стив Уейвърли, досадният натрапник, който се опита да танцува с Табита преди две вечери, се появи иззад някакъв храст. Отново се усмихва като холивудска звезда, помисли с отвращение Дев.

— Играта свърши, Колтър. Дай микрофилма.

Само дългите години самодисциплина и опит помогнаха на Девлин Колтър да се въздържа и да не издаде обзелата го ярост. Как бе допуснал подобна грешка?! Би трябвало да се досети, че целта на Уейвърли не е Табита. Но кой, по дяволите, беше този Стив и откъде можеше да знае за микрофилма!

Внезапно пламналото му към Табита чувство бе притъпило изгражданите в продължение на години негови инстинкти. Надяваше се единствено, че този пропуск няма да им коства живота. И на двамата...

ШЕСТА ГЛАВА

— Остави я, Уейвърли. Тя не е замесена — каза Дев.

Стив Уейвърли само се усмихна по-широко и поклати глава.

— Знаеш, че няма да стане. Не и докато не получи микрофилма. След това и двамата ще сте свободни да се върнете на кораба.

Ужасеният поглед на Табита се местеше от единия на другия мъж. Дългокосият с пистолета не обели нито дума. Явно шефът беше Уейвърли.

— В бара ти казах, че ако се приближиш до нея, ще си имаш неприятности. И то само защото я покани на танц. Можеш ли да си представиш какво ще направя сега, след като си дръзнал да я измъчваш?

За част от секундата холивудската усмивка на Стив помръкна, но после отново разтегли устните му. Добре, помисли си доволно Дев. Все още бе в състояние да стресне някой като Стив Уейвърли, въпреки дългокосия с пистолета. Да беше хвърлил този младок през борда, когато за пръв път се сблъска с него! Би си спестил доста неприятности.

— Твоята приятелка няма да пострада. Нито пък ти. Искаме само микрофилма, който взе на Сейнт Реджис. След това и двамата се връщате на кораба като щастливи влюбени. — Уейвърли хвърли бърз поглед на Табита, която го гледаше така, сякаш вижда отвратително влечуго. — Та значи така. Твоята Таби-кет — нали така я наричаш — не предполага, че играе ролята на прикритие! Разбирате ли, госпожице Греъм? Сега, като знаете какво става, ще продължите ли да спите с него? Той само ви използва за параван. Чифтоса се с вас, за да изглежда като останалите пътници. А вие му помагате да прекарва приятно.

Тя издаде приглушен стон зад дланта на дългокосия. Думите бяха неразбираеми, но очите й красноречиво казаха на Дев, че е не само уплашена. Беше направо бясна. Когато бе ядосана, Табита Греъм сигурно се превръщаше в опасна дива котка. Странно, досега не си бе

представял, че е възможно да се разяри. Тя беше такова малко, сладко и нежно създание!

— Нея не я интересува твоят анализ на нашите взаимоотношения, Уейвърли. Остави я да си върви.

— Няма начин.

— Микрофилмът не е у мен. На кораба е. В каютата ми.

— Не ти вярвам. Не би го изпуснал от очи, докато не го предадеш на шефовете си. И двамата го знаем!

— Така ли?

— Кажу ми да млъкне и го претърси, Стив! — просъска дългокосият. Явно бе по-изнервен и нетърпелив от Уейвърли. Което не беше хубаво. Ако имаше нещо по-лошо от мъж с пистолет, това бе нервен мъж с пистолет.

— Спокойно. Господин Колтър ще се съгласи с искането ни. Сигурен съм. Само трябва да го убедим колко сме сериозни.

Уейвърли запали цигара, сякаш беше единственият човек на света. Като се вземеше предвид фактът, че в градината лабиринт нямаше никой, това си беше истина.

— Как научихте за Сейнт Реджис? — запита Дев, преструвайки се на изненадан.

— Мъжът, който те спря на онази алея, оживя. — Уейвърли се усмихна и присви очи от дима на цигарата. — Предполагам, че не знаеше тази малка подробност. Намерихме го в кофата за боклук, където го бе набутал. Мислеше, че е мъртъв, нали?

— Не бях сигурен. Знаех, че е в безсъзнание и не исках да го оставя да лежи на открито.

По дяволите! Едва бе успял да замъкне онзи бабаит до кофата за смет с надеждата, че известно време няма да го открият. Усилията на Дев обаче се бяха оказали напразни. С крайчето на окото си забеляза, че Табита го гледа. Разиграващата се пред очите ѝ сцена я бе шокирала. Щеше да ѝ обясни по-късно. Сега му предстоеше една много по-важна и неприятна задача.

— Е, той оживя и ни даде описанието ти. Имахме информация, че някой ще пътува на кораба и ще вземе филма. Но не бяхме сигурни кой ще играе ролята на прикритие. Когато Джефърс ни описа високото копеле с бастуна, вече знаех, че си ти. — Уейвърли погледна Табита. — Предполагам, не сте си представяли нищо подобно, госпожице Грем.

Разбрахме, че ви използва за параван. Съжалявам, че ви въвлякохме в тази история, но какво да се прави. Понякога стават фалове. Като говорим за фалове... — Той пристъпи към нея и прокара пръст по брадичката ѝ. — Не ми се ще да чупя костите на дребното ви крехко тяло.

— Отдръпни се, Уейвърли! — изкрещя Дев. Очите му бяха придобили предупредителен стоманеносив отблясък.

Стив се усмихна иронично и много бавно плъзна пръсти от шията към гърдите ѝ. Дев беше на границата да загуби контрол, като гледаше как този мръсник докосва Табита.

— Остави я!

— Добре, Колтър. Веднага, след като ми дадеш микрофилма.

— Ще си получиш проклетия микрофилм! Само я пусни!

— Чакам. — Уейвърли учтиво протегна ръка към Дев.

Табита се напрегна. Знаеше, че няма да има друг шанс. Високият с мазната коса се бе концентрирал изцяло върху разговора. Сега или никога, реши Таби.

С приглушен вик, тя се извъртя и се хвърли върху мъжа с пистолета. Не беше по-тежък от нея. Събори го и падна отгоре му.

— Ах ти, кучко! — извика той, като я удари със свободната си ръка. — Махай се, проклетнице!

В същия миг тя чу разсичащ въздуха звук. Дев бе стоварил бастуна върху лицето на Уейвърли. След това застъпи с крак ръката на дългокосия. Мъжът изпищя, но продължи да стиска пистолета. Отхвърли Табита към Дев, който залитна от неочакваната ѝ тежест. Тя обаче успя да запази равновесие.

— Дръж пистолета! — извика дългокосият и хвърли оръжието на Стив.

В този миг Дев нанесе страхотен саблен удар по врата на дългокосия, който изгуби съзнание. Времето летеше. Този проклет крак! Нямаше да стигне до Уейвърли, който, макар че държеше с една ръка окървавеното си лице, вече вдигаше пистолета.

— Таби! Лабиринтът! — Дев я дръпна и я повлече след себе си. Потънаха в тесния проход между високи чимшири. Господи! Би дал всичко, дори душата си, за да притежава отново предишните си качества — бързина и координация.

Слава Богу, поне Табита мълчеше и не задаваше въпроси. Не искаше обяснения. Навлизаха все по-дълбоко в парка. Девлин разчиташе на инстинктите си, за да се ориентира.

А Таби не задаваше въпроси, защото беше заета да се пребори с паниката и гнева. Зелените стени от растителност се издигаха нависоко и закриваха слънцето. Гъсталакът бе толкова плътен, че в съседната алея не се виждаше нищо. Беше истински лабиринт. Нямаха нито секунда време. Уейвърли бе въоръжен!

Внезапно Дев спря и притисна Табита към чемширената стена. В следващия миг тя разбра защо. Алеята нямаше изход! Слисана, Таби се взираше в стоманените очи Девлин Колтър. Това не беше възпитаният, нерешителният, уязвимият и срамежлив мъж, когото бе прелъстила миналата нощ! Този Девлин Колтър бе опасен. Осъзна, че се страхува от него толкова, колкото и от Стив Уейвърли. Дъхът ѝ секна.

— Не мърдай! — предупреди я почти беззвучно той. — И не говори. Нито дума. Имаме само един шанс. Кимни с глава, ако си ме разбрала.

Табита кимна. Ноктите ѝ се забиха в дланта. Остана притисната плътно към стената от чимшир. Гледаше как Дев се движи безшумно по килима от трева. Дори при явната зависимост от бастуна, в движенията му имаше нещо диво и кръвожадно. Качества, които би трябвало да забележи. А защо не беше ги забелязала по-рано?

Отговорът дойде неочаквано — защото беше пожелала да види мъжа, за който мечтаеше! Защото въображението ѝ бе създавало един прекрасен дракон! А сега откриваше истинския звяр!

Знаеше, че освен Дев, в лабиринта се прокрадва още един звяр. Стив Уейвърли ги бе последвал и нямаше причина да се откаже от преследването си. Изглежда искаше да получи някакъв микрофилм на всяка цена.

Дев замря на място. Разнесе се остър свистящ звук и в следващия миг, Табита с ужас съзря блестящо стоманено острие да се показва от края на бастуна. Не можеше да откъсне очи от сабята, когато Дев я погледна през рамо. Съсредоточеното му изражение бе още по-студено и сурово.

Тя вдигна очи към лицето му и на него му се прииска да изругае на глас. Мили Боже! Нима Таби си въобразяваше, че той ще успее да се справи с Уейвърли, ако се държи като безпомощен, уязвим и

безобиден джентълмен? Всъщност бастунът сабя беше нищо срещу пистолета на Уейвърли. А тя го гледаше, сякаш не искаше Дев да има каквото и да било оръжие! По дяволите, доста ще се поизпоти с нея, когато всичко свърши!

Той се обърна рязко напред. Не искаше да вижда този умолителен и обвиняващ поглед. Първо трябваше да се справи с Уейвърли. Промъкна се безшумно в съседната алея. Раненият крак му пречеше да се движи плавно. Не можеше да ползва на бастуна. Трябваше да бъде подготвен. Колко ли дълбоко в лабиринта бе навлязъл Уейвърли?

Спря и се послуша. Опита да събуди всичките си стари инстинкти и добре настроени сетива. Колко жалко, че не се вслуша в тях по-рано! Можеше да избегне тази невероятна каша! Ако нещо се случеше с Табита, виновният щеше да бъде той. Мисълта го накара да стисне бастуна така, че кокалчетата на пръстите му побеляха. Напрежението обаче нямаше да му помогне. То само намаляваше бдителността, от която се нуждаеше в момента. Леко охлаби пръсти около дръжката на оръжието си.

Ето там, зад него! Обърна се предпазливо. Очакваше едва чутият звук да се повтори. Дали Стив щеше да бъде достатъчно глупав да ги търси слепешката? И дали осъзнаваше опасността от това да не вижда какво го чака зад следващия ъгъл? Дев погледна върха на сабята си. Трябваше му само един миг предимство!

Стържещият тих звук се повтори. Уейвърли проникваше все по-дълбоко. Нали беше сигурен, че е единственият въоръжен! Дев усети, че колянната му става се схваща и стисна зъби. Беше казал на Делани, че не иска да се връща към оперативна работа. Мъж над четиридесетте и с крак като неговия не бе най-подходящият за подобни акции.

Едва доловимият звук се чу отново. Стив или не се притесняваше много-много, че ще се издаде, или просто не умееше да се движи безшумно. Това холивудско гларусче явно бързаше да свърши работата, преди туристите да навлязат в градината лабиринт. Нетърпението го правеше непредпазлив. Дев успокои дишането си и опита да изостри слуха си. Долови, че чимширът зад него се размърдва.

Уейвърли бе в съседната алея!

Проблемът за Дев бе как да разбере кой неин край е отворен. Можеше да завие на ъгъла и да се окаже срещу стена от плътни чимширени храсти. Или да се сблъска с пистолета на Уейвърли.

Единственото правилно решение беше да застане на кръстовището и да чака. Да изчаква бе нещо, което можеше да прави по-добре от врага си. Младите мъже винаги проявяват нетърпение. Във всичко. Да, каза си Дев, ще го изчакам да се покаже.

Стигна до кръстовището и се притисна към храстите. Обърна глава така, че да има добра видимост. Може би Стив щеше да мине оттук. Лабиринтът не бе чак толкова оплетен, че да не може да бъде претърсен. Врагът все още се намираше от другата страна на чимширената стена. Чуваше се тихият звук от дишането му. Накрая Уейвърли изгуби търпение.

— Слушай, Колтър! — Гласът му се разнесе толкова отблизо, че Дев инстинктивно се отдръпна. — Единственото, което искам, е микрофилмът. Донеси го при входа на лабиринта и ще ви оставя на мира.

Да, сигурно ще го направиш, помисли Дев. За какъв глупак ме смяташ, хлапако? Само ела, ела насам.

— Чуваш ли ме, Колтър?!

Дев мълчеше. Гласът на Уейвърли се бе отдалечил. Нима търсеше друга алея-коридор? Чакането винаги бе най-трудно. Но когато от това зависи живота ти, се научаваш да чакаш. Неподвижно и търпеливо.

Минутите се изнизваха. От време на време Стив викаше, за да убеждава Дев. Но той мълчеше. Рано или късно въоръженият мъж щеше да стигне и дотук.

Младокът не правеше никакви усилия да се прикрива. Беше се изнервил заради несвършената работа. Точно на тази нервност разчиташе Дев, за да спечели.

Уейвърли вече препускаше все по-шумно и по-шумно. Когато усети, че е само на няколко крачки от кръстовището, Дев изскочи и разсече въздуха с бастуна сабя.

Стив зяпна от изненада. Но преди да успее да стреля, студената стомана описа алена линия върху ръката, която държеше пистолета. Оръжието падна. Той извика и хвана ранената си китка.

— Не мърдай или ще забия острието в гърлото ти! — Девлин насочи сабята към шията му.

Русият замръзна. Очите му бяха пълни с болка и страх. Дев стъпи на здравия си крак, а с другия изрита пистолета надалеч. Дори не се опита да го вземе.

Подобно движение можеше да наруши равновесието му. Проклетият крак!

— И така, Уейвърли, да вървим. Обърни се и тръгвай към изхода.

— Господи, ще ми изтече кръвта!

— Нищо ти няма. За нещастие. Хайде, тръгвай!

— Слушай, Колтър, какво ще кажеш да се споразумеем, а? Ще си разделим наградата. Ще ти дам дела на Еди.

— Еди е приятелчето, което лежи в безсъзнание ли?

— Точно така. Забрави го. Ще вземеш неговия дял.

— Защо имам неприятното чувство, че на теб не може да се разчита? — Дев го побутна с бастуна.

— Вярвай ми!

— Дори и да можех, все още искам да ти пробия гърлото заради начина, по който се държа с моето момиче. Сгреси, Уейвърли.

— Не съм й причинил болка!

— Но я измъчи. И я докосна! Нали ти казах, че ще ти се случи нещо много лошо, ако я доближиш?

— Колтър, изслушай ме!

— Я млъкни! И мърдай!

— Накъде? Загубих се. — Стив се огледа безпомощно, когато стигнаха до следващото кръстовище.

— Надясно — каза автоматично Дев. Чувството му за ориентация бе живо, както преди години. Някои сетива явно никога не се загубваха. — Сега наляво.

Без колебание Дев следваше пътя, който му диктуваше инстинктът, като побутваше Уейвърли към входа на лабиринта.

— Легни на тревата до твоя добър приятел Еди.

Изчака го да изпълни заповедта.

— Ами пистолетът ми?

— Какво? — попита Дев и повиши глас: — Таби, чуваш ли ме? Излизай. — Тишина. — Таби! — Сърцето му пропусна един удар.

— Чувам те, Дев. — Гласът ѝ се донасяше отдалеч.

— Излизай. Всичко е наред. — По дяволите! Беше груб. Трудно е да се отървеш от напрежението. — Таби!

— Опитвам се, Дев, но не мога да намеря пътя към изхода.

— Какво, по дяволите...

— Това е лабиринт, забрави ли? — Явно бе ядосана.

— Таби, не мога да дойда и да те взема. Трябва да пазя Уейвърли. Слушай, гледай по пътя за пистолета. Взemi го!

Този път отговор не последва. Дев изчака, но не беше спокоен. Искаше да я види, да се убеди, че е добре и в безопасност. И чак след това да се отърве от Стив и приятелчето му. Колкото по-бързо оправеше нещата, толкова по-добре. Трябваше да ѝ обясни всичко. Останалото бе грижа на Делани.

Минаха три минути.

— Таби, какво става? Просто се върни по пътя, по който влязохме.

— Не съм сигурна кой е! И престани да ми викаш!

— Не ти викам. Но нямаме на разположение цял ден! Таби?

— Мисля, че съм в центъра.

— Ориентирай се по слънцето. Побързай!

Този път не получи никакъв отговор. Минаха още няколко минути. Игрчки ли си играеше с него? Ако беше така... Неочаквано тя се появи.

— Време беше — промърмори тихо той. Но изражението му не се промени и не издаде облекчението му.

Табита застина при гледката, която се откри пред очите ѝ. Дев стоеше прав. Върхът на сабята му бе насочен към гърлото на намусения Уейвърли. Дългокосият на земята не мърдаше. Тя едва преглътна и си помисли дали не е мъртъв.

— Виждам, че си намерила пистолета. Браво. Дай ми го.

В гласа му прозвуча някакво пресилено спокойствие, което я притесни. Тя се приближи мълчаливо и му даде пистолета. Дев го взе и скри острието на сабята, като натисна някакво скрито лостче. Чак след това се облегна на бастуна с приглушено стенание.

О, той никога повече нямаше да я заблуди с малките си коварни номера! Тя присви очи и гордо вдигна глава.

— И сега?

— Сега ще се отървем от тези двамата. Предлагам да се върнеш до хотела за помощ. Нека да повикат полиция. Ще трябва да обясня всичко на местните власти.

Табита покорно се обърна и тръгна.

— Таби?

— Какво?

— Щом не можа да откриеш по кой път влязохме, как излезе толкова бързо?

— Сетих се нещо, което съм чела.

Той я загледа изненадан.

— И какво е то?

— Слагаш ръката си на стената и изобщо не я вдигаш. По този начин няма да минеш два пъти по един и същи път. — Не можа да скрие нотката на задоволство, макар че беше ядосана.

— Но това е само стар мит! Ако наистина е техниката, която си използвала, ти си направо късметлийка! — разсмя се Дев.

— Стар мит ли? Аз съм експерт по старите митове и легенди, забрави ли? И освен това ги смятам за много по-сигурни и достоверни от модерните лъжи, които съвременните мъже като теб използват!

Без да дочака отговор, тя се обърна и тръгна към хотела.

По дяволите! Май се очертаваше тежък разговор!

— Ти си виновен за всичко, идиот такъв! — развика се Дев на Уейвърли.

Полицията на острова се появи след двадесетина минути. Табита обаче не дойде. Дев обясни ситуацията, обади се във Вашингтон по телефона и още повече се вкисна. Делани прие нещата много спокойно, дори със задоволство.

— Все още имаш страхотен удар, Дев. — Гласът звучеше бодро от другия край на линията. — Казах ти, че си добър.

— Страхотен удар, дрън-дрън! За малко не ме убиха, Делани. И което е по-лошо, почти не убиха момичето ми. Хванах се като последен глупак на въдицата ти, че се съгласих. О, Господи, защо ли стоя още на тази стопроцентова влага и се опитвам да ти обясня? Ти си задръстен! Мислиш едностранно!

— Затова съм стигнал дотук. Плюс инстинктите, разбира се. И аз имам добри инстинкти. Като теб.

Дев затвори очи с отвращение. Кракът го болеше.

— Слушай, Делани, за това ще говорим по-късно. Корабът отплува след четиридесет минути и аз трябва да се кача на него. Ще се видим в Щатите. Между другото, опитай се да държиш влечуги като Уейвърли настрани от пътя ми! Доколкото си спомням, ми бе обещал, че задачата е лесна и пътуването ще е безпроблемно.

Делани се разсмя.

— До скоро. Наслаждавай се на Карибите.

Той затвори телефона, преди Дев да намисли подходящ отговор. Ами да, столичани! Всички бяха такива. Идиоти! Вече бе време да се връща на кораба и да се оправи с една пътничка от Вашингтон, но не от града, а от щата. Сладкото малко котенце. А той бе погалил козината ѝ в обратна на косъма посока! Скоро щеше да я помилва както трябва, да върне доброто ѝ настроение и да я накара да мърка в скута му.

— Не се тревожете. Някой ще прибере Уейвърли и добрия стар Еди — увери той шефа на полицията, който беше разстроен от случилото се. — Само ги дръжте под око.

— Разбира се, господин Колтър, много бихме искали да ви помогнем. Но все пак са ни нужни някои обяснения — отвърна плешивият началник. Беше добро ченге и не обичаше неприятностите, които причиняваха американските туристи. Те винаги носеха неприятности, но този път беше по-лошо.

— Джентълменът, който ще пристигне да вземе тези двамата, ще бъде щастлив да ви обясни всичко — изрече спокойно Дев.

Да не би да си мислят, че ще се мотае тук да дава обяснения на полицията? Първата му работа бе да се върне на кораба и да намери Табита.

Ядосана и недоумяваща, тя сигурно се бе скрила в каютата си. Предпочиташе да отговаря на нейните въпроси, вместо да остане на разпит в полицията.

Горката Таби! Много ѝ се беше събрало днес следобед. Дължеше ѝ обяснение. И благодарност. Ако не беше нейната атака срещу дългокосия с пистолета, нещата можеха да се развият много по-зле. Дев се усмихна. Това момиче бе смело, а и запази самообладание в критичния момент. Осъзна, че няма търпение да я вземе в прегръдките си.

Щеше да ѝ обясни всичко. А сетне ще я люби, докато му прости. А той не се съмняваше, че ще му прости. Как можеше някой толкова

добър и благороден като Табита Грѐъм да откаже да приеме извиненията му?

Но сладката, благородна и състрадателна Табита не беше в каютата си. Сигурно е някъде на борда, помисли си Дев. Преди да успее да разпита всички — от сервитьора до капитана, корабът отплува. А Дев научи, че Табита бе събрала багажа си и беше слязла на острова, за да вземе първия самолет за континента...

Девлин Колтър прекара нощта с бутилка уиски. След всяка глътка, поглеждаше бастуна. В специален тайник на дръжката беше скрит микрофилмът. Бастунът беше конструиран от някой проклет тип във Вашингтон. Пуяци!

Отпи още една глътка и най-после взе решение. Ще напусне Вашингтон колкото може по-скоро. И завинаги.

СЕДМА ГЛАВА

Цяла седмица след завръщането на Табита в Порт Таунсенд в сърцето ѝ тлееше истински гняв. Девлин Колтър я бе използвал. Всеки път, когато се сетеше за това, я обхващаше ярост. Никога не бе изпитвала подобно чувство.

Не, не е точно така, призна си честно тя. Имаше още едно чувство, което избухна също толкова силно и бе съвсем необикновено. Страст.

Страст и ярост. Не познаваше и двете, докато не срещна мъжа със сиви очи. Седем дни след бягството ѝ от острова, тя се бе отдала повече на гнева. Дев се бе забавлявал с нея, беше се преструвал на внимателен и нерешителен джентълмен. Табита скърцаше със зъби всеки път, като се сетеше за унижението си. Разопаковаше книги, а ножът в ръцете ѝ трепереше. Гледаше колекцията си от митични зверове и изпадаше в ярост.

Защо беше тази игра на „ще те накарам да повярваш“? Защо той се бе отдал на това глупаво преживяване? Само защото е преценил, че е подходяща за прикритие на истинската му дейност? Или защото е бил отегчен? А може би, защото го бе спасила на онази алея и той изпитваше някаква признателност?

Пито едно от предположенията не ѝ харесваше и не намаляваше яростта и болката ѝ.

Господи, каква глупачка беше! Сега той сигурно ѝ се надсмива, примира от смях при спомена за онази нощ, когато реши да го прелъстява!

Минаха десет дни. Табита подреждаше новите криминални романи в магазина, когато споменът за страстта ѝ се събуди. Този път не захвърли книгата на рафта. Дори пръстите ѝ не трепнаха от яд и унижение. Тя просто спря и загледа невидящо пред себе си. По дяволите! Беше влюбена и трябваше да съблазни мъжа на мечтите си! Въпреки всичко, през онази нощ беше щастлива. Беше се любила със

своя дракон. И той бе отговорил с любов, дори ако тайно ѝ се беше присмивал!

В действителност се бе любила с мъж, който всъщност не съществуваше, освен във въображението ѝ. Но пък го беше направила много добре. Беше хубаво! Дев Колтър може и да се е забавлявал с нея, обаче онази нощ беше доволен. Би заложила книжарницата си за това. Устните ѝ се свиха горчиво. Ех, само ако беше този, за който се представяше — прекрасният, нежен, срамежлив и чувствен мъж, който имаше нужда от нея, колко хубаво би било всичко!

Звънчето на врата я изтръгна от болезнените спомени. С усилие на волята Табита си наложи да мисли за работа. Трябваше да бъде любезна и усмихната.

— Видяхме рисунката на феникса на витрината и си помислихме дали имате за продан? — попита учтиво мъжът. Приятелката му, чиято дълга коса бе сплетена на плитки, я гледаше с надежда.

— Имам няколко — отвърна Табита и извади навитите на руло рисунки. — Изберете си. Фениксите са популярна тема сред художниците.

Младата двойка разгледа рисунките на митичната птица, повечето от които я представяха в най-често изобразявания сюжет — възкръсваща от собствената си пепел.

— Мисля, че тази ще стои добре в дневната — каза момичето.

— Улучихте една от най-точните рисунки — одобри избора им Табита. — Повечето изследователи смятат, че фениксът вероятно е розова чапла, която е била жертвена птица за египетския бог на слънцето Ра. На тази картина птицата е тъмнорозова и много красива.

— Бих я нарекъл бледолилава — каза младежът шеговито. — Добре, вземаме я. Като я сложим в рамка, че стане прекрасна.

Табита кимна и зави покупката. Когато двойката излезе от магазина, тя разви рулото с останалите рисунки. Повечето изобразяваха величествената птица да се възражда след своята огнена смърт...

Самата Таби бе влязла направо в огъня онази нощ, когато прелъсти Дев Колтър. Трябваше като феникса да възкръсне отново!

Натрапчивата мисъл я преследваше целия следобед. Всеки път, когато вратата на магазина се отвореше, звънчето прекъсваше мислите ѝ на тази тема — възможността ѝ да стане различна. По дяволите, нали

беше различна през нощта, когато се отдаде на Дев! Беше жива, чувствена, истинска и... страдна.

Защо да е невъзможно да бъде такава и сега? Тя отиде до специалния щанд, на който държеше репродукции от средновековните книги за животни и взе няколко великолепно илюстрирани албума. Намери страниците с феникса. Започна да чете.

Фениксите възкръсват от пепелта на всеки петстотин години. Трябваше да има предвид това. След ден-два Таби навършваше тридесет години. Сигурно тази възраст в живота на жената е равна на петстотинте години от живота на феникса! Разгледа различните гравюри и рисунки, като се опитваше да си представи как ще стане нова и различна — такава, че да заприлича на жената, която се бе хвърлила в прегръдките на почти непознат мъж.

Само че щеше да има нужда от мъж, който да оцени промяната. Къде да го намери? Познаваше доста хора в градчето. Вече шест години живееше тук, ала всички я приемаха като спокойна, скромна и непретенциозна жена, която не успя да задържи съпруга си повече от няколко месеца. Когато Грег си отиде, познатите я съжаляваха, макар никой да не беше изненадан.

Трябваше да намери начин да обяви своя нов облик. Ще направи купон за тридесетия си рожден ден. Табита обмисли плана. Потисканата ярост и унижение сякаш ѝ даваха необходимата енергия. Досега не бе планирала нищо от подобен мащаб. А се оказа, че работата никак не е малко.

— Искаш две каси от това „Каберне“, така ли? — Магазинерът във винарския магазин я гледаше с недоверие. — Сигурна ли си, че не искаш две бутилки?

— Две каси, Джордж — потвърди тя, — и една „Совиньон Бланк“ от осемдесет и първа година. Дай да видя какви сирена имаш. Ще искам и голямо количество хляб. Можеш ли да поръчаш?

— Да. Но защо ти е толкова храна и вино? — Джордж Ройс наклони посивялата си глава с недоумение.

— За моя тридесети рожден ден. О, да не забравя. Ти и жена ти сте поканени. Доведете и още някой, когото искате, моля.

— Още някой ли? Колко голямо ще бъде това празненство?

— Колкото успея да го направя!

Един ден преди събитието на витрината на книжарницата се появи покана. Направи я неин приятел художник, който имаше галерия малко по-надолу. Представляваше феникс и съобщаваше на всички, че са поканени на рожден ден у Табита Грѐм.

— Ще ти се натресат и аванаджии — предупреди я Сандра Адаме, която тъкмо влизаше в книжарницата.

— Много важно. Има достатъчно храна. Няколко аванаджии, голяма работа. Ти нали ще дойдеш?

— Разбира се. Не мога да пропусна подобно нещо. Малко сме изненадани. Какво е станало с теб, Таби? Изглеждаш някак променена.

Табита се усмихна. Просто тази седмица обличаше всичките си дрехи без сутиен и бе уловила доста мъжки погледи да се залепят по свободната риза, която носеше над джинсите си. Вниманието им леко я притесняваше, но Табита имаше план.

— Прекарах чудесно. Открих какво съм загубила и какво ми е липсвало през всичките тези години, Сандра. Няма да повярваш как се държат хората на тези кораби!

— Чувала съм разни истории — засмя се Сандра. — Да си призная откровено, мисля, че е чудесно. Имам предвид промяната. Изглеждаш някак си по-жива. Дори Рон го забеляза.

— Той ще дойде ли? — Рон беше братът на Сандра, който често ѝ гостуваше.

— Можеш да се обзаложеш. Познаваш го. Обещай му безплатно бира и ще обърне света, за да дойде.

Няколко младежи спряха пред обявата и попитаха наистина ли поканата важи за всички. Табита потвърди. За нейно удоволствие решиха да дойдат.

Вечерта тя подреди красиво масите с храна и напитки. Беше малко страшничко да организираш събиране за толкова много хора. Ами ако никой не дойде? Мисълта я притесняваше, дори когато обличаше елегантната черна рокля, купена специално за случая от приятелка, която имаше бутик. Роклята бе чудесна, с широк червен колан, който подчертаваше съблазнителните ѝ форми. Страхът ѝ изчезна, когато на вратата започна да се звъни. Звънецът не спря час и половина. Почти всички поканени и още няколко непознати дойдоха да отбележат рождения ден и да задоволят любопитството си относно

промяната, настъпила у Табита Греъм. Тя с труд се придвижваше в претъпкания хол и се опитваше да не разочарова никого.

— Не съм и предполагала в каква прекрасна къща си превърнала това старо бунгало! — възкликна Сандра Адаме, като оглеждаше стаята, докато Табита пълнеше чашата ѝ с вино. — Картините на митичните животни ми харесват. Чудесно се връзват с черния диван и светлия под. А този килим под стъклената масичка е фантастичен! Къде го намери?

— Беше щастливо попадение в Сиатъл — усмихна се Табита, като погледна килима, който много обичаше. На него имаше прекрасен дракон с криле и сребристосиви очи. Напомни за един друг дракон, който случайно бе открила на алеята на Сейнт Реджис. И двете бяха същества от легендите, и двете не се срещаха в реалния живот...

— А, ето го и Рон! — Сандра тръгна да посрещне своя по-млад хубав брат.

Рон Адаме бе около двадесет и пет годишен и бе надарен с двуметров ръст. Работеше в един фитнесцентър в Сиатъл и беше жива реклама за центъра — имаше широки рамене и тесен ханш. Черната му коса бе сресана небрежно и много му отиваше. Имаше тъмни очи и тен, който поддържаше всяка зима на ски. Мъжът с него бе на същата възраст. Двамата огледаха събралите се с одобрение — събирането явно им хареса.

— Насам, Рон! — извика Сандра сред врявата.

Табита погледна младия мъж. Беше го срещала два пъти, но се съмняваше, че хубавият брат на Сандра я помни.

— Здравей, Таби, радвам се да те видя. Благодаря за поканата — поздрави я той, а тъмните му очи преминаха преценяващо по черната рокля.

Табита се бе научила да разпознава този блясък в очите на мъжете. Забеляза го няколко пъти миналата седмица. За първи път го зърна у Дев Колтър на вратата на каютата онази сутрин, когато не си сложи сутиен. И тази вечер не си го бе сложила.

— Радвам се, че дойде, Рон. Надявам се и приятелят ти да не скучае.

— О, да! Има ли бира?

— Колкото искаш. Обслужи се сам, моля.

— Бомба! Връщам се след малко. — Погледът му отново се върна на гърдите ѝ.

— Хм-м-м — промърмори Сандра, когато брат ѝ изчезна по посока на масата с напитки. — Защо имам странното усещане, че Рон е започнал да проявява интерес към по-възрастни жени?

Табита се засмя.

— Не ми се вярва. Но трябва да ти призная, че съм чувала много хубави неща за по-младите мъже.

— Нещо от рода на „Вземи го млад и го научи“, като кученце! — Сандра се изкикоти. — Добра идея. Желая ти успех, Таби.

Рон не бе единственият мъж, който промени отношението си към Табита Грѐм тази нощ. Докато изпълняваше ролята на домакиня, тя забеляза няколко особени погледа. И не остана без доброволни помагачи, когато трябваше да се отворят бутилки или да се носят табли със сандвичи. От една страна бе ласкателно, а от друга — просто не изглеждаше реално! А може би всичко се дължеше на виното? Музиката не спря и за миг. Тълпата в големия хол сякаш се увеличаваше, вместо да намалява. Слава Богу, че бе купила и пластмасови чаши, защото стъклените отдавна бяха свършили.

Към един след полунощ Табита започна да се чуди кога ли гостите ѝ ще започнат да се разотиват. Но никой нямаше намерение да си ходи. Рон Адаме беше непрекъснато край нея и се наливаше с вино и бира. Приятелят му изчезна доста отдавна с някаква красива блондинка, която Табита не познаваше. Сандра Адаме разговаряше интимно с млад рибар, когото бе открила до камината. Настроението бе чудесно и на всички им беше добре. Към два някои решиха да си ходят. Табита весело им махна от пътната врата и се върна. Рон я очакваше с нова чаша вино.

— Страхотен купон, Таби! — Очите му святкаха предизвикателно. — На колко каза, че ставаш?

— На тридесет — отвърна тя, като отпи от виното. Образите започваха да се размиват пред очите ѝ. Усещането беше много приятно.

— Аз съм на двадесет и пет — осведоми я той. — Чувал съм, че това е последната мода.

Табита премига и загуби нишката на разговора. През последните два часа ѝ бе все по-трудно се концентрира.

— Каква мода?

— Мъжете да ходят с по-възрастни жени.

— А, да. Последна мода...

— Има нещо възбуждащо — продължи Рон.

— Възбуждащите неща ми харесват.

— И на мен. Животът е толкова кратък. Най-доброто, което човек може да направи, е да го изпълни с приключения — философстваше Рон с дълбокомислие, породено от високия процент алкохол в кръвта му.

— Абсолютно си прав. — Табита отпи от виното и загуби равновесие. Подпря се на стената и се усмихна. — Вземай ги млади и ги учи.

— Кого да вземаш млад? — Рон се приближи по-близо и също се подпря на стената.

— Мъжките.

— Какви мъжки?

— Всякакви. — Тя махна с ръка. — Кутрета, дракони, базилиски, както искаш ги наречи. Най-добре да ги вземеш малки и да ги научиш на всичко. Старите са подли и порочни.

— Да не се шегуваш?

— Съвсем не.

— Трябва да знаеш, че съм много ученолюбив. — Той се приближи, като използваше стената за опора.

— Добре. Първият урок е никога не хапи ръката, която те храни.

— Никога! — увери я Рон.

— Вторият урок е... — Табита опита да се концентрира. — Никога не играй игрички.

— Никакви игрички! — Рон прехвърли ръка през рамото ѝ и вдигна чаша за наздравица.

— Никога не се преструвай — подчерта тя, в случай че не е разбрал. — Открих, че по-възрастните мъже имат навика да се преструват. Първият ми съпруг...

— Мръсник! — възкликна Рон.

— ... се преструваше, че е влюбен в мен. А не беше.

Рон поклати глава, разстроен от такова двуличие.

— Последният, когото срещнах, също се преструваше. Играеше всевъзможни игрички. Изобщо не беше мъжът, за който се

представяше.

— Плъх!

— Не! Дракон...

— Драконите са по-лоши от плъховете.

— Да. — Табита беше готова да продължи уроците, когато се показа Сандра, облежната на ръката на рибаря.

— А, ето ги къде били! Джим и аз си отиваме. Прекарахме чудесно. Ще можеш ли да се прибереш, Рон?

— Не се притеснявай. Няма да карам, ще вървя — отвърна щастливо брат й. — Освен това може изобщо да не си дойда.

— Аха. — Сандра наклони глава и се усмихна на Табита. — А ти, искаш ли да си го прибера?

— Не! Прекарваме си чудесно. Предавам му уроци.

Сандра ги изгледа подозрително.

— Интересно. — Преди да успее да добави нещо, Джим я дръпна за ръката.

— Да вървим, скъпа. Късно е.

— Е, добре. Приятно прекарване. И умната.

— За какво?

— Няма значение — засмя се Сандра и тръгна.

— Докъде бяхме стигнали? — попита Табита.

Рон сви вежди, като се мъчеше да си спомни за какво говореха.

— Не съм сигурен. Мисля, че следваше урок номер три.

— А, да. Разказвала ли съм ти за любовните навици на чудовищата?

Веднъж бе имала успех с тази тактика.

— Никога. — Той изпи последната глътка вино. — И как го правят?

— По най-различни удивителни начини... — отвърна храбро тя.

Вратата пак се отвори и прекъсна думите й. Този път доста хора си взеха довиждане, макар и с неохота. Рон си наля още чаша бира. Очевидно полагаше доста усилия, за да се задържи на крака. Тя го сложи да седне на черния диван, преди да се е срутил. След това изпрати и последните гости. Повечето бяха дошли пеша и сега весело и шумно тръгваха към домовете си. Някои дори пееха и песните бяха придружени от гръмогласен смях. Табита стоеше на вратата и ги наблюдаваше със задоволство.

Без съмнение бе отпразнувала тридесетия си рожден ден много успешно. А сега беше време да се върне към прелъстяването. На дивана седеше един хубав млад мъж, който очакваше да научи нещо от по-възрастната и опитна жена. Табита се усмихна самодоволно и се върна при него.

— Животните! Разкажи ми за животните! — Рон се беше облегал на дивана с опънати крака. — Харесва ми да науча нещо ново за тях. Ще се превърна в зоолог, вместо в коцкар, да знаеш.

Табита огледа плячката си. Отиде в другия край на стаята и седна срещу него. През стъклото на масичката за кафе виждаше дракона на килима.

— Толкова прекрасни очи! — въздъхна тя и неочаквано изпита съжаление.

— Чии очи? — запита агресивно Рон.

— На дракона.

— Аха. И как правят любов драконите?

Табита се замисли, като продължаваше да гледа килима.

— Прекрасно. След като веднъж ги прелъстиш, любовта им е невероятна — чу се да прошепва тя. Защо драконът от килима я гледаше така? Той нямаше право! Трябваше да се чувства виновен! — Но не бива да им се вярва!

— Никога не вярвай на дракони! — повтори Рон. — Урок номер три, нали?

— Той няма право... — прошепна Табита. — Няма право да ми се меси!

— Няма! — съгласи се и Рон. Помълча и попита: — Кой?

— Драконът.

— По дяволите! Никакъв дракон няма намерение да ти пречи.

— Противно, злобно същество! — продължи Табита с впит в килима поглед.

— Сигурно е някой по-стар дракон.

— Почти на четиридесет.

— Прекалено възрастен, за да бъде обучаван.

— Не можеш да научиш стария дракон на нови номера. Човек вероятно не може да научи на нищо дори младия дракон.

— А мен?

Тя го погледна, изненадана, че все още е тук. Спомни си, че бе решила да го прелъсти и затвори очи със стон.

— Няма смисъл, Рон. Не мога. По-добре си върви.

— Да си ходя ли?

— Съжалявам. Не ми се говори повече за чудовища.

— Дори съвсем мъничко? — помоли тъжно той.

Тя поклати глава.

— Не мога. Не и когато този глупав дракон ме гледа.

— Ами да се отървем от него.

— Няма да подейства. Пак ще бъде някъде наоколо.

— О, по дяволите! Ще ми провали живота! Гадно, противно същество!

— Не само твоя живот! — разяри се Рон. — Мисля, че ще провали и моята вечер.

Заедно с Табита той загледа мълчаливия, смеещ се дракон. А сетне се катурна и заспа на канапето. Табита се облегна и подви крака под себе си. Толкова ѝ се спеше! След като проклетият дракон не ѝ позволи да направи нещо тази нощ, поне да си почине. На сутринта щеше да мисли как да се отърве от тягостното му присъствие. Беше постигнала такъв страхотен напредък! Нямаше да позволи да се изпречва на пътя ѝ, когато смяташе да организира целия си бъдещ живот поновому!

Но дори когато заспиваше, имаше потискащото усещане, че ще бъде много трудно да пренебрегне драконовите изисквания. А сънищата ѝ бяха изпълнени с образа на мъж, който приличаше на дракон... Дракон със сребристосиви очи и бастун...

Трябваше ѝ доста време, за да проумее, че на вратата неистово се тропа. Остана да лежи, учудена, че през завесите се процежда дневна светлина.

— О, Господи! — потрепери Табита и разтърка с ръка чело. Главата я болеше. — Вървете си!

Тропането обаче продължи, дори още по-настойчиво.

— По дяволите! — Направи опит и се претърколи. И чу доста силно хъркане от другия диван. Едва отвори очи. Видът на спящия Рон беше доста смущаващ в осем часа сутринта. Той продължаваше да хърка. Тя седна с ръка на чело. Спомените нахлуха в съзнанието ѝ. Всичко в стаята беше разхвърлено. Истински хаос. Празни чаши се

търкаляха на масата и на пода. От таблите и блюдата се разнасяше дъх на застояло. Един стол бе обърнат и лежеше на пода. Цветята бяха клюмнали във вазите. Някой бе разсипал вода и на пода имаше локвичка.

Едва се изправи на треперещите си крака. Фасове от цигари имаше и в хартиените чинии, разхвърлени навсякъде. Полупразна бутилка вино все още стоеше на масичката за сервиране. Хубавата елегантна дневна беше обърната с краката нагоре. И отгоре на всичко един мъж спеше на дивана!

Табита се намръщи, като мина покрай Рон Адаме. Може напоследък да не е била в сърдечни отношения с никакъв дракон, но на този на килима дължеше благодарност. Той я бе предпазил от глупостта да се впусне в еднократна любовна авантюра с младежа. Споменът ѝ за това бе абсолютно ясен. Рон бе останал само защото тя бе поискала! Беше му дала повод! На вратата отново се почука.

— Добре де, идвам!

Докато отиваше към вратата, направи план за действие. Първо трябва да се отърве от нахалника, който така настойчиво тропаше по вратата. Сетне да разбуди Рон и да го изпрати вкъщи. После да вземе горещ душ, да си направи силно кафе и накрая да почисти къщата. Господи, какъв тежък ден ѝ предстоеше!

— Бихте ли спрели да блъскате! Ето, отварям!

Очите ѝ се разшириха, когато видя кой стои отвън.

— Господи! Драконът!

Дев Колтър свали бастуна, с който бе чукал. Гледаше смачканата, разрошена и с подути очи жена пред себе си. Добре познатите сиви очи се присвиха от изненада и неодобрение.

— Какво е станало с теб? — запита той.

Табита опита да събере мислите си.

— Дев? Какво правиш тук?

— Не е ли ясно? Дойдох да те видя, Таби. Но какво, по дяволите, става тук?

— Снощи оттук мина цяло стадо базилиски — успя да изрече с тънък глас тя. Може би сънуваше. Сигурно все още си беше в безопасност на дивана и това бе само кошмар. Много внимателно вдигна ръка и докосна синята му риза. — Ти си истински, нали?

Дев я заобиколи и влезе в разхвърляната стая.

— Какво е ставало тук снощи, Таби?

— Купон — каза кратко тя.

— Купон ли?! — извика той и очите му се присвиха ядосано.

— Вчера станах на тридесет. И би ли престанал да викаш? Боли ме главата.

В този миг се чу мощно хъркане. Дев обърна рязко глава и се вцепени. Сред крещящата тишина Табита чуваше ясно как Рон Адаме постепенно се събужда. Тъмните му очи мигаха срещу непознатия мъж с бастун.

Дев бе втрещен. Сребристосивите очи се заковаха в нейните. Досега не бе виждала подобно изражение на ничие мъжко лице. Когато накрая проговори, гласът му бе леден. Стоманен, като скритото в бастуна му острие:

— Дължиш ми обяснение. Кой, по дяволите, е този?

ОСМА ГЛАВА

Никога досега не бе изпитвал такава ярост. Не беше леденостуденият смъртоносен гняв, който бе почувствал, когато дългокосият измъчваше Табита. Не беше и тъжното чувство, което го обзе, когато разбра, че бракът му е провален. Не бе враждебността, която изпитваше към Делани. Беше примитивната ярост, която обхваща мъжа, когато открие своята жена в компрометираща близост с друг.

По дяволите! Не си представяше срещата с Таби по този начин! През целия път до Порт Таунсенд се бе залъгвал с мечти, всички до една свързани с това как ще я вземе в прегръдките си.

Сега искаше да прочете в очите ѝ страх. Искаше уплашеното ѝ дишане да разпали гнева му. Искаше тя да падне на колене и да го моли за прошка. Искаше така да я стресне, че никога повече да не си помисли за друг мъж. Никога!

Особено пък някой двадесетинагодишен! Но Табита нито трепереше от ужас, нито падна в краката му да моли за прошка. Беше хванала главата си с ръце и го гледаше с укор. Не бе виждал подобно изражение досега на лицето ѝ.

— Ако не спреш да викаш, ще бъда принудена да те помоля да си отидеш.

— Върви по дяволите! Кой е този?

— Казвам се Адаме. — Рон успя да стане от дивана. Тръгна предпазливо към вратата, като гледаше да запази по-голяма дистанция между себе си и Дев. — Ами, аз си отивам. Тъкмо си тръгнах. Честно. Чао, Таби. Страхотен купон. Честит рожден ден...

Дев го наблюдаваше със злобно присвити очи. Най-сетне паленцето се бе изплашило!

— Не бързай, Адаме. Трябва да уточним някои подробности.

— Остави го, Дев Колтър! — извика Табита.

Той изобщо не ѝ обърна внимание. Имаше повече успех в тероризирането на младежа, затова насочи усилията си към него.

— Какво, по дяволите, си правил тази нощ с моята приятелка?!

Сниши гласа си до степента, с която разтреперваше до смърт много по-смели и опасни мъже от Рон Адаме. Когато си на четиридесет и се изправиш очи в очи с двадесетинагодишен младеж, имаш правото да използваш някои номера, нали?

— Вижте, господин Колтър, или който и да сте. Не знаех, че е ваша! Това е самата истина. Кажете му, Таби! — Рон я погледна умолително.

— Не съм ничия! — извика тя и изстена, защото ехото от собствения ѝ глас отекна болезнено в главата ѝ. — Искам и двамата да изчезнете оттук.

— Какво се случи снощи? — продължи заплашително Дев, без да ѝ обръща внимание.

— Нищо. Кълна се. Дойдох на рождения ден на Табита със сестра ми и един приятел. Пийнахме. Сетне си говорихме... — Гласът му секна.

— За какво си говорихте? — настоя студено Дев.

— Не си спомням точно.

— Състоянието на паметта ти ще подхожда много на външността ти, когато те изхвърля оттук.

— За животни — изведнъж си спомни Рон. — Само за това си говорихме, нали, Таби? За животни.

— За животни значи! — Очите на Дев потъмняха още повече и се впиха гневно в Табита. — Разказвала си му за любовните навици на митичните зверове, така ли? Как си посмяла? Нямах право да говориш за тези неща с никой друг мъж! Таби Греъм, наистина ще те натупам. Така ще те натупам, че да не можеш да седнеш цяла седмица. Не мога да повярвам, че си отишла толкова далеч!

— А защо не? — отвърна смело тя. — При теб подейства. Затова реших да го изпробвам и на друг. Да опипам почвата, както се казва.

— Почвата значи! — Дев беше почти на границата да изгуби самоконтрол. Обърна се към Рон Адаме. — Чуй ме, млади мискинино! Ще те оставя да си идеш, без да ти счупя и двата крака, само защото виждам, че не си бил в леглото с Таби. Но, ако се мернеш още веднъж, не отговарям за действията си, ясно ли е?

— Напълно. — Рон потърси вратата.

— И забрави всичко, което си чул тук за любовните навици на животните от легендите. Това ясно ли е?

— Да, сър — увери го бързо Рон с ръка на дръжката. — До драконите не стигнахме. Честна дума.

— Говорили сте за драконите? — зловещо попита Дев. Табита го наричаше „дракон“. — Какво ти каза тя за тях?

— Ами... Не съм много сигурен. Всичко ми е като в мъгла.

— Помисли си! — посъветва го Дев.

— Дев, няма ли да престанеш? Лошо ми е и ми омръзнаха всички тези глупости — обади се Табита.

— Не, докато не чуя какво си му разказала за драконите! — Видя, че Рон се опитва да избяга и вдигна бастуна, за да му препречи пътя. Наведе се заплашително. — Опитай да си спомниш, паленце!

— Ами, май че я попитах как правят любов или нещо такова.

— И тя какво ти отговори?

— Каза... нещо от рода, че било прекрасно.

— Така ли? — Дев се усмихна и свали бастуна си. — Това го знае от собствен опит. Аз съм драконът.

— Започнах да се досещам. Ако ме извините, ще си ходя. — Рон не дочака разрешение и се измъкна.

Дев наблюдаваше врага си с явно задоволство. После се обърна към Табита, която седеше на близкия стол.

— И какво си искала от това хлапе? Той е поне пет-шест години по-малък от теб.

— Това е последната мода. Младите мъже изглеждат много добре в очите на тридесетгодишните жени. Би трябвало да го знаеш.

— Слушай, Табита! Търпението ми се изчерпа. Каква игра играеш? — Той се приближи към нея. Искаше тя да се страхува поне малко. Но Табита затвори очи. Явно страдаше.

— Теорията гласи, че можеш да го възпитаеш правилно, ако го вземеш по-млад — обясни му тя. — По-възрастните мъже вече си имат изработени навици. Те са подли и не заслужават доверие.

— Таби!

— Да, господине, предпочитам младите мъже. Защото са мили. А също така жадни за удоволствия.

Дев пристъпи още една крачка. Кокалчетата на пръстите му побеляха от стискането на бастуна.

— Господи, Таби, ти премина всякаква граница!
Единственото, което спаси кожата ти, е фактът, че не си спала с него!

— Сигурен ли си?

Откъде ли взе смелост да се заяжда, помисли си Дев удивен. Защо не се сви от страх, не се извини и не помоли смирено за прошка? Изведнъж му дойде наум, че досега не е чувал на котките да им липсва смелост.

— Първо, вие и двамата бяхте напълно облечени — изръмжа грубо той. — Ти дори си с чорапи. Повечето жени, които са прекарали нощта в дива забрава с някой млад жребец, захвърлят чорапите си по пътя.

— Така ли? — Табита отвори очи и погледна обувките си крака. — Винаги съм казвала, че си много наблюдателен.

— Освен това, той явно е спал на това малко диванче. А на него няма място за двама. Ти изглежда си спала на другия диван. Едната ти обувка все още е на възглавницата.

— Какъв орлов поглед имаш, деденце!

— Не ме наричай деденце! — извика Дев извън себе си от гняв. Това беше последната капка, която преля чашата на търпението му. Той хвърли бастуна и сграбчи раменете ѝ, като безцеремонно я изправи на крака. — Може да не съм на двадесет и пет, но съм готов да се обзаложа, че ще свърша много повече от това паленце! Искаш ли да опитаме, Таби? Ако беше прекарала нощта с мен, нямаше да се събудиш обута!

— Може пък да не ме интересува твоя опит! — отвърна храбро тя. — Не искам мъж, който лъже и се преструва на срамежлив и възпитан. Мъж, който ме накара да си мисля, че прилича на мен! Който ме измами!

— Таби, не съм те мамил!

Господи, точно от това се страхуваше! Как да се пребори с обвинението! Как да ѝ обясни, че ставаше друг, когато бе с нея?

— Напротив, измами ме! Държеше се като Джеймс Бонд и режеше глави с тази... сабя в бастуна! Ти не си никакъв туристически агент!

— По дяволите, такъв съм!

— Виждаш ли? Да лъжеш ти е станало втора природа. Сигурно си го правил толкова дълго, че вече не знаеш как да кажеш истината! Да не би да претендираш, че си онзи срамежлив мъж, с когото се запознах на кораба?

— Такъв съм!

— Ха-ха! Много е късно, Дев! Видях те в действие. Зная, че само ме беше използвал. Бях добро прикритие, нали? Кой би очаквал таен агент да се занимава с жена като мен?

— Какво те кара да мислиш, че знаеш всичко за професията ми?

— Стив Уейвърли ми разказа за теб през прекрасните минути, които прекарах с него — избухна тя.

— Така ли?

— Защо пребледня?

— Защото едва сега осъзнах, че можеше да те убие. Всъщност, ако не те беше освободил, нямаше да може да говори. Щях да му прережа гърлото.

— Виждаш ли? Значи съм права! Чувствителният, възпитан и нерешителен мъж не заплашва с рязане на гърла!

— Таби, трябва да ме изслушаш! — Той я разтърси леко и видя как зениците ѝ неочаквано се разшириха. Но не от страх. — Таби? Какво има?

— Много ми е лошо. Ще повърна.

— О, Боже!

— Махай се, Дев. Върви си! — Тя притисна ръка към устата си.

— Къде е банята? — изкомандва Дев. Тя показа с ръка. Беше му трудно да я държи и да пази равновесие без бастуна, но успя да стигнат навреме. Придържане я внимателно, а сетне сложи мокра кърпа на главата ѝ. — По-добре ли си?

Тя трепереше, но не от страх, а защото ѝ беше зле.

— Хайде! Трябва ти един горещ душ и обилна закуска. — Започна да съблича черната ѝ рокля.

— О, не, Дев, моля те!

Но беше прекалено слаба да се съпротивлява. Затова се остави да бъде съблечена и вкарана под душа.

— Не си сложила сутиен! — обвини я той.

— От няколко дни не нося сутиен! — Беше се подгряла на стената. — Това е част от промяната ми.

— Ти го свали, когато реши да ме прелъстиш — напомни й ядосан той. — Ще говорим за това по късно. Как е главата ти?

— Боли ме.

— Ето, вземи, намерих ги в аптечката ти. — Подаде й две таблетки и чаша вода. — Имала ли си махмурлук друг път?

Тя усети, че я гледа, покри гърдите си с ръце и се обърна.

— Не — промърмори едва чуто, — никога.

— Какъв дявол ти е влязъл в главата, Таби? — изстена той, като я гледаш с удоволствие и в гръб.

— Казах ти, че имах рожден ден. Реших да започна отначало. Реших да възкръсна като феникс от пепелта.

Дев стисна зъби и затвори вратата на банята. Нямаше сърце да я измъчва, когато бе така слаба. По-късно щеше да я разпита за снощи.

Табита вдигна глава към водната струя и се опита да мисли. Чувстваше се по-добре, но беше по-безопасно да се преструва, че й е зле. Дори когато му каза, че ще повърне, той продължи да я придържа с голяма нежност и внимание. Мъж, който може да се оправи с пияна жена като нея, заслужава възхищение. Повечето мъже са гнусливи и придиричиви към подобни сцени.

Е, този, който заплашва с рязане на гърла, не се гнуси от нищо! От друга страна обаче, не би трябвало да се очаква подобен човек да бъде нежен и внимателен...

След повече от половин час, прекаран под душа, тя стигна до извода, че рано или късно трябваше да излезе и да открие какво прави Дев Колтър в Порт Таунсенд. Тя спря водата и откряна вратата.

— Би ли ми подал хавлията, моля те?

— Излез, скъпа. Аз ще те изсуша.

— О, не, Дев, наистина по-добре...

Той отвори вратата и я придърпа към себе си. Ръцете му бяха познати, но не искаха нищо. Това бе докосване на любовник, който не искаше да се люби в този момент.

— Отпусни се. Нищо няма да ти направя.

— Заплаши, че ще ме натупаш — напомни му тя.

— Ще почакам да се оправиш. — Зави кърпата около гърдите й и задържа малко по-дълго ръцете си там. — Отиди да се облечеш, а аз ще ти направя закуска.

Табита кимна покорно.

— И си сложи сутиен!

Тя се забави в спалнята колкото е възможно по-дълго. Чувстваше се по-добре в джинсите и раираната жълто-зелена тениска с дълги ръкави. Надникна от вратата на кухнята, преди да влезе. Дев беше закачил бастуна на стола и бъркаше омлет на печката.

— Влизай, няма да те бия. Все още не си във форма.

— Не ме е страх от теб.

— А може би трябва. Когато те намерих след остатъците от снощната оргия, не изпаднах в най-доброто си настроение.

— Не беше оргия! Беше рожден ден!

— И какво направи? Покани всички младоци в града, за да си избереш между тях?

— Поканих всички, които познавах. Имаше и младежи, разбира се. Реших да се поуча от последното си пътуване.

— Реши да прелъстяваш всеки, който носи панталони, така ли?

— А защо не?

— Ако си толкова добра, защо снощи не успя?

— Не е твоя работа.

Сега не изглежда много ядосан, помисли си тя. Защо ли? Или по-точно, защо бе толкова ядосан в началото? Изобщо защо беше тук, какво търсеше?

— Наистина ли каза на това хлапе, че се любя превъзходно?

— Ние говорихме за драконите, а не за теб!

— Адски си права. Единственият дракон, чиито любовни навици познаваш, съм аз. Сама спомена, че в твоите книги няма много информация по въпроса.

— Дев, защо си тук? — запита неочаквано тя, като в същото време гледаше омлета с копнеж. Направо умираше от глад.

— Защото те искам, Таби-кет. — Той си наля чаша кафе, премести таблата с остатъци от сирене и седна. — Защо те искам ли? — Отпи от кафето и остави чашата настрани. Държеше се съвсем непринудено, сякаш разговаряха за времето. — Имам нужда от теб.

— От мен ли? Мъжете, които крият саби в бастуните си, не се нуждаят от жени като мен! — Нямахте да му позволи да я преметне!

— Но аз наистина имам нужда от теб. Ти се влюби в мен на кораба, нали, Таби?

— И какво, ако е така? Много бързо те разлюбих, когато разбрах, че си ме лъгал и използвал.

— Не съм те използвал! Какво точно ти каза Уейвърли?

— Че си правителствен агент и че си изпълнявал задача на Сейнт Реджис. Беше решил на всяка цена да вземе филма. Кого остави в кофата за боклук?

Дев се поколеба за миг.

— Един, който също искаше да вземе микрофилма.

— Той ли те преби?

— Бях почти загубен, Таби. С по-малко късмет в кофата за боклук щях да бъда аз. Остарях за тази работа. Казах го на Делани още преди две години.

— Кой е Делани?

— Шеф от Вашингтон. Нали ти обясних какви са. Студени и нахакани копелета. Безчувствени типове. Работех за него до катастрофата.

— О, да, прочутата катастрофа. И за нея ли ме излъга?

— Таби...

— Отговори ми!

— Не съвсем. При последната акция имах неприятности с терористи.

— О, Дев! Какво стана? — В очите ѝ се четеше тревога, която напразно се опитваше да скрие.

— Съгласих се на среща с един информатор. Предполагаше се, че ни снабдява с надеждна информация. Той дойде с двама, които следях. Раниха ме — куршум в крака и още някои други дреболии.

— Какво стана с тях?

— Информаторът избяга. По-късно го хванаха.

— А другите двама? — едва прошепна тя.

— Таби...

— Какво стана с тях, Дев?

— Застрелях ги. Сега доволна ли си? Нали чу това, което искаше? Че съм насилник, брутален и лош. Че мога да убивам хора и да режа гърла! Таби, онази среща бе на няколко километра от най-близкото населено място. Бях изгубил много кръв, преди да ме намерят. Докторът искаше да ми ампутира крака. Не му позволих да ми сложи каквато и да е упойка от страх, че ще го направи, докато съм

упоен! Трябваше да се боря с него до идването на Делани, който ме отведе в прилична болница.

— Господи, Дев! — едва продума тя, ужасена от искрената болка, която прочете в очите му. — Не си представях...

— След това казах на Делани, че всичко е свършено. Искан да изляза от играта. Той отвърна, че се нужда само от няколко месеца възстановяване и ще мога да се върна отново. Таби, аз наистина съм туристически агент. Започнах този бизнес, след като се оправих. Докато работех в отдела на Делани, попътувах доста. Ако има нещо, което мога да правя добре, то е да препускам по земното кълбо. — Дев млъкна за миг и въздъхна. — Преди няколко седмици Делани се свърза с мен и ме помоли да взема пощата от Сейнт Реджис. Нищо и никаква задача, но микрофилмът бил много важен. Нещо, свързано с лазерните технологии. Смяташе, че ще бъде съвсем просто да се кача на кораба под прикритието на туристически агент. И аз...

— Ти — какво?

— По дяволите, не знам. Вероятно бях любопитен да проверя дали е прав. Той твърдеше, че след като изпълня задачата, ще се съглася да се върна на работа при него. Знаех, че в живота ми нещо липсва. Гледах си туристическия бизнес, но не бях доволен. Не ми беше достатъчно. Съгласих се да свърша тази работа. След това, разбира се, съжалих. Разбрах, че съм загубил тренинг... После дойде ти и ме спаси. И аз осъзнах какво ми е липсвало. Не беше трескавата възбуда от риска на работата за Делани. Нуждаех се от някой, който да ме обича и да се грижи за мен. Това, което наистина исках, бе едно сладко нежно котенце да мърка в скута ми и да ме люби.

Табита почувства, че се облива в горещина и избегна погледа му.

— Повече няма да бъда котенце, Дев. Чувствах се като абсолютна глупачка. Ти ме използваш. Е, може би не като прикритие, макар че сигурно и това е влизало в решението ти да ме държиш край себе си. Ти се възползва от моето грешно заключение, че имаме нещо общо. Повече или по-малко ти ме излъга. Като си помисля какъв идиот съм била...

— Не говори така!

— Защо? Знаеш ли как се чувствам всеки път, когато се сетя за онази нощ? Наистина смятах, че си срамежлив и не можеш да

направиш първата стъпка. Мислех, че си чувствителен, нерешителен и се страхувах да не би да ми се натрапиш!

— Но аз наистина се страхувах! — прекъсна я той. — Знаех, че ще избягаш, ако откриеш, че съм силен. Изглеждаше ми по-безопасно да те оставя да мислиш така, докато се почувстваш добре с мен.

— Искаш да кажеш, да ме оставиш да вляза в капана, за да не мога да избягам, когато се затвори! Но аз вече съм различна. По време на пътуването се научих на доста неща.

— Не забравяй, че всичко, което научи, го научи от мен! Зная какъв е проблемът. Ти откри другата, страстната страна на своята натура и сега си решила да наваксаш пропуснатото. Но, ако си мислиш, че те научих, само за да можеш да спиш с всеки млад жребец, който се мерне наоколо, дълбоко се лъжеш. Ти си моя! — Лицето му бе изкривено от гняв.

— Аз съм различна и ти не си в състояние да промениш нищо! Ще изживея живота си така, както пожелаея. И ако искам да се занимавам с млади мъже като Рон Адаме, ще го правя!

С явно усилие на волята Дев успя да контролира гласа си.

— Таби, не съм дошъл да се караме.

— Та ти само това правиш!

— Скъпа, моите инстинкти ми подсказват, че не е възможно да си се променила толкова много за няколко дни. Затова и бях толкова мек към теб и онова паленце тази сутрин. Знаех отлично, че нищо не се е случило. Ти не се впускаш в любовни авантюри за една нощ!

— А защо не? Нали го направих с теб!

— То беше друго.

— Какво те кара да мислиш така?

— Инстинктът.

— О, стига! — Тя посегна към своето кафе.

— Вярно е, Таби. Останах жив толкова години, благодарение на него. Нека да ти докажа, че си моя, че наистина ми принадлежиш.

— Ти може да вярваш на инстинкта си, Дев, но аз не вярвам на теб!

— Така... Значи не ми вярваш. Ще си признаеш ли, че те е страх от мен?

— Не ме е страх!

— А ако ти кажа, че дойдох да ти благодаря за услугата, която ми направи?

— Искаш да ми платиш, че ти помогнах?

Устните му се разтеглиха в хищна усмивка, която я смрази.

— Имам предвид услугата, която ми направи, когато ме съблазни. Каквото повикало, такова се обадило, Таби. Струва ми се, че ти никога не си била прелъстявана. А кой ще го направи, ако не мъжът, който смята да се ожени за теб?

ДЕВЕТА ГЛАВА

Не беше заради лукавата усмивка, нито заради грубата атака. Не беше и заради факта че бе заговорил за брак. Трябваше да отстъпя, помисли си Табита гневно, докато бършеше праха по книгите в книжарницата. Трябваше да се съгласи на среща, заради отчаяното безразсъдство, което прочете в очите му. Както и заради онова свиване на сърцето, когато ѝ бе разказал истината за себе си и за злополуката.

По дяволите! Какво ѝ ставаше? Защо просто не го изхвърли от къщата? Нямаше начин да се измъкне от собствената си глупост. В мислите ѝ непрекъснато се въртеше разговорът от сутринта.

— Да се оженя за теб! Няма да стане! — беше извикала тя тогава.

— Защото се страхуваш от мен!

— Не се страхувам!

— Докажи го, като вечеряш с мен.

— Дев, не ме разсмивай. Първо ми предлагаш женитба, а след това — вечеря!

— Всяко нещо с времето си. Едно по едно. Таби, излез поне за малко с мен — бе помолил той.

Тя беше съзряла онова пламъче на неистово желание в сивите очи и съпротивата ѝ се беше сломила. В края на краищата, се бе съгласила да вечерят заедно.

А сега седеше и се ругаеше. Защото беше влюбена в него. Знаеше го от мига, в който отвори вратата и го видя на стълбите. Не, поправи се Табита. Знаеше го още на рождения си ден, когато дори през мъглата на алкохола осъзна, че не бива да разказва на Рон Адаме за драконите. Единственият мъж, когото искаше да прелъстява, беше Дев.

Туристически агент! Ама че история! Но какво правеше той в Порт Таунсенд, ако не казваше истината? Ако само я беше използвал на кораба, нямаше да дойде дотук, нали? Може би все пак не лъжеше. Тя го спаси на Сейнт Реджис, макар че не предполагаше истинската

причина за присъствието му там. Щеше да го направи дори ако знаеше, че е оставил нападателя си нагънат на хармоника в кофата за боклук. Просто нямаше начин да не му помогне!

Сега той беше тук и твърдеше, че има нужда от нея. Не беше пребит, нито ранен, но тя съзря болка в очите му и не можеше безразлично да се извърне. Или да се обърне и да си тръгне. Той беше лъжлив, брутален, измамен звяр! И все пак си оставаше НЕЙНИЯТ звяр. Нейният дракон!

Табита въздъхна. Спасяването и прелъстяването на един мъж създаваха особено чувство към него. Чувството, май, беше взаимно. Нали видя яростта в очите му тази сутрин, когато откри Рон Адаме сред остатъците от празненството!

Направо не искаше да мисли какво щеше да се случи, ако бе усетил, че младият мъж е навлязъл в неговата територия.

Вратата се отвори.

— Добро утро, Таби — поздрави весело Сандра. — Минавам само да ти кажа, че снощи беше фантастично! Страхотно! Джим е най-интересният рибар, когото някога съм срещала. На „ти“ е с морето и бурите.

Обичам първичното мъжко начало. А ти какво направи с малкото ми братче?

— Той заспа на дивана.

— И го е събудил ревът на дракона, както ми се оплака. Веднага дотичах, за да науча повече за това чудовище.

Звънчето на вратата се обади и Сандра се обърна, за да види кой влиза.

— Нека да позная кой е. Драконът е, нали? — обади се тя.

Дев вдигна вежди. Носеше кафе в две пластмасови чаши. Използва бастуна, за да затвори вратата.

— Изглежда новините се разпространяват бързо в това градче — отбеляза сухо той.

— Не се учудвам, че братчето ми е било съкрушено. Делят ви най-малко петнадесет години.

— Не ми напомняйте. Вие сте сестрата на младежа, така ли?

— Сандра, това е Девлин Колтър — представи го Табита, учудена от странното чувство, което я обзе, когато видя блясъка в

очите на Сандра. Ревността ѝ обаче веднага се стопи, защото Дев изобщо не обръщаше внимание на приятелката ѝ. Гледаше само нея.

— Дев и аз се срещнахме на екскурзията — обясни тя, а коленете ѝ кой знае защо затрепераха.

— Пътуването сигурно е било забележително. Табита се върна напълно променена.

— Не съм — промърмори Дев. — Само научи малко повече за себе си. Това е всичко.

— Сандра е права — обади се Табита, като отпи от силното ароматично кафе. — Променена съм.

— Е, извинете, но трябва да напазарувам — обяви Сандра и тръгна към вратата. — Знаеш ли, че магазинчето за дрехи до теб е закрито, Таби? Няма ли да го вземеш под наем и да разшириш книжарницата?

— Още не съм решила — отвърна Табита. Изобщо не бе мислила по този въпрос. — Може би, ще видя. Довиждане, Санди. Благодаря ти, че дойде снощи.

— Удоволствието бе мое, повярвай ми! — Сандра излезе със смях.

— Е, ще вечеряш ли с мен? — запита Дев, като оглеждаше книжарничката.

— Трябва да знаеш, че това ще бъде само вечеря и нищо повече — отговори сериозно тя. — Ясно ли ти е?

— Искаш да кажеш, че не ми е позволено да те прелъстявам?

— Това означава, че ще прекараме добре, ако се държиш прилично. Не искам да ме насилваш, Дев. Налага се да поговорим сериозно и не искам да ме манипулираш.

— Добре. Ще бъде вечеря в името на доброто старо приятелство. Така харесва ли ти?

Табита го изгледа подозрително.

Гледаше го подозрително дори когато седна срещу него в очарователното ресторантче край пристанището. Дев обаче бе за пример от момента, в който дойде да я вземе. Изтънчените му маниери би трябвало да я успокоят. Но Табита го познаваше добре. Предпазливостта не я напусна и след като поръчаха салатата, раците и виното.

— Престани да седиш като на тръни. Ще те предупредя, когато започна да те прелъстявам. Така, както и ти ме предупреди.

— Какво искаш да кажеш?

— Нека да ти припомня. Първо, очарователната целувка на палубата под лунната светлина. Започнах да се надявам, но нищо не се случи. Второ, на сутринта ме посрещна на вратата с онази бяла рокля без сутиен. И аз си казах, че все още имам шансове.

— Присмивал си се — обвини го тя. — През цялото време. Чувствам се толкова глупаво!

— Таби, изобщо не съм се присмивал. Исках да се любим, а се страхувах, че няма да ти стигне смелост.

— По-добре да не беше ми стигнала.

— Не говори така. Онази нощ бе най-хубавата в живота ми. За нищо не света не бих заменил спомена за нея.

Тя го погледна с недоверие. Така искаше това да е истина! Да повярва, че тяхната нощ значеше нещо повече за него!

— Сигурна съм, че си имал много такива нощи.

— Не съм прекарвал друга такава — отговори искрено той.

— Ами!

— Никога и никоя жена не ме е обичала като теб. Истински. А ти тогава се люби с мен, не помниш ли?

— Защо твърдиш, че никоя жена не те е обичала? Нали си бил женен? Или и това е лъжа?

Сянка на гняв мина през очите му.

— Бях женен. Но тя бе влюбена не в мен, а в тайнствеността и ореола, който създаваше около мен моята работа. Затова, когато ме раниха, тя ме изостави. Искаше за съпруг Джеймс Бонд, а аз вече бях само бизнесмен.

Табита прехапа устни.

— Това вярно ли е?

— Таби, никога досега не съм те лъгал, с изключение на причината, поради която бях на Сейнт Реджис. Поне докато сама не откри истината, когато насочиха пистолет към главата ти. Чувствах се ужасно виновен, че те набърках в тази мръсотия! Грешката бе моя. И когато ти си отиде, не мислех за нищо друго, освен как да те откроя, за да ти обясня всичко.

— Не можех да остана на кораба! Как щях да те погледна в очите? Бях много ядосана и се чувствах като кръгла глупачка. Да сбъркам таен с туристически агент, който...

— ... бе срамежлив, чувствителен и уязвим — довърши вместо нея той. — Но, скъпа, аз съм точно такъв. Е, може би не съм чак толкова срамежлив, но съм уязвим и чувствителен.

— Дев, хайде да сменим темата, преди да запратя това чудесно шардоне по главата ти — предупреди го тя.

Лицето му доби упорито изражение и за миг Табита реши, че няма да изпълни молбата ѝ. Той обаче се подчини. Започна да я разпитва за градчето и откога има книжарницата. Постепенно тя се отпусна. Това бе мъжът, когото желаше. И когото обичаше.

Дев я наблюдаваше с усмивка. Тактиката му подейства. Таби отново се превръщаше в очарователно, мило и женствено създание. Беше длъжен да я накара да вижда в него не жесток и безмилостен агент, а обикновен бизнесмен, което всъщност отговаряше на истината. Той също започна да се отпуска. Дори не бе съзнавал колко напрегнат е бил през последните дни.

Дълго беше мислил, преди да дойде в Порт Таунсенд. Инстинктът му го предупреждаваше да ѝ даде малко време, за да се съвземе и успокои. В същото време знаеше, че не бива да се бави прекалено дълго. Сутрешната сцена потвърди това. Беше пристигнал навреме. Таби нямаше да прилага уникалната си техника на прелъстяване върху никой друг от сега нататък. Изведнъж разбра, че лицето вероятно издава мислите му, защото Таби го гледаше въпросително. Усмихна ѝ се.

— Искаш ли още малко вино? Много е хубаво. Не знаех, че вашите вина могат да конкурират калифорнийските.

Тя започна да му разказва за винарската индустрия на щатите Вашингтон и Орегон. Дев слушаше. Гласът ѝ го успокояваше.

Когато след вечеря я откара до дома ѝ, беше сигурен, че има напредък. Табита почти се бе върнала в скута му. В големите ѝ черни очи се бе върнала топлината. Тя не се възпротиви, когато хвана ръката ѝ, за да ѝ помогне да слезе от колата. Беше сигурен, че няма да се съпротивлява, ако я вземе и в обятията си. След това всичко щеше да си дойде на място.

— Това началото на прелъстяването ли е? — попита тя, когато той затвори вратата на къщата, окачи бастуна си на закачалката и я привлече към себе си.

Той се усмихна, като вдишваше възбуждащия аромат на парфюма ѝ.

— Надявам се.

Всъщност беше я прелъстявал цяла вечер, но ако не беше забелязала, защо трябваше да ѝ го казва? Прокара пръсти по скулата ѝ. Господи, колко бе хубаво да я докосва отново! Въздъхна и се наведе да опита вкуса на устните ѝ.

— Е, в такъв случай ти пожелавам лека нощ — декларира твърдо Табита и постави двете си ръце на гърдите му.

Той премигна изненадано.

— Моля?!

— Добре ме чу. Лека нощ. Прекарах чудесно.

— Таби!

— Сега трябва да си вървиш. Защото още не съм решила... за нас двамата. Имам да обмислям всичко.

Той едва преглътна проклятието, което бе на върха на езика му. Е, добре, нямаше да я насилва. Почти беше успял и сега трябваше да изчака, докато тя извърви останалия път към него сама. По свое желание. Ако се наложеше, щеше да чака цял живот...

Можеше да издържи няколко нощи в името на бъдещето си, нали? Къде беше прочутото му търпение, на което се бе учил толкова години! С огромно усилие се усмихна и докосна леко устните ѝ.

— Благодаря ти, че ми повярва и излезе с мен, Таби. Ще ти се обадя утре.

За миг в очите ѝ се появи безпокойство.

— Има ли къде да спиш?

Какво щеше да стане, ако ѝ отвърнеше, че няма? Дали щеше да му предложи легло? Никога нямаше да узнае, защото бе решил да не лъже.

— Отседнал съм в един от онези стари викториански домове, превърнати в хотели. Не се притеснявай.

— Тогава лека нощ, Дев.

— Лека нощ, Таби.

Взе бастуна си и тръгна към вратата. Търпение. Бе обучен да чакаш. Само да ѝ даде малко време и тя щеше да бъде негова. По дяволите, разбира се, че беше влюбена в него!

Четири дни по-късно Дев продължаваше да си го повтаря, докато се приготвяше да излезе отново с Табита Греъм. Със сигурност бе влюбена в него. Но защо продължаваше да избягва прегръдките му?

Завърза вратовръзката си и посегна за сакото. Провери дали ключовете от колата и портфейла са във вътрешния му джоб и тръгна. Дали пък Таби не играеше някаква игра? Дали не го измъчваше, защото се оказа различен от мъжа, за какъвто го бе взела? Или пък беше несигурна в себе си? А ако се опитваше да го наказва... Намръщи се. Вероятно си го заслужаваше.

Запали мотора на взетата под наем кола и излезе на улицата, която водеше към къщата на Таби. По един или друг начин трябваше да открие какво мисли тя и да вземе решение. Търпението му бе почти изчерпано.

Нима Табита наистина се беше променила? Нима беше станала порочна малка котка? Не, не вярваше. Не би могла да се промени толкова!

Тогава защо изпитваше безпокойство? Господи, как мразеше това усещане за предстояща беда, макар че точно то му бе спасявала живота доста пъти!

Тази вечер, реши той и стисна здраво волана. Тази вечер трябва да уточни нещата. Веднъж и завинаги. Табита му принадлежеше и колкото по-рано тя осъзнаеше това, толкова по-добре и за двамата. Играта на криеница го влудяваше. Бог да му е на помощ, ако не го обича. Защото той я обичаше безумно!

Този път отидоха в скъп френски ресторант, разположен в стара къща.

— Един от най-добрите образци на викторианската архитектура на север от Сан Франциско — му беше казала Табита, когато се разхождаха през деня из града. — Обявена е за историческа забележителност, знаеш ли?

— Не, не знаех — отвърна разсеяно той, като си мислеше какво ли ще стане, ако я събори на тревата в близкия парк и я люби. Разбира се, не го направи. Нали беше джентълмен!

Тази вечер обаче чувствителният и внимателен джентълмен остана на заден план пред неистовото желание да я има. Нервите му, за които казваха, че са от стомана, не издържаха повече подобно мъчение.

— Какво хубаво бижу! — възхити се той, докато пиеха коняка.

— Харесва ли ти? Един приятел ми го направи. Това е кентавър. Кентаврите били много похотливи.

В мига, в който думите се изплъзнаха от устните ѝ, Дев вече знаеше, че съжалява заедно бе засегнала темата секс. Видя как по страните плъзва руменина. Усмихна ѝ се. Най-после бе споменала нещо за любене!

— По-похотливи и от драконите ли? — Въпросът му прозвуча съвсем невинно.

— Както ти казах, няма специалисти по сексуалните навици на драконите...

— Освен теб — напомни ѝ той.

— Ако нямаш нищо против, бих желала да сменим темата.

— Както пожелаеш, скъпа.

Можеше да смени темата, но нямаше намерение да я остави да забрави какво е да се люби. С него! Тази вечер беше решил да я люби въпреки лошите предчувствия, които го тормозиха цял следобед.

— Ще влезеш ли за чашка коняк преди лягане? — попита го Табита пред къщи късно през нощта.

Беше го канила вече два пъти. Нямаше основание да мисли, че тази нощ ще бъде по-различно.

— Благодаря. С удоволствие.

Той се отправи към камината и започна да стъкмява огъня. Когато тя се върна с две чаши коняк, Дев се изправи мъчително и се намръщи.

— Какво има? Кракът ли те боли?

Остави бързо чашите на масата, отиде при него и му помогна да седне на дивана. След това се настани до него.

— Малко. След малко ще се оправя. На следобедната разходка днес сигурно съм го натоварил малко повече.

— Не трябваше да те мъкна из целия град. Ето, пийни малко коняк.

Той с благодарност отпи.

— Ще се оправя, преди да си тръгна.

Тъй като възнамеряваше да си ходи чак на сутринта, това не бе никаква лъжа. Една нощ в леглото на Табита щеше да бъде най-доброто лекарство. Забеляза, че тя се намръщи.

— Искан да поговорим точно за това, Дев.

— Да си ходя ли? — попита той с крива усмивка. — Вече? Дори не съм си изпил коняка.

— Нямах предвид тази вечер. Какви са плановете ти? Колко време ще останеш тук, в Порт Таунсенд? — Погледна го право в очите.

— Задълго.

— Не те разбирам.

— Ще стоя дълго и имам намерение да откроя туристическа агенция в магазина до твоя. Онзи, който се дава под наем. Ще се преместя от Хюстън в Порт Таунсенд. И ще се ожена за теб.

Тя се обърка. Не беше подготвена за нещо толкова директно и това я изненада. Е, чакането бе свършило.

— Но, Дев, ти не можеш да вземеш толкова важно решение тъй неочаквано! Трябва да обмислиш доста неща...

— В Хюстън не мога да те виждам — прекъсна я той. — Затова мисля, че трябва да се преместя. Ти не си градска жена, нито за Хюстън, нито за Вашингтон.

— А ти какъв си, Дев?

— Роден съм да имам туристическа агенция в Порт Таунсенд. Таби, защо ме държиш на разстояние толкова дълго? — От много време се изкушаваше да зададе този въпрос.

Тя навлажни устните си. В очите ѝ неочаквано се появи безпокойство. Разбра, че Дев сменя тактиката, но не знаеше как да го спре.

— Вече ти казах, че няма да позволя да ме насилваш. Не искам да направя още една грешка. Този път трябва да съм сигурна.

Той загледа треперещата чаша в ръката ѝ.

— Времето изтече, Таби. Тази нощ ще остана тук.

— Не!

Защо бе замръзнала на място и го гледаше втренчено, като че ли наистина той беше дракон, а тя — нещастна принцеса, попаднала в лапите му?

— Да. — Той остави чашата си и посегна да я прегърне.

Табита излезе от вцепененото си състояние в мига, в който ръката му обгърна раменете ѝ. Едва не разля коняка. Опита да се измъкне. Очите ѝ се изпълниха с обида и още нещо. Нещо, което Дев се надяваше да е възбуда.

— По дяволите, Девлин Колтър, няма да ме изнудваш!

Той обаче не се отмести, не се отдръпна, а продължи да я прегръща. Внимателно взе чашата от ръката ѝ.

— Нали ти обещах, че ще те предупредя, когато започне истинското прелъстяване. Ами това е, Таби-кет. Имам намерение да те взема в обятията си, тук пред камината и да те галя, докато не започнеш да мъркаш. Имам намерение да те любя, Таби Грѐм, да те възбудям, докато започнеш да мислиш само за мен...

Знаеше, че думите му трябваше да звучат чувствено, но не можеше да скрие настойчивостта си. Беше така отчаян и безразсъден!

Тя започна да се извива в прегръдката му.

— Остави ме, моля те... Аз... — Не довърши изречението и се изтръгна със сила. После бързо скочи на крака.

Ако не я хванеше, всичко бе свършено. Раненият крак му пречеше. Тя щеше да избяга. Бастунът се намираше на няколко крачки, далеч от ръката му.

— Таби, ела при мен!

Очите ѝ пламтяха като пламъчетата на огъня в камината.

— Таби! Ти не искаш да си отида. Аз съм този, който ти помогна да намериш себе си. Да осъзнаеш колко страст има в теб. Ела, скъпа, време е да повторим опита...

По дяволите, не го направих както трябва, помисли Дев, докато се преместваше по дивана към мястото, откъдето би могъл да достигне бастуна си.

— Стой настрана, Дев Колтър. Не съм наясно с отношението си към теб!

— Зная. Затова искам да ти помогна. Играта, която играеш, продължи твърде дълго. Край. — Той се приближи още по-близо до бастуна си.

— Не е игра, Дев. Не разбираш ли? Ти ме излъга веднъж. Направи ме на глупачка. Не искам това да се повтори.

— Не е вярно!

— Ти не си мъжът, когото срещнах на кораба.

— Добре. Отнася се и за двамата, защото и ти не си точно жената, за която си мислех.

Още няколко сантиметра. Още само няколко сантиметра!

— Какво означава това? — запита тя, наистина разгневена от обвинението.

— Означава, че аз те научих да си остриш ноктенцата, котенце. Ще те науча и как да не ги използваш срещу мен.

Накъде щеше да тръгне тя, наляво или надясно, мислеше си Дев и я наблюдаваше внимателно, като използваше събирания през годините опит. Реши, че надясно. Сянката ѝ подсказваше повече тежест върху този крак. Да, значи надясно. Той хвана бастуна си и го стисна.

— Таби, не се страхувай. Ти го желаяш толкова, колкото и аз.

— Все още мисля за всичко, което ми каза тези дни, Дев. И не зная какво да реша.

— Тази нощ можеш да вземеш решение.

— Защо? — запита ядосано тя. — Защо не ми дадеш малко време?

— Защото вече съм изпитвал това чувство. Страхът, че ако не действам, ще те загубя!

— Смяташ да ме изнасилиш заради страховете си? — възмути се тя.

— Знаеш, че няма да те изнасиля! — Обвинението ѝ го разгневи.

Имаше намерение да я люби! Не да я изнасилва! Не би пипнал и косъм от главата ѝ. Макар че си заслужаваше да опита колана му заради всичко, което му причини.

— Ела, Таби!

— Време е да си вървиш!

Той използва бастуна си, за да стане. Тя наистина тръгна надясно. Като се хвана за облегалката на дивана, Дев се наведе и блокира пътя ѝ с бастуна.

— По дяволите! — извика Табита разярено, когато налетя на неочакваната бариера.

Преди да се окопоти, Дев я привлече към себе си.

Тя го буташе и блъскаше с малките си юмруци по гърдите в опита си да го извади от равновесие. Той не се противопостави и двамата паднаха на кожата пред камината. Дев се опита да поеме по-

голямата част от удара върху себе си. Табита лежеше върху него и дишаше тежко. Преди да успее да се опомни, той я преобърна по гръб и я притисна към пода, като склучи крака около нейните. Видя отражението на огъня в разгневените ѝ очи. Усети формите на тялото ѝ, докато тя се мъчеше да се освободи. И целият се изпълни с непоносимо желание.

— Таби, искам те! — прошепна пресипнало и се наведе да я целуне.

Имаше вкус на коняк и целувката много му хареса.

Държеше я здраво, почти без усилие. С всяко свое извиване, с всяко движение, тя само разпалваше възбудата му. Всичко в него пулсираше.

— Върви по дяволите, Колтър! Пусни ме!

— Как да те пусна? Желая те толкова силно!

Бавно прокара пръсти през косите ѝ, а после изследва с устните си шията ѝ.

Тя се опита да вдигне крак и да забие токчето си в слабините му.

— Ще трябва да изпиля ноктенцата ти, котенце — закани се той. Сетне използва коляното си, за да разтвори краката ѝ. Меката материя на роклята се вдигна нагоре и той усети топлината на плътта ѝ. — Единственото нещо, което мога да позволя да направиш с тези хубави крака, е да ги обвиниш около мен. Престани, Таби-кет. Отлично знаеш, че ми принадлежиш.

— Поведението ти се променя коренно, когато искаш нещо, нали? — продума през стиснати зъби тя. Успя да освободи едната си ръка и заби нокти в гърба му.

— Ох, боли! — Той хвана двете ѝ китки и сложи ръка на гърдите ѝ. — Знам, че искаш да те докосвам точно така. Дори не си сложила сутиен. Защото искаш да ме подлудиш!

— Не!

— Да, Таби. Да! А на мен ми харесва. Сега искам да те обладая. Играта свърши.

Под тъканта на роклята той усети зърната ѝ, които се втвърдиха. Притисна тялото си към нейното и простена, защото почувства очакващата го топлина. Табита бе толкова женствена и чувствена! Сърцето му биеше лудо.

С нетърпение ръката му се плъзна по гърдите ѝ, до кръста и по-надолу.

— Утре сутрин няма да носиш всичко това — обеща той, като прокара пръсти под коприната на бикините. — Как можеш да лежиш под мен и да твърдиш, че не ме желаеш, когато чувствам топлината ти? Кажи, че ме искаш, Таби. Кажи ми истината!

Той копнееше да я чуе как вика името му в любовен унес, да изтръгне от устните ѝ молба да я обладае...

Отговор обаче нямаше и той вдигна глава да я погледне. Тя го наблюдаваше през полупритворените си клепачи. Очите ѝ бяха непроницаеми. Сочната уста бе чувствено отворена. Какво ли си мислеше, дявол да го вземе?

За първи път Дев изпита несигурност. Съмнението се прокрадва в него и го обзе неочаквана паника. Господи, ами ако не го обичаше? Ами ако не го желаше? Не бе и помислил за подобна възможност! Нали беше съвсем сигурен, че любовта ѝ няма да изчезне бързо?!

— Таби! Изречи името ми!

И какво от това, помисли той в луда паника. Тя трябваше да каже нещо! Трябваше да го обича! Не може да се е променила напълно!

— Дев... — прошепна неочаквано тя. Гласът ѝ бе дълбок и чувствен. — Обичай ме, Дев. Искам те, скъпи. Моля те...

Със стон на облекчение и дива радост той се притисна към нея. Знаеше, че мълви думи, които никога не бе произнасял. Обещаваше ѝ всичко, което можеше да си помисли. А тя обгърна с ръце шията му и също зашепна обещания.

Значи го обичаше! Желаше го! Всичко беше наред. Ръцете му трепереха, когато дръпна ципа на роклята ѝ. Съблече я и гърдите ѝ се оголиха пред жадния му поглед.

— Колко си хубава! — Наведе се и ги целуна. Ароматът на кожата ѝ го замая. Усещаше милващите ѝ пръсти върху раменете си.

— Подлудяваш ме, скъпа!

Прокара ръка по чорапите ѝ нагоре и започна да ги събува. Хвърли ги настрана, след тях дойде ред на бикините. Накрая тя остана да лежи гола върху кожата пред камината. Цялата тръпнеше в очакване.

— Обичай ме, Таби! — помоли дрезгаво той. — Вземи ме в себе си и ме стопли. Нека да те имам. Нуждая се от теб, скъпа моя!

В отговор тя се притисна към него. Той я чу да шепне името му, докато обсипваше шията и раменете му с целувки.

Искаше да потъне в нея, но неочаквано си спомни, че тя се бе поколебала първия път, когато се любиха. Не искаше да ѝ причини каквато и да е болка.

— Таби?

— Да, Дев! Хайде!

Привлече главата му към гърдите си и притисна ханша си към неговия с влудяващо движение. Очите ѝ бяха затворени.

Дев опита да бъде внимателен, но нетърпението и страстта му бяха толкова силни, че едва се владееше. Проникна в нея със силно движение на тялото си.

Тя простена, но не се отдръпна. Напротив, прегърна го още по-силно и се надигна да посрещне ритмичните страстни движения.

Дев загуби контрол във водовъртежа на чувството, което го изпълни. Желаше едновременно да ѝ достави удоволствие и да получи своето. Неописуемото усещане продължи, докато не усети, че тя стига до вълшебния миг на екстаза.

— Сега, скъпа!

— О, Дев! — Тялото ѝ се извиваше и тръпнеше под неговото...

Когато всичко свърши, двамата се отпуснаха прегърнати върху кожата пред камината. Дев знаеше, че никога няма да ѝ позволи да си отиде. Тя беше негова.

След време Табита се размърда. Отвори очи. В тях имаше чувственост, задоволство и леност. Той се повдигна на лакът и я погледна с усмивка.

— Ти си чудесна, Таби. Направо страхотна!

— И ти, драконе мой! Арогантен и нетърпящ възражения, но великолепен! — Гласът ѝ бе нежен.

— Спи ли ти се?

— Да... Изморена съм.

Огънят в камината бе угаснал и само тлеещите въгленчета хвърляха отблясъци върху сплетените тела на двамата влюбени.

— Бих искал да те взема на ръце и да те отнеса до спалнята. Но истината е, че ако го направя, ще загубя равновесие и ще се озовем отново на пода. Този проклет крак...

— Не забелязах да те притеснява — засмя се тя.

Изправиха се и, хванати за ръце, бавно тръгнаха към спалнята. Внезапно Табита попита:

— Нямах никакъв шанс, нали?

— Да ми избягаш ли? Никога нямаше да го позволя. И, Таби?

— Какво има, Дев? — тревожно попита тя и замръзна на място с ръка върху дръжката на вратата.

— Обещай ми, че никога няма да ме напуснеш! — помоли той.

— Не виждам възможност да го направя. Хайде, ела.

Двамата влязоха в тъмната спалня. Таби се мушна между завивките и той я последва. Какво не беше както трябва? Нали я притискаше в обятията си? Защо все още изпитваше неприятното тревожно усещане за предстояща беда? Какво, по дяволите, не беше наред? Притегли я по-плътно до себе си. Тя се сгуши в него, предлагайки му спокойствието, от което Дев имаше нужда. Той въздъхна с облекчение и заспа.

ДЕСЕТА ГЛАВА

За втори път през тази седмица Табита се събуди от силно тропане по вратата. Този път поне не ме боли глава, помисли кисело тя, като седна внимателно до спящия Дев.

Господи! Колко беше хубав! Силен, строен и мускулест. Ако имаше драконови люспи, сигурно щяха да блестят на слънцето с цветовете на дъгата. Бронзовата му кожа бе тъмна и се открояваше на фона на белите чаршафи. Тя го обичаше. Как да се съпротивява на мъжа, с когото искаше да бъде!

Тропането продължи и Табита се измъкна с неудоволствие от леглото. Потърси халата с бродирания на гърба дракон. Странно. Дев не се събуди, макар че сетивата му бяха много по-изострени от нейните.

Снощи не бе заспал веднага. Тя се бе събуждала на няколко пъти и все усещаше как се върти в леглото. Прегръщаше го и той се унасяше в дрямка. Беше й приятно, че прегръдката й го успокоява. Значи наистина имаше нужда от нея! Това сигурно беше любовта!

Табита прекоси хола и отвори външната врата в мига, в който някакъв висок слаб мъж с посивяла коса и тъмен костюм с жилетка посягаше да почука отново. Фините аристократични черти на лицето му бяха осеяни с бръчици.

Мъжът се усмихна учтиво, но очите му останаха надменни и студени.

— Добро утро. Вие сигурно сте Табита. Аз съм Джон Делани.

— Делани... — повтори като ехо Табита, присви очи и огледа консервативния костюм и каменното му лице. — От Вашингтон.

— Виждам, че знаете за мен.

Тя се опита да затвори вратата, но той пъкна крак и я подпря.

— Вървете си, Делани. Тук не ви е мястото. Това е ЩАТ Вашингтон. Вървете си в столицата.

— Виждам, че знаете и защо съм тук.

Табита вдигна войнствено глава, а ръката й се сви в юмрук.

— Дев няма да дойде с вас. Той принадлежи на това място. И на мен.

— Хайде, хайде, Табита. Ако познавахте Колтър по-добре, щяхте да знаете, че не принадлежи на никого.

— Вече принадлежи! — Тя натисна още по-силно вратата, но обувката пречеше.

— Какво става, по дяволите? — въпросът на Дев прогърмя зад гърба ѝ. — А, Делани. Трябваше да се досетя. Онова проклето безпокойство снощи... Затова е било. Инстинктът отново не ме излъга. Както обикновено.

Делани се усмихна.

— Твоите предчувствия винаги са били верни. Те са едно от качествата, поради които си толкова ценен.

— Да не си ясновидец? — учуди се Табита и втренчи поглед в него, като че ли го виждаше за пръв път.

— Нищо подобно. Просто имам по-изострена чувствителност от останалите хора. Усещам кога нещо не е наред. Или кога ще се случи нещастие. Снощи имах подобно чувство. Е, защо си тук, Делани? Само за да се разходиш до Западния бряг ли?

— Ами, да... — започна с мазен глас Делани.

— Не му вярвай! — извика Табита. — Дошъл е да те вземе със себе си във Вашингтон.

— Малката екскурзия по Карибските острови трябва да те е убедила, че вече си във форма, Дев. Ти не само донесе микрофилма. Справи се и с Уейвърли. Знаехме, че има някой, който действа в района, но нямахме възможност да го обезвредим. Ти ни го достави на тепсия, като допълнителен подарък. Високо ценим това и трябва да ти благодаря...

— Не ми трябва благодарности — прекъсна го Дев.

Табита гледаше ту единия, ту другия. Какво му ставаше на Дев? Защо не кажеше на Делани да си върви? Нали вече бе взел своето решение? Или още не?

Неочакван страх сви гърлото ѝ на топка. Дали отново не си беше играл с нея? Дали не се бе позабавлявал, преди да се върне отново към работата си? Защо не изгонеше този противен мъж от къщи!

— Хайде, Дев. Знаеш, че е време да престанеш да се правиш на глупак, който върти бизнес с туристическа агенция и се гушка с

малката си сладка женичка. Време е да се върнеш на работа. Където си най-добър.

Лицето на Дев беше непроницаемо. Табита чакаше примрjala.

— Не! — извика вбесена тя. — Няма да отидеш с него!

— И защо?

— Защото си туристически агент, а не... таен. Спомни си!

— В действителност работата му като туристически агент е чудесно прикритие — прекъсна я Делани, но Табита не му даде да продължи.

— Не е прикритие. Такъв е! Освен това скоро ще бъде женен. И няма да може да върши мръсните ви поръчки. Никога вече!

— Женен ли?

— Точно така, женен. Аз ще се омъжа за него и няма да позволя да рискува повече живота си из разни тъмни алеи и лабиринти...

— Какви лабиринти? — попита объркано Делани.

— Няма значение. Той ще отвори малък офис до моята книжарница и ще продава самолетни и параходни билети. Това е! Ще си бъде вкъщи всяка вечер, ще си седи пред камината по чехли и ще си пие коняка! И никога повече няма да рискува главата си за вашите проклети задачи. Ясно ли се изразих, господин Делани?

— Къде, по дяволите, я намери, Колтър? — Делани я гледаше като някакво рядко екзотично животно.

— Тя ме намери. Спаси ме на Сейнт Реджис.

— Да, намерих го и нямам намерение да го загубя. Ще го пазя.

— Така ли? — Делани й хвърли бегъл поглед и отново прикова очи в Дев. — Изглежда решена да те спаси на всяка цена отново. Този път от мен. — Последва многозначително мълчание и той продължи: — Наистина ли искаш да те спаси от мен, Дев?

Табита настръхна. Повече не можеше да направи нищо. Ако Девлин Колтър не желаше да бъде спасен, всичко бе загубено. Сърцето й спря да бие. Цялото й бъдеще се решаваше в този миг. Какво щеше да прави, ако той си отидеше? Нямахше да понесе тази загуба!

— Дев — прошепна тя, — обичам те.

Той впи поглед в нея.

— Наистина ли, Таби?

— С цялото си сърце.

Неочакваното огънче, което грейна в очите му, сякаш озари стаята.

— Няма да ходя никъде, котенцето ми. Мисля, че съм влюбен в теб от мига, в който ме измъкна на Сейнт Реджис. Единственото, за което мечтая, е да сме заедно.

— О, Дев!

Табита се хвърли в прегръдките му. Той я повдигна и притисна към себе си. Тя зарови лице в гърдите му.

Над главата ѝ Дев се усмихна на бившия си шеф.

— Ще ти трябва нов човек, Делани. Страхувам се, че съм загубил вкус към подобен род работа. Не бях съвсем сигурен, но след карибската задача...

— Виждам — отвърна неочаквано меко Делани. — Странно, но никога не съм си представял, че можеш да бъдеш домошар.

— Мога, обаче само с моята Таби-кет — засмя се Дев, като я галеше по косите. — Трябва и ти да опиташ. Не знаеш какво губиш!

— А тя знае ли за твоето минало?

Табита обърна глава.

— Миналото не е важно. Важни са бъдещето и настоящето.

— Дев! — направи последен опит Делани.

— Моето настояще и бъдеще са тук, в щат Вашингтон.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно.

Делани въздъхна.

— Страхувах се, че ще стане така. Но си струваше да опитам. Е, сигурно никой няма да ми направи кафе, преди да ме изхвърлите, нали?

Табита се освободи от прегръдката и го изгледа с подозрение. Дали не кроеше нещо?

— Всичко е наред, млада госпожо. Аз умея да губя. Той е ваш. Няма да ми бъде особено полезен, когато го изпратя в акция, а умът му е зает само с вас. Влюбените мъже губят инстинктите си.

— Не всички. Влез, Делани. Аз ще ти направя кафе.

— Благодаря. Бих пийнал нещо сгряващо. Тук, в щат Вашингтон, вали доста често, нали?

— Да — съгласи се Дев, — но не е толкова студено като в град Вашингтон.

След като изпратиха Делани, Табита се сгуши мълчаливо до Дев. Сега светът изглеждаше топъл и красив. Любимият мъж беше до нея. Нежно прокара пръсти през косата му.

— Благодаря, че ме спаси, Таби-кет. За втори път. Ще ти бъда длъжник до края на живота си.

— А аз ще те обичам до края на живота си. Искам да си само мой. — В очите ѝ пламтеше любов.

— И аз те обичам! — продума той.

— Кога го разбра?

— Когато излязох тази сутрин от спалнята и открих, че се опитваш да изхвърлиш Делани. И по-рано предполагах, че съм влюбен, но когато те видях да се бориш за мен, вече бях напълно убеден в това. Дотогава си мислех, че е желание, влечение, необходимост да бъда с теб. Тази сутрин разбрах, че е любов. А ти, мила?

— Осъзнах, че те обичам онази нощ, когато те прелъстих — отвърна с усмивка тя.

— Аз все си повтарях, че сигурно ме обичаш... Но, когато избяга от кораба, се уплаших, че ще ми е нужно много време, за да събудя отново чувствата ти към мен. Дойдох и открих онова недоразумение да хърка на дивана в хола. Тогава помислих, че си на границата да ме забравиш и бях готов да вдигна Порт Таунсенд във въздуха. Таби! Твоята любов ми бе липсвала през целия живот. Никога няма да те пусна да си отидеш, мила!

— Аз и не искам да си ходя, драконе мой. Ти си моят най-прекрасен звяр от приказките.

Тя вдигна лице към неговото и обви шията му с ръце.

— Отново ли ще ме прелъстиш? — попита той, а сребристоривите очи потъмняха от желание.

— Искам да направя някои проучвания.

— Какви по-точно?

— Относно любовните навици на драконите...

— Със сигурност мога да заявя само едно — отвърна Дев и се наведе към устните ѝ. — Един дракон току-що се събра с любимата си завинаги...

Издание:

Автор: Джейн Ан Кренц

Заглавие: Красавицата и драконът

Преводач: Татяна Виронова

Година на превод: 1993

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо (не е указано)

Издател: „Арлекин България“ ЕООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 1993

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска (не е указано)

Печатница: „Образование и наука“ ЕАД

Редактор: Ани Димитрова

ISBN: 954-11-0125-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/14325>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.